

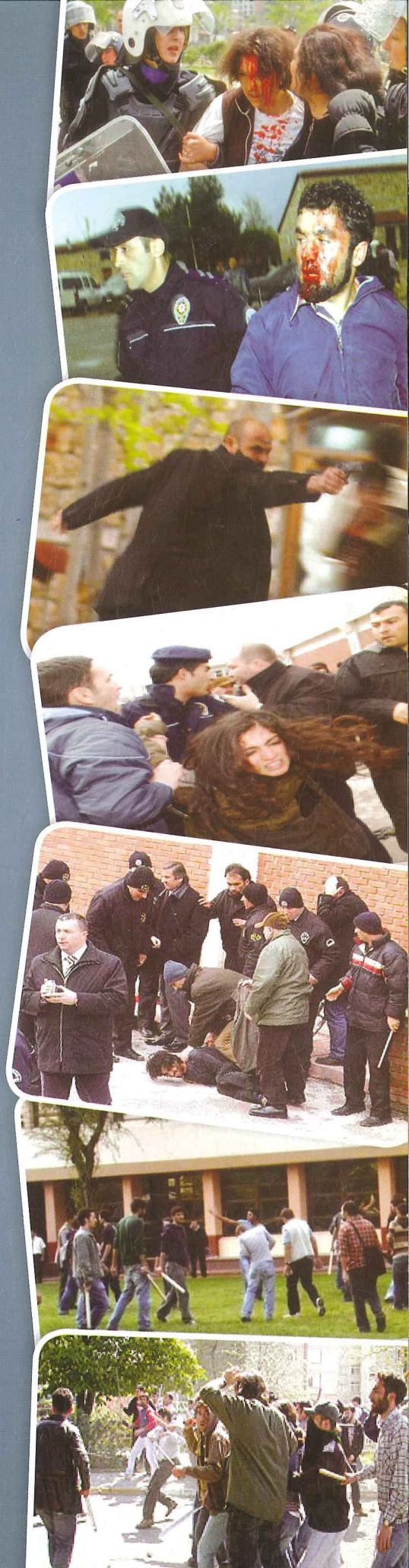
genç öncüler

Nisan 2009 • Sayı 48 • 3 TL. • Aylık Gençlik Dergisi

ISSN 977-977130700-7
48
9 779771 307007

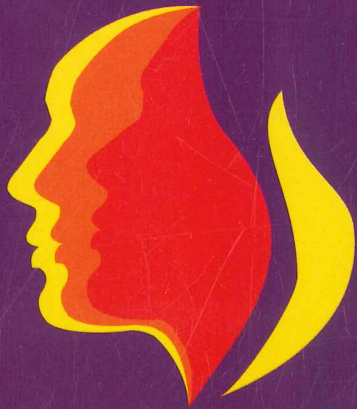
bu oyuna gelmeyiz artık!

- Tarihsel süreçte öğrenci hareketleri,
Ertuğrul Kürkçü
- Hep aynı Nakarat,
Metin Alpaslan
- Yaşanır Bir Dünya Uğruna: Adalet için Siyaset,
Ömer Dervişoğlu
- “Çanakkale’den Gazze’ye”
- Abdullah Yıldız ile
Soru-Yorum

HAYAT BİR

HOBBY

DEĞİL

Ayaklarının üstünde durmayı öğren.

Omuzlarımin üstünde bir başım olsun diyorsan

kendini ciddiye al,

Genç Öncüler'e abone ol.

abone olmak için: 0 212 640 01 22 - 23

Geçmişten ders olarak siyaseti adalet için yapmak...

Türkiye gündemini uzun süredir meşgul eden Erge-
nekon davası ilerledikçe sistemin, kendi boşlukları-
nı nasıl doldurduğunu görme fırsatı buluyoruz. Se-
nelerce bu ülkede fail-i meçhullere, teröre, nefrete,
kamplaşmalara şahit olduk. Ülkenin enerjisinin israf
edildiği süreçler yaşadık. Bugün geldiğimiz nokta-
da, bu karanlık süreçleri kimlerin yönettiği ortaya
çkarılmaya çalışılıyor. Ancak unutulmamalıdır ki,
mesele sadece bu isimleri ortaya çıkarma meselesi
değildir, esas mevzu sistemin boşluklar üreten yapı-
sını hukuk kuralları içersinde kalıcı olarak çözmeye
çalışmaktır. Eğer kökü çürük olan yapıyı sorgulamak
yerine sadece yaprakların tozunu almakla yetinirsek
ilerleyen zamanlarda farklı isimlerle benzer örgütler
yeniden neşvünema bulacaktır.

Öğrenciler, hiç şüphesiz Cumhuriyet tarihi boyunca
Türkiye'de derin güçlerin; ülke gündemini değiştir-
mek, huzursuzluk ve karmaşa çıkartarak iktidarlarını
pekiştirebilecekleri büyük bir imkân olarak görüldü.
Biz de bu sayımızda, tarih sahnesinde acı hatıra-
larla yer almış olan öğrenci olaylarını gündemimi-
ze aldık. Röportajlar için isim belirlerken merhum
Muhsin Yazıcıoğlu'nu da ihtimaller arasına almıştık
ancak yerel seçimler dolayısıyla fırsatı olamayacağı-
nı düşünerek vazgeçmiştik. Bu vesileyle kendisine
Allah'tan rahmet diliyoruz. Dönemin iki büyük kit-
lesel öğrenci hareketi olan Dev-Genç ve Mücadele
Birliği'nin yetkili isimleriyle röportajlar gerçekleştirdik.
Ertuğrul Kürkçü ve Metin Alpaslan ile yaptığımız
röportajların, dönemin fotoğrafını yansıtacağını
düşünüyoruz. Ömer Dervişoğlu'nun kaleme aldığı
"Yaşanır Bir Dünya Uğruna: Adalet İçin Siyaset" yazısında
Genç Öncüler'in siyasi duruşlarının nasıl olması
gerektiğine yönelik bilgiler bulacaksınız. Dergimize yeni
kazandırdığımız "Anlat Bana Bölümü" ve "Diyar Diyar
İstanbul" sayfalarımızın ilginizi çekeceğini ümit ediyoruz.
Sercan Karadoğan'ın bilinçaltına göndermeler yapan ve
bundan sonra da devamı gelecek olan 25.kare ile ilgili
"Eyvah! Bilinç Altımızda Biri Var" başlıklı yazısını hepimizin
okumasını öneriyoruz. 18 Mart Çanakkale Zaferi'nin yıldönümünde
Fırat Kültür Merkezi'nde gerçekleştirdiğimiz "Çanakkale'den
Gazze'ye" isimli programımızın detaylarını da dergimizde
bulacaksınız.

Dopdolu içeriğiyle Genç Öncüler Nisan sayısı sizlerle...

Sahibi

Umrın Yayıncılık
Turizm San. ve Tic. Ltd. Şti. Adına
Abdullah Yıldız

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü

Ömer Miraç Yaman

Yayın Sorumlusu

İsmail Memiş

Yayın Kurulu

Emir Timur Kafkas
Abdullah Muhsin Yıldız
Hüseyin Buladı
Elyasa Koytak
F.Büşra Özkan
Abdullah Şanver
Alperen Gençşmanoğlu

Nisan Sayısına Katkıda Bulunanlar

İsa Yılmaz
Sercan Karadoğan
Furkan Aktan
Yusuf Şentürk
Muhammed Tutkun
Burak Çelik
Ahmet Üzmez
Abdülvahid Yakub Sipahioğlu
Kübra Özkan
İlknur Parlak
Tahsin Ay

Adres

Mega Center C34 Blok Kat:2
Bayrampaşa - İstanbul
Tel: (0212) 640 01 22-23
Fax: 640 01 25
iletisim@genconculer.com
gonculer@gmail.com

Grafik Tasarım

Furkan Selçuk ERTARGİN

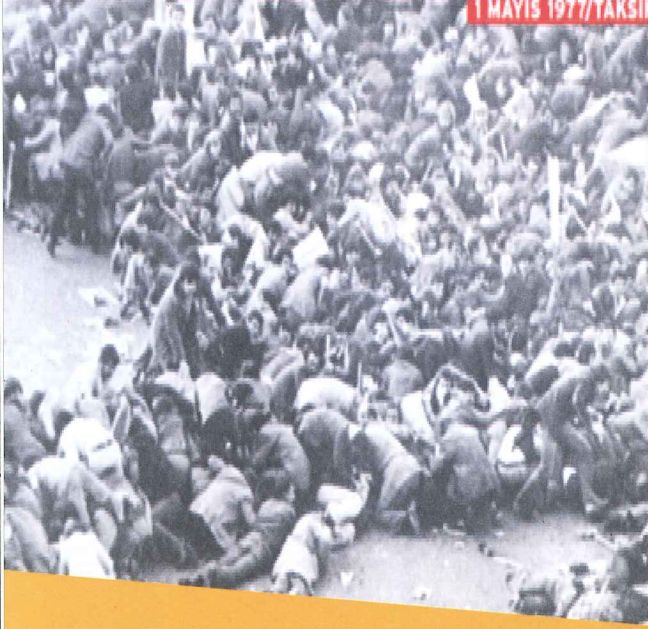
Baskı: Şenyıldız Matbaacılık

Gümüşsuyu Cd. No:3 Kat:1
Topkapı - İstanbul
Tel: (212) 483 47 91

34

*Eyvah
Bilinçaltımızda
Biri Var*

25

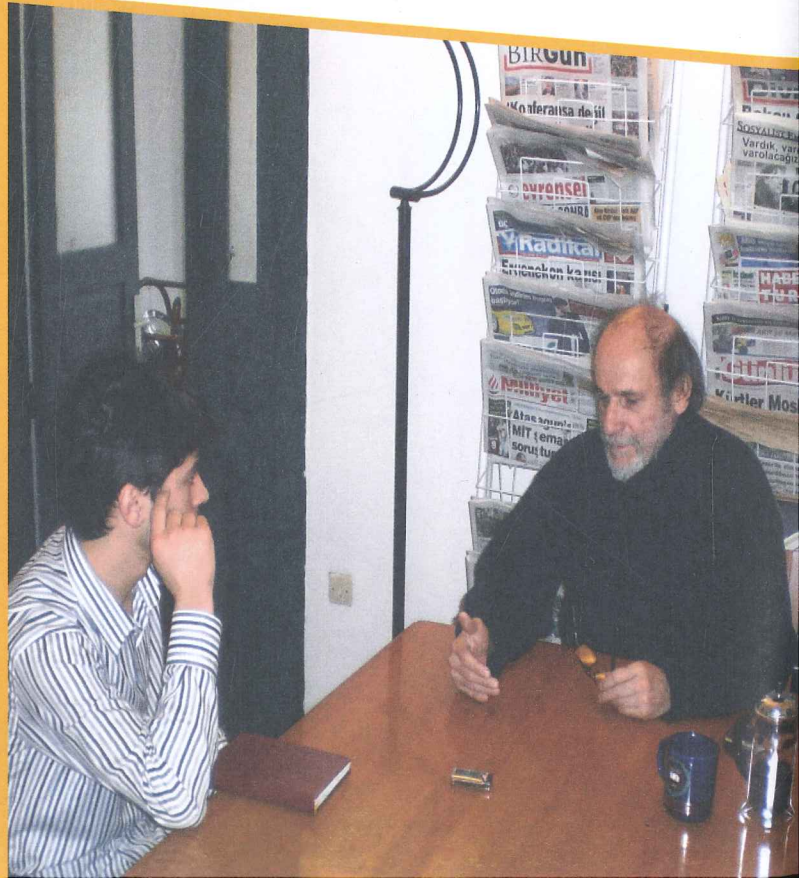

*Metin Alpaslan
ile söyleşi*

17

7

*Ertuğrul
Kürkçü ile
ropörtaj*

İÇİNDEKİLER

24
(Ed.) Darbelere Giden Süreçte
Öğrenci Olaylarının Rölü

26
Umutla Bakmak

27
Okullardan Haberler

29
Anlat Bana

31
Gözünü Seveyim Öss
Nolur Artık Değişme!..

38
Tarihte Bu Ay

40
Objektifime takılanlar

42
Ağa Kapısı:
Seyri İstanbul

43
Söz Sizde

44
Soru-yorum

45
Kültür Sanat

Yaşanır Bir Dünya Uğruna: Adalet İçin Siyaset

4

Yaşanır Bir Dünya Uğruna: **Adalet**

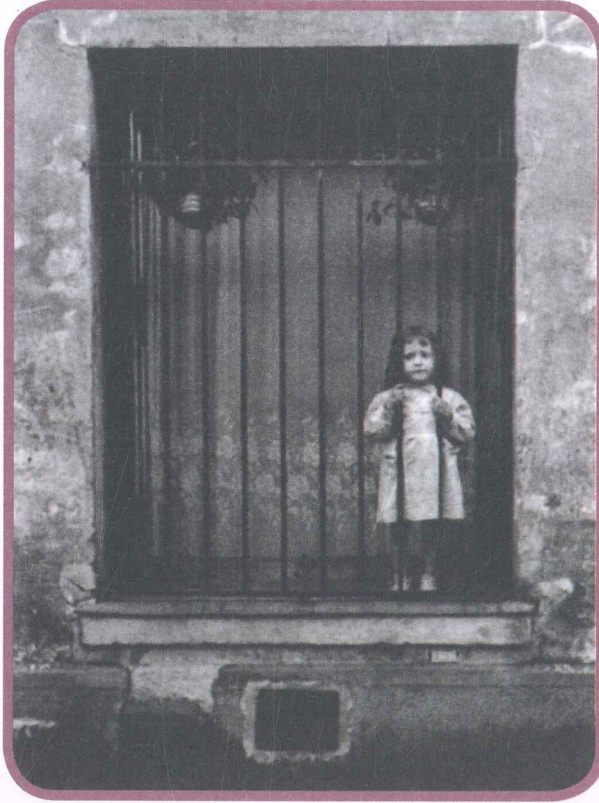
Ömer Dervişoğlu

Müslümanlığın vazgeçilmez gerekliliklerinden biri siyaset sahibi olmaktır. Siyaset, İslam'da içkin bir kavramdır, onun ayrılmaz bir parçasıdır. Tabii Türkiye'de siyaset dendiğinde çıkar ve rant ilişkilerinin had safhada olduğu, "amaca giden her yol mubahtır" şeklindeki pragmatist anlayışın hüküm sürdüğü bir ortam çağrışabiliyor insanların zihninde. Ancak siyasetten kastımız partiler olarak düşünülmemeli, çünkü Türkiye'de partilerin siyaseti, ekonomiyi yönetmeye indirgenmiş bir konumdadır. Marx'ı yâd ederek Türkiye'de siyasi partiler, halkın afyonudur desek yeridir sanırım. Bu noktada siyasetin ne olduğunu tekrar hatırlamalıyız: Mikro düzeydeki gündelik ilişkilerden, makro düzlemdeki yönetim sistemlerine kadar hayatın tamamında belli ilkelerin hâkim kılınma çabasıdır siyaset. Buradan anladığımız, siyaset aslında bir değerler mücadelesidir ama Türkiye'de partiler sistem içi unsurlardır, yani içinde buldukları yapının ilkelerine uygun hareket ettikleri sürece var olabilirler. Bu yüzden siyasi partiler yoluyla sistemin sahiplerinin isteği dışındaki değerlerin hâkim kılınması mümkün değildir. Bir Müslüman'ın siyasi hedefi verili kamusal alanda kendine düşen payı çoğaltmak değil, kamusal alanı vahyi perspektife uygun bir şekilde dönüştürmeye çalışmaktır. Bunu şeriatı hayata taşımak şeklinde tanımlayabiliriz. Dinin sosyal, kültürel, ekonomik ve dolayısıyla siyasi hükümlerinin tamamının uygulanması veyahut hakk ve adaletin bu dünyada hâkim kılınmasına verilen isimdir şeriat. Ancak adalet dediğimizde bunu mevcut konjonktürdeki

belirsiz tanımlardan kurtarıp ilahi olana göre tekrara tanımlamamız gerekir. Çünkü içinde bulunduğumuz modern dünyada Müslüman'ların en büyük handikaplarından biri, Abdurrahman Arslan'ın ifadesiyle, İslam'ı asrın idrakine söyletme kaygımızdır. Bizim kendimizi bu uğraşından kurtarıp asrı İslam'ın idrakine söyletmemiz gerekir yani Kuran'dan yola çıkarak çağın nasıl şekillendirmemiz gerektiğini düşünmeliyiz. Son 200 yıldır Batı medeniyet paradigmasının karşısında içinde bulunduğumuz yenilgi hissini bir sonucu olarak, İslam'ı Batı'nın değerlerine uygun bir biçimde tanımlamaya çalışıyoruz. Bu zihinsel travmadan kendimizi kurtarıp, tüm kavramlarımızı tekrar Kuran merkezli olarak tanımlamalıyız. Adalet kavramına geri dönersek, içinde bulunduğumuz zamanda adalet bağlamında çokça konuşulan özgürlük ve insan hakları gibi meselelerde İslam'ın yaklaşımı, İmam Gazali tarafından 12.y.y.'de 5 ilke etrafında sistematikleştirilmiştir. Gazali'ye göre bu 5 ilke tüm hukuki sistemlerin temelidir: Din, can, akıl, mal ve nesil emniyeti, bunları kısaca açıklarsak:

1-) Dini korumak: İnsanın inanç hürriyetini, kendi iradesiyle bir dünya görüşü ve yaşama biçimini seçme hakkının teminatıdır. Nitekim "Dinde zorlama yoktur" ayetinin anlamı da budur.

2-) Canı korumak: İnsanın yaşama hakkını ifade eder. Hiç kimse haksız yere öldürülemez; İslam haksız yere bir insan öldürmeyi diğer bütün insanları öldürmekle eşdeğer sayar.

İçin Siyaset

Şeriat bir dinin sosyal siyasetidir.

3-) Malı korumak: Emeğin kutsallığına karşı duyulan saygıdır. Bu ilke paranın belli bir zümre arasında dönüp dolaşan bir meta haline gelmesine, emek sömürüsüne, faiz ve haram yiyiciliğe karşı geliştirilmiştir.

4-) Akli korumak: İnsanın özgür, onurlu ve bilinçli bir varlık olarak seçimlerini ve eylemlerini ortaya koyarken temel ve sağlıklı bir ölçüye sahip olmasını ister. Bu yüzden iradeyi yani kendi aklıyla özgürce karar verebilme yetisini yok eden her türlü vasıtayı yasaklamıştır.

5-) Nesli korumak: İnsanların ve toplumların tarih içindeki devamlılığını sağlayan, neseb ve aidiyet eylemini öngören önemli bir ilkedir. Buna bağlı olarak zina, fuhuş, eşcinsellik vb. sapmalar bu ilkeyi zedelediği ve aleni hale gelmesi durumunda gelecek nesiller adına toplumsal yozlaşmalara yol açtığı için yasaklanmıştır.

Bunlara ek olarak Fransız İhtilali'nden bu güne kadar tartışıla gelen düşünce özgürlüğü konusunda ise, "Söylenen her sözü (dikkatle) dinleyen ve onların en güzeline uyan (kullarım)a: (çünkü) Allah'ın hidayetinde mazhar olanlar onlardır ve onlar (gerçek) akıl iz'an sahipleridir!" (Zümer/18) ayeti gereği İslam, kutsallara karşı hakaret içermeyen, fikirlere herhangi bir sınırlama getirmez. İslam her yönüyle hatasız bir sistem olması sebebiyle hiçbir düşünceyi tehdit olarak görmez, hepsini dinleyebilecek bir olgunluğa sahiptir. Eğer tersi bir durum baş gösteriyorsa bu İslam'ın değil, onu uyguladığını sananların eksikliği ve hatasıdır. Düşünceye ket vurmaksa, insan fitratına aykırı sistemlerin ayrılmaz bir özelliğidir.

İnancımızın parçası olduğunu belirttiğimiz siyasetin amacı olan hakk ve adaleti hâkim kılabilmek adına en elzem eylemlerden biri de zulmün ortadan kaldırılmasıdır. Bu yüzden her zaman için kim olursa olsun zulmedenlere karşı kimliğimizi ortaya koyarak mazlumların yanında yer almalıyız. 'Mazlumun kimliği sorulmaz' ilkesini şiarımız olmalıdır. Vahyi ilkelerden taviz vermemek kaydıyla Peygamberimiz'in(s.a.v) Hüfud Fudul sünnetini bugün egemen sisteme karşı mustazafaların birlikteliğiyle yaşatmalıyız. Mustafa İslamoğlu da durumu şu şekilde özetliyor: "Mazlumiyet söz konusu olduğunda, mazlumun kimliğinden, mensubiyetinden,

Asım'ın Nesli Genç Öncüler

Hazreti Peygamber'in hayatını oku.

Fark etmez ister

Martin Lings oku, istersen

Celalettin Vatandaş.

Ama mutlaka oku.

Ahlâkı Kur'an ahlâkı olan

Peygamberini iyi tanı!

"Asım'ın Nesli Diyordum Ya...

Nesilmiş Gerçek"

*Boşuna savaşmadın
Boşuna yaşamadın
Boşuna ölmedin!..
Jezai Karakoç*

meşrep ve mektebinden dolayı koymuş olduğunuz tüm rezervleri ve muhalefet şerhlerini parantez içine alamıyorsanız, siz “Hakk”ı değil “nefsinizi” savunuyorsunuz demektir.”

Adaleti hâkim kılma mücadelesinde bizi bekleyen bazı önemli engeller de mevcuttur. Bunlardan da bahsetmemiz gerekiyor sanırım, en önemlilerinden biri gittikçe yaygınlaşması itibarıyla liberalizm ve onun önemli bir söylemi olan bir arada yaşam. Bir arada yaşam kelime anlamı itibarıyla, “farklılıkların bir eşitlik temeli üzerinde sürdürülmesine izin vermek” tir. Yani herkesin kimliğine saygı ve yaşam hakkı derken, insanların hepsini tek bir potada eritip, kimliksizleştirme projesidir. Küresel kapitalizm ve ulus-devletler, yok edemedikleri muhaliflerini, korunmacı ve kuşatıcı reflekslerle postmodern bir kimlik çeşitliliğinin cazibesi ve çoğulculuk edebiyatı ile esnek ve geçişken kimlikli tabilere dönüştürmeye çalışıyor. Dönüşen muhaliflere yeniden öğretilen kelimeler ise manidardır: Uzlaşma, ılımlaşmak, reelleşme, kalkınmak⁽¹⁾. Aslında bu tam da Allah’ın bizi Kalem surresi 9. ayette uyardığı durumdur: **“(Onlar sana indirilen ayetlerden beğenmediklerini bırakman suretiyle senin) kendilerine yumuşak davranmanı isterler; böyle yap-san, onlar da seni över, yumuşak davranırlar.”** Buradan çıkan tabii ki kendimiz haricindekilere yaşam hakkı vermeyelim şeklinde bir sonuç olamaz. Tarih boyunca Batı “öteki” kültürlerle sürekli gizli veya açık savaş halinde olmuştur. **İslam ise, kamusal alanda vahyi ilkeleri ifsat etmediği sürece, her zaman için ötekine geniş bir yaşam alanı tanımıştır. İslam kendinden farklı olandan –kendi içsel bütünlüğünü yitirmeden- beslenebilme ve her düzlemde başkalarını besleyebilme kapasitesine sahiptir⁽²⁾.**

İkinci bir engel ise medyadır. Medya kendi isteği doğrultusunda kavramları manipüle edip anlamları muğlâklaştırıyor, sonrasında ise ürettiği yapay anlamlar doğrultusunda toplumu istediği şekilde tanımlayıp ayrıştırıyor. Bunun bir sonucu olarak bizi şizofren bir ruh haline sokarak, kendi kimliğimizi kendi elimizle tahrip etmemize sebep oluyor. Bunun en güncel ör-

nekleri mahalle baskısı ve kara çarşaf şeklindeki tanımlamalardır. Burada bize düşen bu anlam kargaşasından kurtulup kavramlarımızı her zamana hitap eden Kuran’a göre yeniden tanımlamamızdır. Medyanın diğer bir saldırı biçimi ise fitnenin yaygınlaştırılmasıdır. 28 Şubat darbesinin yürütücüsü ordu değil, medyadır. Medyanın yürüttüğü psikolojik savaşın sonucunda Müslümanlar yenik düşmüştür. **“Ey iman edenler! Size bir fasık haber getirdiğinde”** diyor kerim kitabımız Kur’an **“durup gerçeği araştırın”**. Bunu yapmazsak başımıza geleceği de söylüyor: **“Yoksa istemeden insanların hukukuna tecavüz eder ve sonra yaptığınızdan pişmanlık duyarsınız.”**

(49.6) Bu ayeti günümüze taşıdığımızda, medyanın bize dayattığı gerçekliğe karşı temkinli yaklaşım, dolaşımdaki birçok bilgiye eleştirel bir gözle bakmamız gerektiğini görüyoruz.

Yukarıda bahsi geçen tüm adımları tatbik edip, adaleti hâkim kılabilmemiz için sahip olmamız gereken hayati vasıf basirettir. Çünkü ancak basiret sayesinde neyin hak neyin batıl olduğunu anlayabiliriz. Basireti kısaca tanımlarsak: Kuran ve sünnet bütünlüğüne uygun bir şekilde inşa edilmiş bir zihnin, içinde bulunduğu zamanın ruhunu kavrayarak olaylara yaklaşması ve içinde bulunduğu durumlar hakkında ortaya çıkan Şer-i hükümleri hiçbir sıkıntı duymadan benimseyerek, önüne çıkacak her türlü zorluklara göğüs gerip gerekli tavrı takınma yeteneğidir. Allah (cc) şöyle vahyediyo-

“(Doğrusu) size Rabbiniz tarafından basiretler (idrak kabiliyeti) verilmiştir. Artık kim hakkı görürse faydası kendisine, kim de kör olursa zararı kendinedir. Ben üzerinize bekçi değilim.” (En’am 104)

Ayrıca Allah (cc) basiretin kaynağını da gösterir:

“Bu (Kur’an), insanlar için basiret nurları, kesin olarak inanan bir toplum için hidayet ve rahmettir.” (Casiye 20)

Dipnotlar:

- 1.Hamza Türkmen İslamcılık ve Özeleştirisi
- 2.Alev Erkilet, Eleştirellikten Uyuma

Kazanımları ve Handikaplarıyla Türkiye’de Potansiyel Bir Güç Olarak Öğrenci Hareketleri

Ertuğrul Kürkçü ile söyleşi

Alperen Gençosmanoğlu, Abdullah Muhsin Yıldız

Öğrenci hareketleri Türkiye’de her zaman için bir sosyal bir güç olarak varlık göstermiştir. Bu sosyal gücün tarih içerisindeki dönüşümlerini, kırılmalarını, düştüğü handikapları ve kazanımlarını ortaya çıkarmaya çalıştık. Bunu dışarıdan bir gözle, insanların iradelerini pekte göz önünde bulundur(a)mayan kitaplardan öğrenmektense, bir dönem öğrenci hareketlerinde aktif rol oynayan 68 kuşağı öğrenci liderlerinden Ertuğrul Kürkçü ile Türkiye’de öğrenci hareketlerinin tarihsel haritasını ortaya çıkararak, geçmişteki tecrübelerle ışık tuttuğumuz oldukça faydalı bir söyleşi gerçekleştirdik. Ertuğrul Kürkçü, ODTÜ Mimarlık Fakültesi öğrencisi iken 18 Ekim 1970’de Dev-Genç Genel Başkanı oldu. 12 Mart 1971 muhtırasından sonra yakalanan Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan’ın idamlarını engellemek için 27 Mart 1972’de Mahir Çayan ve Ertuğrul Kürkçü’nün de aralarında bulunduğu 11 kişi Ünye’deki 3 NATO üssü görevlisini kaçırdı, Kızıldere’de bir eve kaçtılar. Ordunun burada açtığı çatışma sonucunda evden canlı olarak sadece Kürkçü çıkabildi. Askeri mahkemede idam cezasına çarptırıldı. 1974 affıyla 30 yıla çevrilen cezasını 1986’da tamamladı. İletişim yayınlarında “Sosyalizm ve Toplumsal Mücadeleler Ansiklopedisi”ni tasarlayıp, yayın yönetmenliğini yürüttü. ÖDP’nin 1996’daki kurucularından biriydi. Halen Sosyalist Emek Hareketi’nde yer alıyor. Kendisini dünya çapındaki devrimci, Marksist düşünce ve mücadele geleneğinin bir üyesi olarak görüyor. Öğrenci hareketlerinin dünü, bugünü ve yarını konusunda zihninde bir resmin canlanmasını isteyenler için kaçırılmaması gereken bu söyleşiyi istifadenize sunuyoruz.

Genç Öncüler: İsterseniz, Türkiye’de öğrenci hareketlerinin serüveniyle başlayalım. Öğrenci hareketleri ne zaman ortaya çıkmıştır? Süreç içindeki en önemli değişimleri nelerdir?

Ertuğrul Kürkçü: Birinci nokta şu: Öğrenci hareketi kendisi bağımsız bir dinamik mi? Aslında böyle bir soru sormamız lazım. Bu soruya hem evet hem hayır diye cevap verilebilirdi. Şundan ötürü 1970’lerin başına gelinceye kadar Türkiye’de öğrenci hareketi esas olarak eski teorisyenlerin tabiriyle sınıf-u devletin bir parçasıydı yani devlet sınıflarının. Tabi bu Marksist terminoloji açısından sorunlu görülebilir öyledir de fakat bu sınıf-u devlet bir şey ifade ediyor. Modern sosyal sınıfların ortaya çıkmadığı Osmanlı devletinde halk tümleşik bir yapı, devlet bunun üstünde bir varlık olarak görülürdü. Bu devletin ise çeşitli sınıflardan oluştuğu varsayıldı: İlmiye, seyfiye, kalemiye. İlmiye medrese, seyfiye askerler, kalemiye de bürokrasi bugünkü tabirle. Burada talebeler ilmiye ve kalemiye arası bir yerde duran yani bürokrasi ya da din âlimlerinin hazırlık zemini gibi, talebelikten çıkanlar buralara intikal ediyorlar. Fakat çoğu kez gerek enflasyon, gerek devletteki çeşitli sıkıntılar sebebiyle Osmanlı devletinde bir kargaşa baş gösterse bir talebe hareketi başlardı. Öğrenci hareketinin geçmişi çok eskiye dayanıyor, sadece modern Türkiye’ye ait bir mesele değil. Öğrenci hareketi dediğimiz şeyin hem öğrenciler arasında, hem halk arasında, hem de devletin hafızasında bir yeri var. Öğrencilere Osmanlı devletinde talebe-i ulum deniyor. Bütün bu kargaşa dönemlerinde büyük gruplar halinde çeşitli isyan hareketlerine girişiyorlar. Dolayısıyla ne zaman öğrenciler baş kaldırsa aslında devlette bir sorun var demektir, yani öğrenciler bir tür barometre gibi iş görüyor. Cumhuriyet sonrasında baktığımızda ise gördüğümüz en önemli şey, devletin kontrolünde bir öğrenciliktir. Tek Parti döneminde esas olarak devletin istemediği tarzda bir öğrenci hareketi olmuş değildir. Ya Komünizme karşı, ya çeşitli milliyetçi davalar için, ya da devletin o gün gösterilen hedefleri için sevk ve idare edildiler. Atatürk’ün ünlü Bursa Nutku aslında böyle bir dinamiğin varlığını veri kabul eder ve hatta bir kriz anında en çok ona yaslanabileceğini varsayan bir anlayış vardır.

Genç Öncüler: Öyleyse tek parti döneminde devletle öğrenci hareketleri arasında organik bir bağın var olduğunu söyleyebiliriz.

Kürkçü: Var tabii ki çünkü ortada başka bir etkin

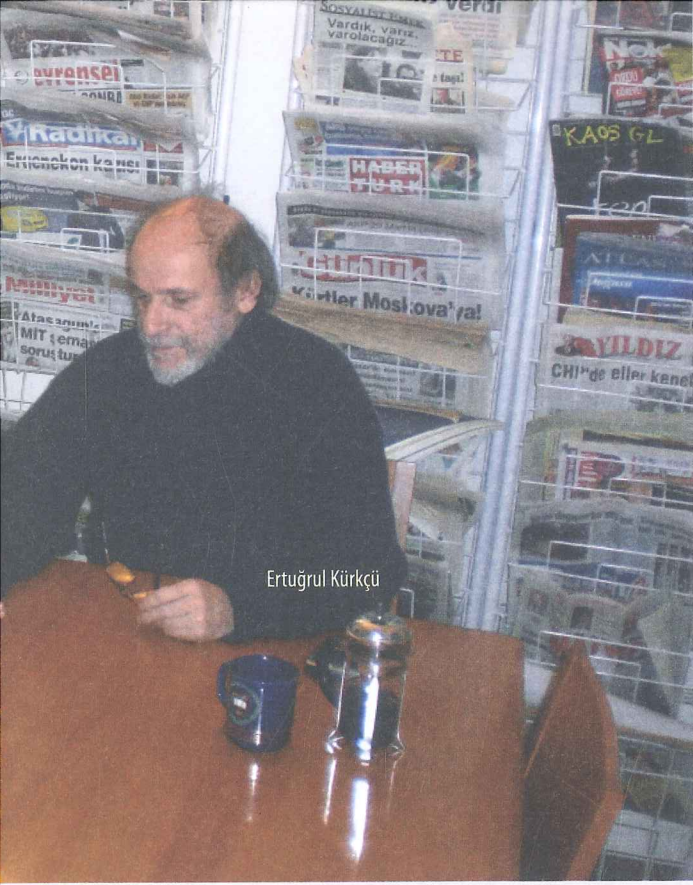

Alperen Gençosmanoğlu

sosyal dinamik yok zaten. Türkiye’de sınıf hareketlenmesi ancak 1950’lerden sonra net olarak görülen bir şeydir. Tabii ki bir işçi hareketi var, sendikal hareket var ancak son derece cılız ve öğrenci hareketleri hiçbir zaman bunların yanında ya da üstünde değil. Öğrenciler sadece devlete dair meselelerde harekete geçiyor. “Vatanın bağımsızlığı”, “devletin tehdit altında olması”, “gerici ayaklanmalar”, Kürt ayaklanmaları gibi devlete yönelik protestolarda devletin yanındayız anlayışı hâkim öğrencilerde. 1960 bu açıdan kritik bir tarih, 1960 öğrenci hareketinin yine devlet içindeki bir kriz sebebiyle ama bir yeni anayasa talebiyle de, daha fazla özgürlük talebiyle sokağa döküldüğü bir dönem. 1960’ta üniversite öğrencilerinin oynadığı rol çok önemlidir. Çünkü büyük kitle hareketleri esas olarak üniversitelerde başladı, üniversitede sürdü ve öğretim üyeleri ile öğrenciler bir bütün olarak hareket etti yani motor güç öğrencilerdi.

Genç Öncüler: Darbenin sivil kanadını oluşturduğunu söyleyebilir miyiz?

Kürkçü: Sadece sivil kanat gibi şematik bir sınırlandırmanın içine sokmayalım ama onun ruhu diyebiliriz. Dönemin geçerli sloganlarının üretildiği yer, bir sosyal protesto noktası. Fakat bir bütün olarak baktığımızda taleplerin gelip bağlandığı yer, kötü yöneticilerin gitmesi ve yerlerine iyi yöneticilerin gelmesidir. Tartışmanın bağlandığı yer bir sosyal düzen değişik-

Ertuğrul Kürkçü

liği değil, siyasi rejimde tek parti egemenliğine karşı bir tür çoğulculuk talebi. Burada aslında talepleri bakımından ilerici sayılabilir, ben öğrenci hareketinin faşistçe bir talepte bulunduğunu yani devletin kimseye özgürlük tanımaması arzusuyla hareket ettiğini düşünmüyorum. Özgürlükler için anayasal güvenceler talep eden ve bunun gerçekleşmesi için de silahlı kuvvetleri müdahaleye çağırarak bir hareket. Tabii burada bir tür problem alanı var. Silahlı kuvvetler böyle bir şeyin aracı ya da etkeni olabilir mi? Fakat bu hareketin kendiliğinden bir hareket olmadığı ve bu darbe girişimiyle doğrudan doğruya bağlantılı olduğu apaçık. Ama her sosyal hareketin kendi öz dinamikleri vardır. Yani onu kim harekete geçirmiş olursa olsun o ilerleyiş, evrimi sırasında kendine özgü taleplerle ortaya çıkabiliyor. Öğrenci hareketleri 1960'ta aşağı yukarı böyle bir kıvama geldiği sırada zaten darbe gerçekleştirildi, sokağa çıkmak yasaklandı. Fakat üniversiteler de o noktadan sonra eskisinden farklı olarak özerk oldu. Üniversitelerin özerklik meselesi çok önemlidir. Gençlik dediğimizde biz hep öğrenci gençlikten söz ediyoruz, Türkiye'de genç olanlar sadece üniversite öğrencileri değil. Türkiye'de nüfusun yüzde 70'i 35 yaşından genç, bunların da yarısından fazlası 20 yaşından genç olacağına göre aşağı yukarı Türkiye'nin yani nüfusunun yaklaşık 5'te 2'si zaten 20'li yaşlar ve altındaki gençlerden oluşuyor. Ama biz daima çok dar bir katmandan söz ediyoruz gençlik dediğimiz zaman,

üniversite öğrencilerinden söz ediyoruz. Bu durumda onların sistem içerisindeki özgül yerlerinden dolayı, örneğin mahallenin gençlerinin bir etki gücü edinebilmeleri için çok büyük çaplı bir örgütlenmeye ve harekete ihtiyaçları varken üniversitede yüz öğrenci harekete geçtiğinde bunun etkisi başka türlü oluyor. O nedenle gençlik hareketi dediğinde akla üniversite gençliğinin gelmesinin böyle bir arka planı var.

Genç Öncüler: Az önce üniversitelere özerklik gelmesinin çok önemli olduğunu belirtmişsiniz. Bu durum öğrenci hareketlerine nasıl yansdı?

Kürkçü: Öğrenci hareketleri 1960 sonrasında üniversite özerkliğinin genişlemesi ile iki yönde inisiyatif kazandı. Birincisi doğrudan doğruya devlet kontrolünde, ya da devlet tarafından kontrol edilebilir olmaktan nispeten uzaklaştı. Çünkü üniversite kendisi siyasi iktidarın etki alanından çıktı. Rektörlerin tayinleri, üniversite kurullarının kurulması vs. bütün bunların hepsi Eğitim Bakanlığı'ndan alındı, üniversitelerin kendilerine verildi. Dolayısıyla üniversitenin kendisi devlet gücünün daimi denetiminden uzaklaşınca bu öğrenci hareketi için de nispeten yeni bir özgürlük alanı sağladı. Üniversitede her şey tartışılabilir hale geldi. 1960'ların üniversitesi hakikaten denebilir ki karşısına koyduğu, tartıştığı meseleler bakımından kendi oto sansürü dışında hemen hemen bütünüyle özerkti. Ama devletin tabuları orada da geçerliydi. Kürt meselesi konuşulmazdı – Erzurum Atatürk Üniversitesi'nde İsmail Beşikçi, "Doğu Anadolu'nun Düzeni" ni yazdığı için oradan oraya sürülürken çok az destek bulabilmişti-, dine dair tartışmalar hemen hemen hiç olmazdı, ya da ben hiç hatırlamıyorum. Bunların akademik tartışmanın gündem konusu olduğunu da bilmiyorum. Ama bütün olarak sosyo-ekonomik düzen meselelerinin çok açık sözle tartışıldığı, bunların karşılıklarının arandığını söyleyebiliriz. İkincisi Türkiye'de politik ortam değişti. Çok daha çoğulcu bir politik ortam açıldı. Yani geleneksel olarak iki partili sistemin yerini çok partili sistem aldı. Yani Türkiye Cumhuriyet Halk Partisi – Demokrat Parti arasında gidip gelen rejimin yerini şimdi gene merkezde iki partinin olduğu ama onun çevresinde birden çok partinin olduğu ve bunların arasında da Türkiye İşçi Partisi'nin düzen dışı bir seçeneği legal olarak toplumun gündemine getirdiği bir yeni siyasal düzen. Şimdi bu yeni siyasal düzene bir şey daha eklendi, sendikalar. Türkiye'de sendikaların kurulma-

sı önündeki engeller kalktı ve sendikal hayat başladı. Dolayısıyla Türkiye Batı Avrupa'da gördüğümüz bütün sosyal ve siyasal örgütlenme biçimlerine çok büyük bir hızla kavuştu ve Türkiye'deki tartışılan konular ve kurumların rolleri değişmeye başladı. Şimdi üniversitenin bu açıdan rolü aslında 1965'e gelinceye kadar hâlâ eski çizgide tutunmaya çalıştı. Bir bütün olarak öğrenci gençlik hareketi Kıbrıs meselesi olduğunda sokağa çık, "Kıbrıs Türk'tür Türk kalacak" diye bağır; ABD, Kıbrıs'a müdahaleyi önleyince "Amerikalı evine git" demek ile başlıca siyasi meşgalesi bu olan bir hareket iken birden kapitalizm, işçi hakları, toprak reformu, toprak adaletsizliği, öteki ezilenlerin hakları, kentleşme, kentsel planlama, göç, buradan doğan sorunlar bir bütün olarak düzen değişikliğine ait meselelerin tartışıldığı bir yöne doğru girdi.

Genç Öncüler: Üniversitelerin özerkleşmesi ve bunun bir sonucu olarak öğrencilerin özgürleşmesi karşısında devletin hamlesi ne oldu? Sistemin en çok önem verdiği şeylerden biri de ülke içindeki güçleri kontrol altında tutmaktır, sanıyorum. Öğrenci hareketleri gibi önemli bir toplumsal gücü de bazen açık, bazen gizli ama aralıksız bir şekilde kontrol etmeye çalışmıştır, sistem. Bu konuda sizce sistem ne kadar başarılı oldu? Bir de şunu sormak istiyorum: Öğrenci hareketleri sistemin üzerinde kurmaya çalıştığı gizli hegemonyadan kendini nasıl kurtarabilir?

Kürkçü: Bu noktada demin konuştuğumuz yani bu özerklikle ve yeni sosyo-ekonomik süreçle birlikte öğrenci hareketinin kendi bağımsız hareketinin kurulmasına karşı devlet iki yönden müdahaleye girişti. Bunlardan biri resmi zor: Polis, jandarma kuvvetleri. İkincisi ise gayri-resmi terör yani paramiliter dediğimiz, daha sonra Özel Harp Dairesi'ne bağlı oldukları ortaya çıkan bazı grupların faaliyetleri ve bunlar ile birlikte gençlik hareketinin etkisinin kırılması, kriminalize edilmesi yani suç ortamı oluşturularak, adli tedbirlere başvurulmasının mazur gösterilmesi. Bu noktada hakikaten çok ciddi bir müdahale oldu, bunu söyleye-

biliriz. Dolayısıyla sizin sorunuza cevap olarak devletin her zaman gençlik hareketini kontrol edemediğini söylemek istiyorum. Her zaman kontrol edemez. Aslında kontrol edebilmesinin bütün imkânlarını 1965 ile 1980 arasında kaçırmıştı. 1971 askeri muhtırasından sonra üniversite özerkliğinin sınırlarının çok daraltılmış olmasına rağmen o edinilmiş olan momentumu kıramadı. Bu 80'de askeri darbeyle yeniden kırıldı. Arada geçen 15 yıllık süre içerisinde hakikaten kontrol edemediğini söyleyebiliriz. Fakat gençlik hareketinin kendisi kendi başına ulusal ölçekte bir politika izleyemeyeceği için ve toplumsal muhalefetin politikalarıyla ilişkisi de tam olarak kurulamadığından gençlik hareketi eskiden olduğu gibi özerk bir politik rol oynayamadı, bunu söyleyebiliriz. Daha çok üniversite dışındaki sol politik hareketlerin ya da sağcı hareketlerin şu ya da bu şekilde yol göstericiliğinde faaliyet gösterdi. Oysa 1965-1970 arasında daha özerkti denebilir. Gerçi, o zaman da sol öğrenci hareketleri Türkiye İşçi Partisi'nin ideolojik etkisindeydi. Ben bunları sorun olarak da anlatmıyorum. Yani üniversite dışındaki politik odakların ideolojik politik etkisi altında olmak ya da bunlara bağlı olmak sorun değil. Fakat geçmişte öğrenci hareketinin daha fazla kendine ait bir gündemi var iken, mesela üniversite reformu vs. gibi, bu gündemlerden tamamen toplumsal politik gündemlere doğru geçiş yapıldı. Dolayısıyla üniversite meseleleri ikincil meseleler olarak

kaldı. Oysa başlangıçta daha çok üniversite içi meseleler üzerinden yola çıkarak toplumsal politik meselelere ağırlık verildi. Bu sürece ilişkin olarak anlatılan bayağı hikâyeyi biliyorum: "Aslında devlet çocukları kandırdı, bunları kışkırttı" falan. Bu öykü tam böyle değil. Ortada sürüp giden bir sınıf mücadelesi var. Zenginle yoksulun, işçiyle patronun, köylüyle toprak sahibinin, haklıyla haksızın arasında sürüp giden bir mücadele var. Öğrenci, fikir sahibiyse bu mücadeleye kayıtsız kalamaz. Genç insan haksızlığa uğrayanın yanına geçmeksizin edemez.

Genç Öncüler: Bu mücadelede gözlemediğimiz yönlerden biri de şiddet. Türkiye gibi şiddet tekelinin

Öğrenciler sadece devlete dair meselelerde harekete geçiyor. "Vatanın bağımsızlığı", "devletin tehdit altında olması", "gerici ayaklanmalar", Kürt ayaklanmaları gibi devlete yönelik protestolarda devletin yanındayız anlayışı hâkim öğrencilerde.

tek elde toplanmış olduğu bir sistemde, şiddet kullanımının sonuçları nereye gider? Karşımızda ideolojik olarak çok zayıf bir sistem var. Mücadelede direnemecek kadar zayıf ve sakat. Acaba bu sebepten ötürü sistem mücadeleyi buradan yani düşünsel alandan, profesyonel olduğu şiddet alanına taşımaya çalışıyor mu?

Kürkçü: Gençler bu mücadelede tavır almaya başladıkça saldırıların hedefi haline geldiler. Saldırıların hedefi haline geldikçe kendilerini koruma ihtiyacıyla yüz yüze geldiler. Kendilerini korumak bakımından kamu güvencelerine sahip olamadılar. Aslında polisin ve askerinin kendilerine yönelik saldırıları ya koruduğu ya da bunları aslında teşvik ettiği ortaya çıktı. Onlar da kendi başının çaresine bakmak zorunda kaldı. Şimdi o çerçevede baktığımızda şunu bir şekilde çok dolaylı yoldan söyleyebiliriz: Evet, bütün bunlar hesap edilmiş ise sen insanları sıkıştırırsan, onların bir reaksiyon göstereceğini hesap edersin. Onları o reaksiyona doğru itiyor olabilirsin. Ya da ikincisi zaten kendiliğinden öyle oluyordur. Bunun hangisinin tam olarak gerçekleştiğini söylemek çok kolay değil. Çünkü bana sorarsanız hiçbir hükümet de başına bela almak istemez esas olarak. Hükümetlerin en çok istediği şey memlekette sükûnet olmasıdır, işlerin tıkırında gidiyor olduğunun görülmesidir, “mesele yok vatandaşlarım, bak kimsenin burnu kanamıyor” demek ister bütün hükümetler. Fakat hükümetleri aşan güçler var mıdır? Çoğu zaman vardır. Yani burada işte bir darbe peşinde koşan güçler açısından bu gerilimin devam etmesi istenen bir şeydir doğrusu, ben bunun böyle olduğunu düşünürüm. O zaman da vardı, biz öğrenci iken Dev-Gençli iken, bugün işte iki kuşak sonra Ergenekon’da yeniden ortaya çıkmış olan pek çok insanın niçin daha atak olmadığımız, niçin daha çok silaha başvurmadığımız, niçin sağı solu bombalamadığımız konusunda bize çok eleştiri yönelttiklerini ben hatırlıyorum. Çoğu kez politik gerilimin tansiyonun yükselmesiyle sonuçlanacak eylemler için bir dizi teklifle geldiklerini biliyorum. Fakat şimdi buradaki tılsım şu: Sizin elinizde kendinize göre bir programınız ve kendinize güvenebileceğiniz kadar yaygın bir örgütlülüğünüz varsa bu tehdit ya da teşviklerden korkmaz ya da bunlara tav olmazsınız. En önemli mesele bence bu. Biz bunları elimizin tersiyle geri çevirebildik. Çünkü bizim kendimize göre doğru yanlış bir planımız vardı ve o planın içerisinde hareket etmeye çalışıyoruz. Mesela Kızılay’a çıkıp ondan sonra

polisle dövüşmek o gün bizim için yoksa bizi oraya sevk etmeye çalışan birine biz kuşkuyla yaklaşıyoruz zaten. Bizim bugün böyle bir planımız yok. Bunda böyle bir çıkarımız yok. İkincisi tabi biz öğrenci olduğumuz için arkadaşlarımız hayatları bizim için çok önemli. Ama onlar için önemli olan bir gazete haberi. O gün olay çıkmış olması. O çocukların hayatı onlar için önemli değil. Daha sonra öyle yazacaklar. Fakat onu öyle hiç düşünmüyorlar yani “ah yazık öğrencilere kıyıldı” falan hâlbuki onlar bunu gerekçe göstererek ileriye doğru bir adım daha atabileceklerini ümit ediyorlar.

Genç Öncüler: Sarp Kuray yaptığı bir açıklamada Muhsin Batur bizden bir yerde bombalı eylem yapmamızı istedi. Sonrasında meğer öğrendik ki MGK’da toplantı yapılacakmış, orada ülke karışıyor demek için bize bunu yaptırmışlar gibi bir açıklaması vardı.

Kürkçü: Şimdi tabi bu, böyle olmuştur. Doğru söylüyordur bence. Buradaki tek kritik nokta Sarp Kuray’ın bir Deniz Harp Okulu öğrencisi iken ihraç edilen bir kişi olması ve Dev-Genç ile herhangi bir organik bağının olmamasıdır. Ama o Dev-Genç’in onu bağrına basmasını, onu başına getirmesini çok istedi. Ama Dev-Genç bir öğrenci hareketi olduğundan ve belli bir akışı bulunduğundan öyle paraşütle adam getirmek olmuyor. O şimdi böyle şikâyet ediyor ama mesela o zamanlar öğrenciler arasında bu eğilimi yaygınlaştırmak için uğraşanlardan biriydi. Ama biz onun dediklerine kulak asmadığımız için o zamanlar onunla tabir-i caizse “papaz olmuştuk”. O nedenle bu hep istenir. Her zaman Türkiye’de üniversite gençliğinin huzursuzluğu bir politik denklemin parçası olur. Bu politik denklemi siz kurarsanız mesele yok, başkası kuruyorsa o zaman orada sizin bu manevraya dâhil olmamak için aklınızın, stratejinizin ve evvelden edinilmiş deneyiminizin olması gerekir. Ben o nedenle şunu söyleyebilirim 1970’lerin o fırtınalı ortamında gemiyi çok fazla karaya çarptırmadan götürebildiysek bunun bir kaç nedeni var: Dev-Genç’in bir kitle hareketi olarak yürümesini sağlayacak tedbirleri hep elde tuttuk. Dolayısıyla kitleden kopmamaya çalıştık. İkincisi ise kendi planımız vardı başkalarının planlarına hep kuşkuyla yaklaştık ve başkasının sözünü dinlemedik. Tabi bu insanları çok sinirlendiriyor. 20 yaşında bir insan nasıl olur da kafa tutar, nasıl olur âlim, bilgin solda bu kadar kıdemli sayılan insanların doğru bildikleri şeylere kulak asmaz ama insan öyle bir işe

girişince de cesaret sahibi oluyor doğrusu; “Taç giyen baş akıllanır” misali. Kendi planımız varsa o zaman bu plan da esas olarak öğrencilerin büyük kitlesini hesaba katan bir plansa burada çok fazla hata yapmanız, başkalarının götürdüğü istikamete gitmeniz hemen hemen olanaksızdır. Bunun için demek ki her şeyden önce bir kitlesel öğrenci örgütüne, onun öğrenciler tarafından meşru kabul edilmiş önderliğine ve bunun sınanmış; hesabı, kitabı belli bir politikasına ihtiyaç vardır. Bunların olmadığı yerde hakikaten rüzgâra kapılmak, savrulmak, kendi çıkarlarına karşı hareket etmek ihtimali mevcuttur ve bu yapılabilir. Ama ben bunun bugün imkânı var mı diye sorduğum zaman şunu düşünüyorum: Bana göre bugün bir öğrenci hareketi yoktur. Öğrenciler var fakat bir hareketten söz edemeyiz. Üniversitelere baktığımız zaman genel olarak üniversitenin tartışmaya kapandığı, politik tartışmanın üniversitenin merkezinde yer almadığı, apolitikleşmenin olduğu, üniversitenin kendisinin de zaten temel sosyal sorunları aslında tartışmadığını yani akademik olarak bu tartışmanın içinde üniversitenin olmadığını düşünüyorum. Böyle bakınca gençlik hareketi dediğim zaman öğrenci hareketini ya da üniversite öğrencilerini daha az anlıyorum. Bence bugün hareket halinde olan gençler lise ve üniversite arasında olan gençlerdir.

Genç Öncüler: Peki, bu üniversite öğrencilerinin apolitikleşmesinin nedeni nedir sizce?

Kürkçü: Bu çok kurumsal bir şeydir. 12 Eylül rejimi bununla ilgili esaslı ve sert tedbirler aldı. Birincisi muhalif öğretim üyelerini temizledi. İkincisi müfredatı başkalaştırdı. Üniversiteyi bir yüksek lise haline getirdi. Akademik ve teorik düşüncesini sınırladı. Ve çok sert inzibat ve disiplin tedbirlerini uyguladı. Kıpırdayan öğrencinin boynu vuruldu. Tabi ki memleketteki muhafazakârlaşmayla da bu el ele gitti. Yani rejimi eleştiren, eleştirel düşüncenin kıymet kaybettiği bir sosyal politik ortama girdik. Bence Özal dönemi bunun en önemli nedenlerindedir. Bir düşüncenin doğruluğu ya da yanlışlığı onun para getirip getirmediğiyle ölçülür oldu. “Bu kaç para eder” lafı düşünce için Türkiye’de ilk defa gerçekten kullanılır oldu. Mesela solculuk para etmez. Muhaliflik para etmez. Para ne eder? Piyasa için olan şeyler para eder. Dolayısıyla seçilen meslekler bile buna göre değişim gösterdi. Mesela ben öğrenciyken mühendislik, mimarlık ve sosyal bilimler en gözde mesleklerdi şimdiyse management

(iş idaresi) falan tutulur oldu. Bugün üniversitedeki sıkıntı üniversite düzeninin tamamen değişmiş olmasıdır. Başlangıçta sözünü ettiğimiz özerkliğin artık hemen hemen hiç olmaması, ikincisi üniversitelerin geçmişteki konumlarından da şu açıdan farklılaşmış olması: Üniversiteler artık devlet için de kadro yetiştiren yerler değil onlar çok daha başka mekanizmalarla elde ediliyor. Kadroların mutlaka üniversitelerden belli bir kuşağın içerisinde falan devşirilmesi gerekmiyor, politik mekanizmalar aracılığıyla uluslararası ortamda üretiliyor yeni kadrolar. AKP’nin yeni kadrolarına bakın bunların hepsi şöyle ya da böyle Türkiye’nin üniversitelerinden diplomalarını aldıktan sonra yurtdışında şu ya da bu özel ağlar içerisinde geçtikten sonra gelen insanlar. Nihayetinde Türkiye’de özel üniversiteler vasıtasıyla her politik eğilimin ya da Türkiye’deki her zihniyet grubunun kendine ait bir üniversite sistemi de oluşmuş durumdadır.

Genç Öncüler: Bu söylediğinizle ilgili olarak sanki son zamanlarda bu ayrışım yavaş yavaş yok oluyor gibi. Eskiden belki bu ayrışım daha belirgindi ama şimdi her türden insanın geldiği sonuç itibarıyla puan sisteminin olduğu bir dönem yaşıyoruz.

Kürkçü: Devlet üniversiteleri öyle zaten puanına göre devlet üniversiteleri merkezi sistemden seçimini yapıyor. Ama özel üniversiteleri siz tercih ederken bazı başka sebeplerin yanı sıra sizin orada bir entelektüel yığınağınız olduğu için de seçiyorsunuz. Ben eğer Atatürkçü bir adamsam eğer imkânım varsa diyorum ki çocuğum Atılım Üniversitesi’nde okusun. Liberal bir insansam eğer, Yeditepe’ye gitmesini değil Bilgi’ye gitmesini istiyorum. Bu tür seçimlere imkân veriyor. Zaten kadrolar da 20-30 bin kişi arasından seçiliyor. Geri kalan yüz binlerce öğrenci bir kadro olmadan aslında diplomalı işsiz olarak eğitiliyor. Sıçrama noktaları ise başka türlü kuruluyor. O yüzden Türkiye’de üniversite sistemi 12 Eylül’den ve neo-liberal düzenin yerleşmesinden sonra tamamen değişti ve ben aslında bir gençlik hareketi yatağı olarak üniversitenin eski önemini kaybettiğini, devletin de burayı bir yüksek lise, meslek okulu olarak disipline ettiğini ve endüstrinin ikinci dereceden insan kaynağı ihtiyacını gördüğü yerler olarak kurduğunu düşünüyorum. Böyle olunca burası bir toplumsal dinamizmi özgün olarak yansıtmıyor. Ama bu kadar büyük bir okuyan kitle, harekete geçecek bir potansiyel taşıyor ama bu potansiyelin eskiden olduğu gibi doğrudan doğruya merke-

zi politik meseleler etrafında harekete geçeceğini ben düşünmüyorum. Zaten pratiğe baktığımız zaman bu kitle de Türkiye’de büyük krizler olduğunda mobilize edilmedi. 2002’den 2007’ye kadar geçen dönem Türkiye’de çok krizli bir dönemdir. Darbe sorunları olsun, cumhuriyet mitingleri olsun... Cumhuriyet mitingleri üniversitelerde çok az kıpırtı yarattı, tepki başka yerden geldi sokaktan geldi, devlet dairelerinden geldi ama üniversite apolitikliğini sürdürdü. Şüphesiz üniversite rektörlerinin falan teşvik ettiği yerler oldu ama İstanbul Üniversitesi’ne bakın, neresinden bakarsanız sadece Hukuk Fakültesi’nde de 40-50 bin kişi okuyor. Üniversite öğrencilerinin katılımı çok daha sınırlıydı.

Genç Öncüler: Üniversite öğrencilerinin toplumsal bir güç olma vasfı gittikçe zayıfladı şeklinde söyleyebilir miyiz bunu?

Kürkçü: Evet, çünkü 12 Eylül rejimi, 12 Mart’ın da yarım bıraktığı işi tamamlayarak üniversitenin bu özelliğini budadı. Öğrenci hareketlerini, üniversiteyi iğdiş etti. Bir daha üreyemez hale getirdi. Bu bitmiş bir süreç midir bence bitmiş bir süreç değildir, hala başka türlü olabilir. Bilginin yeniden üretilmesinin asıl mesele olduğu bir yerde bilgisizlikle bu kadar uzun süre yaşanılmaz. Yani bunun bir şekilde değişmesi mümkündür. Fakat henüz bu dinamizme sahip olmadığını görüyoruz. Nereden ölçüyorsunuz diyeceksiniz. Şimdi kritik zaman ve zeminler var: Türkiye’de Sol adına, mesela 1 Mayıs. Bakıyorum 1 Mayıs’a kimler geliyor; lise öğrencileri ve varoş gençliği geliyor. 6 Mayıs, 30 Mart anma törenlerine kim geliyor; dersane gençliği geliyor. “Hatırla Sevgili” dizisi televizyonda gösterildiğinde kimler hislenip mektup yazıyor; hepsi 16-18 yaş arası çocuklardı bana yazanların ve bunların çoğu da kızlardı. Erkek çocukları anladığım kadarıyla Kurtlar Vadisi’nin peşinden gidiyor. Yani böyle bir kültürel etki de var. Fakat üniversitelerde siz de bilirsiniz konuşmaya gittiğimizde en fazla 100-150 kişi geliyor sosyal sorunlar etrafında dönen bir tartışmaya. Ama işte Kıbrıs meselesi, Atatürkçülük falan oldu mu

rektör de gazlayınca öğrenciler doluyor ama bu tür eleştirel konular üniversite öğrencilerinin ilgi alanına çok az giriyor.

Genç Öncüler: Doğru ama belli bir politik kitle hala var üniversitelerde.

Kürkçü: Tabi ki zaten öyle olmasa ümidi kesmek lazımdır. Fakat kıyasladığımız zaman 80 öncesi 70 öncesi ODTÜ’de mesela “sol nereye gitmeli” başlığıyla bir panel olsa üniversitenin merkezi amfisi insan alamaz dışarıda insanlar kalır, işte 5 bin kişi ertesi gün saatlerce konuşur, tartışır en sonunda oylama yapılır kararlar alınır. Böyle bir hava olmadığını söylüyorum. Ama tabi ki bir grup insan her zaman olduğu gibi oralarda da var. Sosyal bilimler alanında, iktisat alanında, siyaset bilimleri alanında bir genç akademisyen kuşağı öne çıkıyor. Tartışmaları, sosyal haklar konusunda bütün etkinlikleri onlar yapıyorlar ama gene de o kadar azlar ki. Türkiye’nin neredeyse her ilinde üniversite var şu an. Bu ölçekte bakıldığında bu problematik bir durum.

Şiddet kullanımı konusundaki sorunuza tekrar dönersek: Bu koşullar altında şiddet düşünülemez bile. Öğrencilerin şiddete başvurmamasını gerektirecek bir durumları yok kendilerini korumaktan başka, öyle bir durumda da saldırganla aynı yola başvurmaları daha iyi yaparlar bence. Çünkü karşılarında şiddet uygulamaya kalkanlar iç güvenlikle, polisle, jandarmayla anlaşmayı sağladıktan sonra bu saldırıları yapıyorlar. Onlara karşı aynı şekilde mukabele etme imkânları yok. Geriye çekilerek, kitleye yaslanarak ve onları çevreleyerek karşı çıkmak mümkün. İşin doğrusu geçmişte de silah kullanmak bir öz savunma mekanizmasının parçasıydı. Ben şu basitleştirilmiş suçlamanın bize kaşı bir haksızlık olduğunu düşünüyorum: “Bunlar silahlıydılar bir iş yapacaklarını sandılar”. Hiç kimse öyle bir şey sanmadı ama kendini ve hareketini koruman gerekir. O dönem insanlar o kadar ağır baskılar altında kaldılar ki buna karşı koymak için şiddete şiddetle karşı koymaktan başka çareleri kalmadı. Ben hiç şöyle

Fakat gençlik hareketinin kendisi kendi başına ulusal ölçekte bir politika izleyemeyeceği için ve toplumsal muhalefetin politikalarıyla ilişkisi de tam olarak kurulmadığından gençlik hareketi eskiden olduğu gibi özerk bir politik rol oynamadı, bunu söyleyebiliriz.

bir tezimiz olduğunu hatırlamıyorum: “Üniversiteyi ele geçirelim silahlı şiddet yoluyla biz yönetelim”. Bunu bir politik mesele olduğunun herkes farkında. Gerilla hareketleri ile üniversite öğrencileri arasında doğrudan bir bağ yok.

Bu bağlamda üniversite ölçeğinden memleket ölçeğine yükseliyorsun diyorsun ki memleketin ben böyle dönüştürüleceğini tasavvur ediyorum. Tezim budur bunu da silahla yerine getirileceğini düşünüyorum. Şimdi bunun doğru mu yanlış mı olduğu gençlik tartışmasından daha başka bir şey. Yani gençlik hareketinin bir parçası değil. Hepimizin genç olması bunu gençlik hareketi yapmıyor. Politik uyanışı öğrenci hareketi içinde yaşadıkdan sonra TİP’in seslendiği alana “Öyle olmaz böyle olur” diye sesleniyorsun. Oradaki iddian politik ölçekte memleketi yönetme ölçeğinde, üniversitedeki iddian sosyal muhalefet olma ölçeğinde. Şüphesiz ikisi arasında bir genel bağ var ama bu genel bağ şu özel bağa tekabül etmez: Öğrenciler gençliğe dayanarak bir siyasal devrim yapacaklarını sandılar. Hiç kimse sanmadı. Böyle bir şey yok ama şöyle düşündü insanlar: Dünyanın ve Türkiye’nin siyasi iklimi bir silahlı başkaldırı için uygundur. Şimdi bunun uygun olmadığı anlaşıldı. Denemeden de anlaşılabilir miydi? Belki anlaşılabilirdi belki anlaşılamazdı.

Genç Öncüler: Peki o dönem silahlı gücün Türkiye’de çözüm olabileceğine insanları inandıran etkenler neydi?

Kürkçü: Asya, Afrika Latin Amerika ülkelerindeki bütün şartlar dünyanın her tarafına ABD emperyalizmine karşı açılan cephelelerinden dünya çapında bir etki yaratılabileceği tezini destekler görülüyordu. Ernesto “Che” Guevara’nın Boliviya’da yaptığı neyse onun her yerde yapılabileceğine de dair bir inanç kasti kavurdu dünyayı. Sadece Türkiye’de olmadı bu: Meksika, Arjantin, Venezuela, Kolombiya, Brezilya, Sri Lanka, Pakistan, Filistin... Bir tek Avrupa ülkelerinde olmadı, gerçi İtalya’da Kızıl Tugaylar ve Almanya’da Kızıl Ordu deneyimleri gerçekleşti. Yani böyle bir ihtimal var gözüküyordu dünyada. Biz de bu trendin

içinde kendimize dair böyle bir tasavvur sahibi olmaya çalıştık. Fakat bence bizim tezimiz doğrulanmadı. Ama seçimler yoluyla TİP’in siyasi iktidara geleceği tezi de doğrulanmadı, ortada ne iktidar var, ne de Türkiye İşçi Partisi var. Darbe yoluyla soldan bir müdahale olacağına dair tez de doğrulanmadı. Dolayısıyla o döneme dair bütün tartışmalar pratikte doğrulanmayı bekliyor. Tek ölçü pratik olursa hepsinin yanlışlandığını söyleyebiliriz. Peki, o zaman seçeneksiz miyiz? Bence seçeneksiz değiliz. Bence, seçenek taktiklerde değil; seçenek programda ortaya çıkabilecek olan bir şeydir. Kapitalizme karşı bir program etrafında devrimci hareket bir kere daha nasıl kurulabilir? Bence tartışma budur. Silahlı mücadele bence bunun ikincil yönü; her

Bir düşüncenin doğruluğu ya da yanlışlığı onun para getirip getirmediğiyle ölçülür oldu. “Bu kaç para eder” lafı düşünce için Türkiye’de ilk defa gerçekten kullanılır oldu.

zaman en önemli olmayan yönü. Tabii ki bunlar insan hayatına mal olduğu için çok önemli gözüküyor, bunun üzerinde çok konuşuyoruz. Ama aslında bunların hepsi taktiğe ve mücadele biçimine dair tartışmalardır. Asıl, zincirin hangi halkasından yakalayacağımız tartışması, program tartışması. Ben bu programla ilgili önümüzün kapalı olmadığını, Türkiye’de kapitalizme karşı bir muhalefet dinamiğinin hep var olduğunu; dolayısıyla bunlara yaslanarak bir dizi yeni yordam bulunulabileceğini düşünüyorum. Bu çerçevede bence bu dönem için mücadeleyi sürdürebilmek için

silahlı devreye sokmayı gerektirecek bir şeyi ben görmüyorum. Fakat Türkiye’de de bir yandan bir silahlı çatışma sürüyor. Kürt mücadelesi var ve 30.000’e yakın insan hayatını kaybetti. Bunların büyük çoğunluğu 25.000 kadarı Kürt’lerin kendileri; korucular ve sivillerle beraber hepsi 30.000’i geçti. 10.000’den fazla cezaevlerinde tutuklu var. Hayat kayıpları var, mal-mülk kayıpları var, göç var, vs. Bu kocaman bir sorun. Şimdi buradaki soru nedir? Mesela burada bir işe yaramış mıdır? Ben işin doğrusu kısmen yaradığını düşünüyorum. En önemli göstergede daha öncesi ni ve daha sonrasını bir kenara bırakırsak, Abdullah Öcalan Türkiye’ye getirilinceye kadar Türkiye’de çok sert bir çatışma sürdü. 1999’dan 2005’e kadar silah bırakıldı. Bir silahlı çatışma dönemi olmadı ve Kürt meselesinde bir tek adım bile atmadı, hükümet. Ne zaman ki 2005’te yeniden silaha sarıldılar, ne zaman

sınırların içinden dışından devletin başına bela haline geldiler ve Irak'tan Türkiye'ye doğru bir hareket başladı; o zaman yeniden bir kere daha bunun nasıl çözüleceği üzerine tartışılmaya başlandı. O yüzden ben diyorum ki; eğer bunlar hayatlarını bu şekilde ortaya koymasalardı, Kürtçe diye bir dil olduğunu Türkiye Hükümeti'nin kabul etmesi için herhalde bir 100 yıl daha beklememiz gerekirdi. Oysa var, şimdi bu dilde yayın yapılıyor. Ben öğrenciyken anlatılan hikâye şuydu: Aslında böyle bir dil yok. Siz de ilkokuldayken büyük ihtimalle böyle öğretildi. Ama bu Türkiye'nin bir hakikatidir. Bu hakikatin ortaya çıkabilmesi için ne kadar çok acı çekilmesi gerek? Dolayısıyla kimi zaman şiddet, taleplerin ya da amaçların ifadesi için bir yöntem haline geliyor. Ve tabii ki şiddet tekeli devlet elinde olduğunda, bunun bedeli de çok ağır ödeniyor. O teşhisinize de katılıyorum; Türkiye'de siyasi rejim sosyal hayatla uyum içinde olmadığı için, çok kırılğan. O yüzden de en ufak bir tehdidi çok abartıyor ve buna karşı – şimdiki moda tabiriyle – her zaman “orantısız kuvvet” uyguluyor ve sokağa çıkan çocukların üzerlerine ateş açabiliyor, taş atan çocuğa ömür boyu hapis cezası verilebiliyor; böylesine kontrolsüz bir şiddet var. Tabii böyle bir şiddet karşısında ne yaptığının daima farkında olmak zorundasın. Yani şiddetin sonuçları uygulayanla sınırlı kalmıyor. Onun sosyal çevresine, o şehre, o semte, o coğrafyaya da yönelik bir reaksiyon oluşuyor. Dolayısıyla bu sorumluluk gerektirecek olan bir şey. Fakat Türkiye'nin diğer meseleleri açısından baktığımızda, yani emek meselesi, toprak meselesi, iş meselesi, eğitim meselesi; bütün bunlar için bir silahlı bir ifadeyi gerektirir bir durum görmüyorum açıkçası. Ben görmediğim gibi anladığım kadarıyla Türkiye'de kimse de görmüyor ki geçmişte silahlı eyleme öncelik verenler de silahlarını gömdüler... Dolayısıyla Türkiye'nin batısında böyle bir mesele kalmadı. Kürt arkadaşlarımıza da telkin ediyoruz ki, silahlı çatışmayı bu taraflara taşımayın. Çünkü burada karşılığı yok bunun. Ama ben şunu söyleyebilirim; sonuçta bir iktisadi sistem olarak kapitalizm, burjuva egemenliği bir siyasi rejim olarak kendi kalesini hiçbir zaman gönüllü olarak teslim etmek istemeyecektir. Fakat buradan otomatik olarak, öyleyse

Zaten kadrolar da 20-30 bin kişi arasından seçiliyor. Geri kalan yüz binlerce öğrenci bir kadro olmadan aslında diplomalı işsiz olarak eğitiliyor.

her gördüğümüz güvenlik gücünü aşağıya indirelim sonucuna varamayız. Buradan o çıkmaz. Çünkü bunların hepsi sosyal süreçler ve öyle sosyal süreçler olabilir, oldu da; mesela İspanya'da faşizmden demokrasiye geçiş böyle olmadı. Yani rejim kendi içinden yarıldı, siyasi muhalefet kuşattı ve işte 40 sene süren faşizmden siyasi demokrasiye geçilebildi.

Genç Öncüler: Türkiye'de de benzeri bir süreç mi yaşanır dersiniz?

Kürkçü: Türkiye'de de pekâlâ daha gelişkin bir siyasi demokrasiye geçilebilir. Fakat siyasi demokrasiye geçmek sorunların çözüldüğünü anlamına gelmez. Bence Türkiye'de karıştırılan en önemli konulardan bir tanesi budur. Peki demokrasiye geçtik, sonra? İşçi işçi olmaya, yoksul yoksul olmaya, kapitalizm kapitalizm olmaya, kadınlar ezilen cins olmaya devam ediyor. Sadece bunları rızamızla yapıyoruz.

Genç Öncüler: Meşrulaşıyor. Ama bu aslında sistemin kendini halkın gözünde kendini restore etmesi gibi.

Kürkçü: Evet meşrulaşıyor. Şimdi esas önemli olan, bu rıza mekanizmasının dönüştürülmesidir.

Dolayısıyla bence demokraside de aynı problemler var, olmaya devam ediyor da; hani biz sanıyoruz ki oy vermekle iktisadi rejimi değiştirebiliriz ya da sanılmasına yardımcı oluyoruz. Değiştirilmez ben söyleyeyim. Fakat öbür taraftan Antonio Gramsci'nin bu konudaki yaklaşımını ben doğru bulurum ve anlarım. O da şudur; aslında en önemli mesele: Kapitalizmin yıkılacağına burjuvalar işçilerden daha çok inanırlar. O yüzden daha çok tedbirlerini alırlar. Kitleler ise kapitalizmin yıkılamayacağına o kadar çok inanmışlardır ki; aslında kapitalizmin sonu geldiği halde bir türlü yıkılmaz ve en ağır krizlerden sonra kendisini restore eder defalarca ve defalarca. O yüzden bence kitlelerdeki bu inancı değiştirmek en önemli meseledir. Ama bu da çoğu kez şu basitleştirmeye yol açar; insanlar bu düzenin acz içinde olduğunu, polisin aslında dayanıksız olduğunu, askerinin aslında korumasız olduğunu gösterelim derler. Tabii bir iki girişimden sonra öylesine bir terör estirir ki rejim, insanlar tam tersine inanmaya başlarlar. “İşte direniş hiçbir şey yapamadı. O kadar kırılğandır ki, o kadar çabuk yenilir

ki” diye. O yüzden böyle olgunlaşmamış hareketlerin de ben böyle bir faydası olacağına inanmam. Şahsen bizim deneyimimiz şunu gösterdi Türkiye’de, evet hakikaten rejimin ne kadar saldırgan olabileceğini görmemizi sağladı, ama insanlar bize şundan ötürü sempati duymadılar diye ben düşünüyorum “Ya bunlar az kaldı devleti yıkacaklardı” diye değil. O kadar meşru ve haklı talepleri vardı ki bunlara karşı şiddetle karşılık verilmesi adil olmadı. Dolayısıyla insanlar yenilmiş devrimcilerin yanına geçtiler ve bütün 1970’ler o momentumla geçirildi, ama ne zamanki iş devlete hakikaten meydan okuma noktasına geldi, orada kitleler devrimcileri o kadar büyük bir güçle takip etmediler. Biliyorsunuz, okudunuz 13 Eylül günü Türkiye’deki bütün mücadele bir anda yatıştıverdi.

Genç Öncüler: Siz bir gün içerisinde her şeyin durmasını neye bağlıyorsunuz?

Kürkçü: Size bir anekdotumu aktarayım. Ben Niğde’de cezaevinde kalıyordum, o zaman. Cezaevinde marangozhanede çalışan bir çocuk vardı, öyle solcu CHP’li falan gibi. Bana dedi ki “Ertuğrul abi sence bir anda bu işler neden durdu?” Ben bilimsel açıklama falan getirmeye çalışıyorum. Bana dedi ki senin dediğin gibi olmadı abi. “Bu Cumhuriyet Halk Partililer, MHP’den, faşist hareketten çok korktukları için çocuklarını devrimci harekete yolladılar” dedi. “Darbe gelince korkmalarına gerek kalmadı, çocukları geri çektiler.”

Düşününce taşrada bunun gerçekten karşılığı vardı doğrusu, ama tabii bu kadar basit değildi. İnsanlar silahlanmayı çoğu kez devlete karşı değil, devletin yerine getiremediği işleri yapmak için düşünüyor, yani güvenlik, can güvenliği, mal güvenliği bunu devlet otoritesi sağlayamıyor, o zaman bunu ben sağlayayım diye. Bunun geri geldiğini düşündükleri an, bu ikameye son veriyorlar ve derhal geriye doğru çekiliyorlar. Yoksa Türkiye’de 12 Eylül öncesi hakikaten çok yaygın bir karşılıklı silahlanma vardı. Öğrencilerden ibaret olmaktan her şey çıkmıştı, çok net bir kutuplaşma vardı. Ama yine de bu o kadar az olgundu ki,

o kadar hamdı ki, yani askerler devreye girer girmez insanlar eğer can ve mal güvenliği sebebiyle silahlanmış idiyse kitleler silahlarını bırakıverdiler ve hareketlilik de böylece yatıştı. Sizin sorunuzun cevabı, özetle aradığınız sorunun cevabını ben şurada görüyorum. Gençliğin bugün Türkiye’de asıl nüfusun büyük çoğunluğu olduğu için en önemli şey olduğunu düşünüyorum. Türkiye bugün zaten bu kadar genç bir nüfusu olduğu için yırtıyor, cehennem dibini boylamıyor, çünkü yaşlı kuşaklar o kadar tutucu, o kadar gerici, o kadar muhafazakârlar ki gençlerin şuursuzca hareketleri bile hiç olmazsa bu muhafazakârlıkta gedikler açıyor. O yüzden çok önemli olmaya devam ediyor, fakat üniversite gençliğinin eskiden sahip olduğu

özerk faaliyet alanının çok sınırlanmış olduğunu düşünüyorum. Buradan ben aslında lise, üniversiteye girememiş liseliler, liseyle üniversite arasındaki gençlerin asıl büyük dinamizm kaynağı olduğunu gözlüyorum. Çalışan gençliğin, varoş gençliğinin özlemleri amaçları ve eskisinden farklı olarak eğitimi dolayısıyla da bu alanda söz söyleyeceğini düşünüyorum. Çünkü eskiden ya üniversite öğrencisiydin ya da hiçbir şeydin. Şimdi aslında üniversite öğrencisi olamadığı halde bilgi, kültür, fikir sahibi olan çok yaygın bir gençlik kitlesi var ve onlar bir şekilde işte şimdi kendi komünotelerinde, cemaatlerinde, ilçelerinde, arkadaş çevrelerinde

şurada ya da burada örgütleniyorlar. Bunlar üzerinde sürecek mücadele dikkat ederseniz mesela dini hareketler olsun, ülkücü hareketler olsun, esas olarak bu insanların üzerinde yükseliyorlar, yani mahallelerde. Buraları soysal muhalefet de aynı şekilde gözetmek zorunda. Üniversitenin ise apolitik olmasından düzenin bütün tarafları memnun gibi gözüküyor. Orayı ancak muhalif dinamizm yeniden şekle sokabilir fakat nasıl, orasını birazcık zor görüyorum açıkçası. Tabi şu mesajı vermek istiyorum yeni yetişen genç akademisyenler kuşağına, üniversitenin gelecekte bir muhalefet odağı olup olmayacağı, öğrencilerden çok onlara bağlıdır.

Genç Öncüler: Çok teşekkür ederiz.

Kürkçü: Ben de teşekkür ederim.

“Hep Aynı Nakarat”

Metin Alpaslan ile söyleşi

Emir Timur Kafkas, Burak Çelik, Muhammed Tutkun

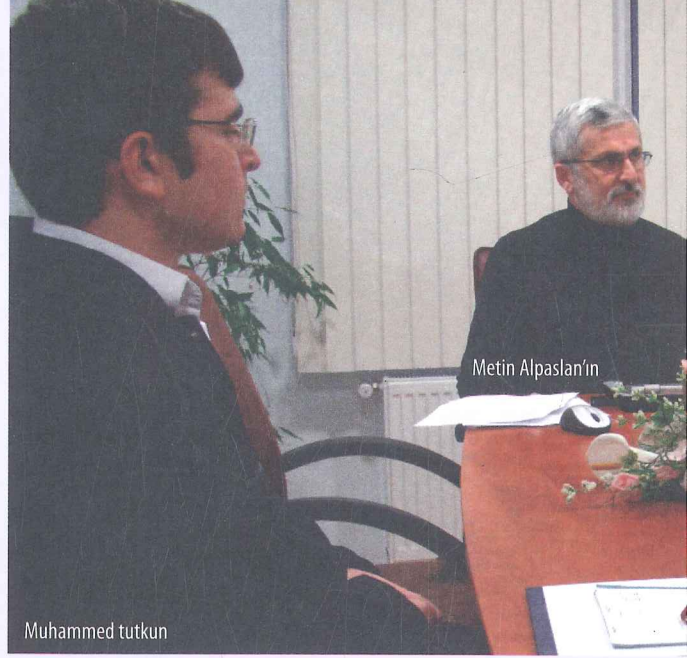
Türkiye Cumhuriyeti tarihi boyuca darbeler bu ülkenin dinamizmini, birikimini yok etme operasyonları olarak tarih sahnesinde yer almıştır. Yaklaşık 10 senede bir klasik veya post-modern darbelerin yaşandığı ülkemizde darbecilerin her zaman kullanabildikleri bir güç olarak görülmüştür, öğrenciler. Böyle bir güce daha doğrusu potansiyele sahip olan biz gençlerin geçmişte yaşananları bilmesi ve bunlardan dersler çıkarması gerekmektedir. 12 Eylül sonrası oluşturulmak istenen genç profiline karşı çıkan ve mücadelelerini en heyecanlı bir biçimde yapmaları gereken gençlerin nelere dikkat etmeleri ve nasıl bir mücadele içerisinde bulunmaları gerektiğini bulabilecekleri, 68 kuşağından biri olarak olayların bizatihi merkezinden gelen Sayın Metin Alpaslan ile yaptığımız söyleşiyi istifadelerinize sunuyoruz. 1950 Ağrı doğumlu Metin Alpaslan, ODTÜ’de İşletme bölümünü bitirdi. Öğrencilik yıllarında faaliyetlerini solun en çok çekindiği ve mücadeleyi silahla değil fikirle yapmayı amaç edinen “Mücadele Birliği” çatısı altında sürdüren Alpaslan, uzun yıllar özel sektörde üst düzey yöneticilik yaptıktan sonra emekli olup; 1998-2007 yılları arasında Araştırma ve Kültür Vakfı Mütevelli Heyeti Başkanlığını yaptı. Şu an hala Araştırma ve Kültür Vakfı Mütevelli Heyeti üyeliğine devam etmektedir.

Genç Öncüler: Darbe öncesi dönemlere baktığımızda darbe öncesi dönemlerde öğrencilerden devletin belirli bir kesimin yararlandığını tabir-i caizse onları maşa olarak kullandığını görüyoruz. Peki, öğrencilerin belirli hedefler doğrultusunda kullanılabilmesinin, maşa olarak görülebilmelerinin nedeni nedir?

Metin Alpaslan: Öğrencilerden faydalanmak istemesinin sebebi; öğrencilerin genç, heyecanlı, delikanlı, isyankâr ve toplumun en dinamik kesimi olmasındandır. Bir de 60'lı yılların sonu, 70'li yıllarda da özerk üniversite durumu vardı. O zamanlar YÖK yoktu, biliyorsunuz YÖK bir 12 Eylül kurumudur. O zamanlar liseden öğrenciler bir baskıyla gelirlerdi, kafalar 3 numara traş edilmiş, üniversiteye gelince saç sakal birbirine karışmış, yırtık pantolon, acayip elbiseler, bir arayış içerisinde girilir. Bir kişilik değişmesi, kırılma noktası yaşanır. Dolayısıyla en kolay manipüle edilebilecek bir kesim olarak görüyorum öğrencileri.

Genç Öncüler: 27 Mayıs 1960 darbesi sırasında ordu-öğrenci el ele diye bir hava var, 70'li ve 80'li yıllarda ise ordu ile öğrenciler arasında bir yakınlık görülüyor. Burada da sizin de ifade ettiğiniz gibi konjoktüre uygun bir biçimde öğrencilerin manipüle edilebildiğini görebiliyoruz. Sizin öğrencilik yıllarınız ODTÜ'de geçti. Biraz bu konuda konuşmak gerekirse, ODTÜ'lü öğrenci diye bir olgu var. Hatta geçenlerde Demirel'in ODTÜ'lü öğrenciler tarafından da protesto edilen bir açıklaması vardı: "ODTÜ'lü öğrenciler nerede?" diye. Belki bugün değil ama zamanında ODTÜ'lü öğrencilerin özel bir konumu vardı. Eski bir ODTÜ'lü olarak size göre ODTÜ'yü bu kadar önemli kılan neydi?

Alpaslan: ODTÜ öteden beri solun kalesi olarak bilinir. Bilirsiniz ODTÜ stadyumunun tribünlerinde devrim yazısı vardır. O yazıyı 68'de yazmışlar. Her yıl geleneksel hale getirmişler boyuyorlar. ODTÜ bana göre bir Amerikan üniversitesidir. Amerikalıların kurduğu ve sistemi de Amerikan sistemi olan bir üniversitedir. İsmi de üzerinde Ortadoğu Teknik Üniversitesi. Ortadoğu halklarından gelen insanların yetiştirilip, kendilerine hizmet ettirilecek şekilde dizayn edildiği bir yer olarak görüyorum, ben ODTÜ'yü. Çok geniş imkânları bulunmaktadır. Kampüs şehir dışında kurulmuş. Bizler 70'li yılları ODTÜ'de yaşadık. Ben 75'te mezun oldum. İTÜ de solun kalesiydi, İstanbul'da. Bir de Yüksek Öğretmen Okulları vardı. Çapa Yüksek Öğretmen Okulu, burası bizim grubun(Mücadele Birliği) elindeydi. Ankara Yüksek Öğretmen Okulu'nda ise ülkücüler hâkimdi. Şimdi

Muhammed tutkun

profile baktığımız zaman Yüksek Öğretmen Okulları, Öğretmen Okulları'ndan en zeki, başarılı öğrencilerin seçilip gönderildiği yerlerdi. ODTÜ, İTÜ gibi üniversiteler de herkesin kazanamadığı üniversitelerdi. Demek ki biraz daha başarılı diyebileceğimiz öğrenciler geliyordu buraya.

Genç Öncüler: Peki o dönem gençlerinin özelde üniversitelilerin siyasi duruşlarıyla bugünün gençlerinin siyasi duruşlarını karşılaştırdığınızda arada nasıl farklar olduğunu görüyorsunuz? Sanki şu anki gençler o döneme göre biraz apolitize olmuş gibi görünüyor?

Alpaslan: Kesinlikle. Özellikle bunu 12 Eylül'den sonra yaptılar. Gençleri tamamen toplum dışarısına çıkardılar. Düşünmeyen, akletmeyen, bencil, menfaatini düşünen, değişime ve dönüşüme talip olmayan bir nesil yetiştirmek istediler ki bence o darbelerin de amacı buydu zaten. 68 kuşağı sayılırız biz. Ben 68'de üniversiteli oldum. Önce Ankara Hukuk, sonra 69'da ODTÜ. O zamanın gençliği belki sizin de hoşunuza gitmeyecektir ama daha idealist, daha serdengeçtiydi. Solda da durum böyleydi. Sol çok bedel ödedi. Darağaçlarına gittiler, işkenceler gördüler. Bugün hiç rastlanması mümkün olmayan bir dayanışma vardı. İnsanlar birbirleri için hayatlarını rahatlıkla feda edebiliyorlardı. Solda da durum böyleydi, sağın belirli bir kesiminde de böyleydi. Ama birinci darbeyi 12 Mart 1971'de vurdular. Ondandı yetmişli yılların ikinci yarısından sonra yine kanlı olaylar yükselmeye başladı. 12 Eylül öncesi olayların manipüle edildiğini birçok yetkili, general de açıkladı. 80'den sonra gençleri tamamen apolitize ettiler. 90'dan sonra meselesiz, zevkine düşkün hale getirdiler. 2000'den sonrasını da sizler görüyorsunuz zaten.

Genç Öncüler: O dönüşümü anlatmak için "Dev-

Emir Timur Kafkas

Genç gitti, Sev Genç kuruldu” gibi şeyler de söylen-
di.

Alpaslan: Doğru bir tespit. Dönem olarak özetle şöyle söyleyebiliriz: 27 Mayıs darbesinden sonra 60’lı yılların gençliği politize edilmiş, idealist bir gençlik. 12 Mart muhtırasının ardından oluşturulan anarşik ortamda şiddet ve teröre alet edilen 70’ler gençliği bir kan denizinde birbirine boğdurulmuş ve önemli ölçüde zayıf vermiştir. 12 Eylül darbesinden sonra ise darbeciler gençliği apolitize etmek, toplumsal sorunlardan uzak tutmak için, yozlaştırıcı kültürel programlar uyguladılar diyebiliriz. Politik mücadelelerden uzaklaştırarak pasifize edilen baskılarla korkutulan 80’li yılların gençliği ülke sorunlarından habersiz, yoz kültür kısılcığında kıvranan bencil, iddiasız ve amaçsız bir nesle dönüşmüştür. 90’lı yıllarda ise dünyadaki değişimleri, gelişmiş kitle iletişim araçlarıyla izleme imkânı bulunan gençliğe küreselleşmeyle beraber dünya ile bütünleşme çağrıları yapılmıştır ve ortaya atılan yeni dünya düzeni ile eşitlik, özgürlük ve barış propagandaları yapılarak mücadele azmi ve isteği ortadan kaldırılmaya çalışılmıştır. 2000’li yılların gençliği ise 28 Şubat politikalarının kurbanı durumundadır. Bu dönemde getirdikleri tedbirlerle katsayı meselesi, başörtüsü, Kuran kursu gibi konularla toplumu, gençliği oluşturabilecek temel dinamiklerin hepsini yıkıp geçtiler. Yerine de hiçbir şey koymadılar.

Genç Öncüler: 28 Şubat’a bu yüzden 12 Eylül 1980 darbesinin tamamlayıcı darbesi olarak da bakabiliriz. Pratikten gidecek olursak ODTÜ’de yaşanan bazı olaylar vardı. Biz bunları yaşamadığımız için okuduklarımız kadarıyla biliyoruz. Siz bu olayların içerisindeydiniz. Mesela önemli olaylardan birisi, ODTÜ’de Amerikan elçisinin arabasının yakılması olayıdır. Bu olayı hatırlıyor musunuz?

Alpaslan: O olayda ben yoktum. Olay 69 yılının Ocak ayında gerçekleşmişti. Ben ODTÜ’ye 1969 Ekim ayında kayıt olmuşum. Ancak olayı çok iyi biliyorum. O zamanlar rektör Kemal Kurdaş idi. Bu Robert Commer denilen adam ki, Vietnam’da CIA Ajanı sıfatıyla toplum mühendisi olarak çalışmış, ikna kampları kurmuş, anlayacağınız sabıkalı bir adam Türkiye’ye büyükelçi olarak tayin edildiğinde bir kıyamet kopmuştu, özellikle de sol kesimde, o zamanlar sağın Amerika ile fazla meselesi yoktu. Amerika’yı seviyorlardı. İslami şuur bugünkü kadar değildi. Gelmemesi için çok büyük protestolar olmuştu. Bu adam, Türkiye’ye gelip göreve başladıktan iki ay sonra ODTÜ’yü ziyaret etmek istiyor. Kemal Kurdaş “gelmesen daha iyi olur” diyor. Ama çok ısrarla Commer gelmek istiyor. O zaman da Kurdaş diyor ki, “Geleceksen eğer makam aracısıyla gelme ve ben seni arka kapıdan alayım kampüse” diyor. Fakat adam büyükelçilik forsu da dâhil olarak ve öğlen üzeri yani öğrencilerin en kalabalık olduğu bir saatte geliyor. Commer içeriye girdikten sonra anında bir takım adamlar orada türüyorlar. Bir anda bir kalabalık oluşuyor ve birisi kameraya çekiyor. Sonra o kamera görüntüsü araştırıldı, bulunamadı. Anında orada toplanan gençler ilk başta arabanın camını kırıyorlar, sonra ters çeviriyorlar. Ters çevirince benzin akıyor. Hüseyin İnan bir kaşkolü çakmakla tutuşturuyor ve arabayı ateşe veriyorlar. Orada Amerikan Büyükelçisi’nin bile oraya geldiği ve ikazlara rağmen o ortamı oluşturduğu çok açıktır.

Genç Öncüler: Cumhuriyet tarihine baktığımızda özellikle darbe öncesi dönemlerde öğrencilerin manipüle edildiğini söyledik. Siz o dönemleri bizzat yaşamış birisi olarak, o dönemlerde kullanılmış olabileceğinizi, manipüle edilebileceğinizi hiç düşünmüştünüz mü?

Alpaslan: O zaman için soruyorsanız, hiç düşünmediğimizi söyleyebilirim. O zamanlar bütün camialarda çok büyük inanmışlık vardı. Ancak şimdi biliyoruz, anlıyoruz ki hepimiz manipüle edilmişiz. O zamanlar bizim Ankara sorumlularımızdan olan bir ağabeyimize İlahiyat’ta okuyan bir arkadaşımız sordu: “Abi milli devlet ne zaman kurulur?” O da şöyle kısa bir düşündükten sonra, “Beş seneye kadar kurulur” demişti. Zaten milli devlet kurulduğunda, bu diplomaların hiçbir hükmü kalmayacaktı. Çünkü Lenin de Ekim ihtilalini yaptıktan sonra bütün Çarlık Rusya’sının verdiği diplomaları yakmıştı, iptal etmişti. Sol da aynı şekildeydi. Bütün konuşmalarında bu iş çok yakın, yakında komünizm gelecek diyorlardı. Ölümüne bir

inanmışlık vardı. Dediğim gibi o zamanlar bunların farkında değildik. Biz o zamanlar gidişattan şikâyetçi olduk. Yani başımızdaki insanların lükse düşkünlükleri, bizim dünya görüşümüze uygun olmayan yaşam tarzları ve mücadeledeki ihtiyaçlara cevap verememelerinden dolayı itirazlarımız vardı.

Genç Öncüler: Son zamanlarda özellikle Ergenekon operasyonu kapsamında bunun, devletin belirli bir kesimi tarafından kullanıldığını ve planlama olduğunu görüyoruz. Ergenekon örgütü ile o olayları kullananlar arasında bir bağlantıdan söz etmek mümkün mü?

Alpaslan: Tabi ki. Ancak o zaman ki olaylara müdahil olanları Ergenekon diye isimlendirmemek lazım. Ergenekon'u biliyorsunuz İttihat Terakki'ye kadar götürmek mümkün, böyle bir yapılanma var. 6-7 Eylül 1955 olayları var. Selanik'te Atatürk'ün evine bomba atıldı gerekçesiyle Menderes zamanında gayri-müslimlerin evlerinin yağmalanması vakasıdır. O olayları Emekli General Sabri Yirmibeşoğlu, "Çok mükemmel bir özel harp planlamasıydı" şeklinde yorumluyor. Selanik'te bir bomba olayı tertipleniyor. Sonra da burada halk galeyana getiriliyor. Hep manipülasyonların yapıldığını görüyoruz. Bugün sol kaynaklarına baktığımızda onlar da kullanılmış olduklarını söylüyorlar.

Genç Öncüler: 1980 darbesi öncesindeki olaylara gelecek olursak, 1980 darbesine giden yolda Çorum ve Kahramanmaraş olayları var. 1978'de Ecevit'in "Bana sıkıyönetim ilan ettirmek istediler, ben buna karşı çık-

tım. Beni sıkıyönetim ilanına mecbur bırakmak için bu eylemleri tertip ettiler" şeklinde açıklaması var. Siz o dönemi nasıl yorumluyorsunuz?

Alpaslan: Bence o dönemde yapılan bu eylemler 12 Eylül 1980 darbesinin alt yapısını oluşturma hareketleriydi. Türkiye'nin yumuşak karnı olan, hassas konuları vardır. Bunlardan birisi Alevi-Sünni meselesidir. Türkiye'de kaşınabilecek ne kadar çıban, yara varsa hepsini kaşıyarak toplumda bir çatışma ortamı oluşturarak o ihtilali hazırladılar.

Genç Öncüler: Yine 1977'de Taksim'de 1 Mayıs'ta yaşananların da sizin söylediğiniz gibi darbeye giden yolda bir basamak olduğu öğrenildi.

Alpaslan: Kesinlikle. O olay hala daha meçhuldür. Topluluğun üzerine otomatik silahlarla ateş açtılar. Bugün bana deseniz silah bul, doğrusu nereden bulacağımı bilemem. Hele de otomatik silahlarla olması, bunun herkesin yapabileceği sıradan bir iş olmadığını göstermiştir. Bu eylemin arkasında organize güçlerin olduğu bariz bir şekilde sırtılmaktadır.

Genç Öncüler: Yine o dönemle alakalı Süleyman Demirel'in yapmış olduğu bir açıklama var: "11 Eylül'de göklere çıkan anarşi hangi gerekçeyle 13 Eylül'de durdu?"

Alpaslan: Evet. Hatta 11 Eylül gününe kadar sıkıyönetim vardı. İstanbul sokaklarında askerler dolaşırdı. Akşamüzeri sokakta dolaşırken, benim de başıma geldi: "Dur! Eller yukarı" diyerek durduruldum ve gelip üstümü başımı aradılar. İşin ilginç olan yanı sıkıyöne-

tim vardı, sokaklar asker kaynıyordu ama olaylar da bir türlü dinmiyordu. Günde 20 kişi ölüyordu. Toplamda 5000'in üzerinde insan öldü.

Genç Öncüler: Bir diğer ilginç nokta da mesela sabah yapılan bir eylemde ülkücüler tarafından kullanılan silahların, öğleden sonra solcuların yapmış oldukları eylemde kullanılmasıdır.

Alpaslan: Evet, aynen öyleydi. Veya aynı seri numaralı silahlarla yapılıyordu iki tarafın eylemleri de. Aynı seri numaralı silahların biri solcuların elinde, biri sağcıların elindeydi. 12 Eylül'den önceki günler tam anlamıyla bir faciaydı. Daha sonradan astular. Ferhat Tüysüz'ün basına yansıyan duruşma tutanaklarında: "Bir gün geziyorduk. Canımız sıkıldı. Arkadaşlara hadi gelin adam vuralım dedik. Gittik, adam vurduk" diyordu. Böyleydi durum.

Genç Öncüler: Yine o dönemlerde Harp Akademileri Komutanı Bedrettin Demirel'in bir açıklaması var: "Biz aslında 79'da darbeyi yapabiliirdik ama şartların biraz olgunlaşmasını bekledik" diyor. Bunu nasıl yorumluyorsunuz? Şartların oluşması derken kastedilen nedir?

Alpaslan: Kahramanmaraş, Çorum olayları. Kanın gövdeyi götürmesi. Günde 20 kişinin ölmesi. Şehirlerin bölünmesi. Kurtarılmış bölgelere karşı ekipten birilerinin girmesi mümkün değildi. Girdiği an öldürülürdü. Polis bile bölünmüştü. "Pol 1" milliyetçilerin, "Pol Der" solcularındı. Öğretmenler de bölünmüştü. "TÖB-Der" solcuların, "Ülkü-Bir" ülkücülerindi. Böyleydi durum. Polis bölünmüş, öğretmen bölünmüş, öğrenci bölünmüş. Bombalar patlıyordu. Sanırım Bedrettin Demirel şartların olgunlaşması derken bunları kastediyordu.

Genç Öncüler: O dönem solculardan, içlerinde çok bilinen isimlerin de bulunduğu bir grup Filistin'e gerilla eğitimi almak üzere gitmişlerdi.

Alpaslan: Evet, evet. ODTÜ'den çok gidenler olmuştu. Deniz Gezmiş de Filistin'e gitti. Dönemin birçok meşhur solcusu Filistin'de yetişmiştir. ODTÜ'de çok Filistinli öğrenci vardı. Başta değinmiştim ODTÜ'nün amacı, bölge gençlerini belli bir hedef doğrultusunda yetiştirmektir. Bu Filistinlilerin hepsi Marksist'ti. Yaser Arafat da Marksist'ti. Filistinli öğrenciler de kıpkızıl

komünistlerdi. Ama Allah'ın hikmeti bugün Filistin, İslamcı bir ülke haline geldi. Solcular, Filistin kamplarına gider orada gerilla eğitimi alırlardı. Kimin Filistin'e gittiğini herkes bilirdi. Herkes konuşurdu bunları. Kimse hesabını da sormadı. Şimdi Filistin'e, yurt dışına gitmek o kadar kolay değildir ama o dönem gidildi işte. Gittiler, eğitim gördüler ve ortalıkta gezdiler. Deniz Gezmiş, İstanbul Hukuk öğrencisiydi. Şimdi bu arkadaş Yıldız'da dürbünlü tüfek ile yakalanmış, bir öğrencide dürbünlü tüfek nasıl bulunur? Buna rağmen salıverilmiş. Ondan sonra diğer vukuatlarına bakacak olursak, polisler tarafından suçüstü yakalanmasına rağmen mahkemede beraat ediyor. Nasıl oluyor? Yani dekana tabanca çekiliyor, polis suçüstü yakalıyor, mahkeme serbest bırakıyor. İşte bu şekilde Deniz Gezmiş şöhret oluyordu. Gazetelerde kahraman olarak gösteriliyordu. Bir de o zamanki Ulaştırma Bakanı Seyfi Öztürk, İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi'nde bir konuşma yapmaya gelmiş, Deniz Gezmiş ve arkadaşları, bunu yuh alıyor ve hakaret ediyorlar. Olay mahkemeye intikal ediyor ancak burada da beraat ediyor. Suç işlenen yer üniversite, işleyen de öğrenci. Üniversitenin de ceza vermesi gerekirken üniversite de ceza vermiyor. Aksine alkışlıyorlar onu, iyi yaptın der gibi. Ondan sonra İstanbul Hukuk talebesi orada birtakım olaylardan dolayı okuldan atılıyor ve askere götürülmek isteniyor ama ondan da kaçıyor. ODTÜ'de karargâh kurmuşlardı. Aynı yurttaki kalıyorduk. ODTÜ'de kaldıkları odalar yurdun suit tarzı yapılmış,

12 Eylül darbesinden sonra ise darbeciler gençliği apolitize etmek, toplumsal sorunlardan uzak tutmak için, yozlaştırıcı kültürel programlar uyguladılar diyebiliriz.

belki müdür için bir lojman olur gibi düşünülen odalarıydı, yani diğer odalardan çok farklı idi. Orada karargâh ve harem kurmuştu; devrim nikâhlı kızlarla. Şimdi bu adam, gidiyor Ankara'da bir bankayı soyuyor, polis bunun peşine düşüyor, bu geliyor üniversite kampüsüne giriyor, polis kampüse giremiyor; Neden? Üniversite özerk olduğu için. Rektör sokmadığı sürece o zaman öyle idi, polis üniversiteye giremiyordu, rektör de Erdal İnönü idi. Erdal İnönü'yü de onlar seçmişlerdi. Adam orada okulda her türlü pislği yapıyor, o okulun öğrencisi olmamasına rağmen ODTÜ'nün yurdunda nasıl kalabiliyor? Bunu devlet de biliyor, rektör de biliyor, okul öğrencisi de biliyor, yurt müdürü de biliyor. Nasıl kalıyor ve gidiyor şehre orayı karıştırıyor, bombalıyor? O okulun öğrencisi değil,

bir sürü sabıkası var, asker kaçağı, bombalama olayları var, banka soygunu var. Hatta Sarp Kuray'ın açıklamalarında vardı: "Deniz Gezmiş'i saklamamız gerekiyordu, Tarım Bakanı'nın arabası ile dolaştırıyorduk" diyor. Şunu da söylemek istiyorum okulda açıkça silah eğitimleri yapıyorlardı. ODTÜ'nün arazisi çok geniştir. ODTÜ Ormanı'nda silah talimleri için hazırlanmış şişeler görüyorduk. Silah eğitiminin yapıldığını herkes biliyordu. 5 Mart olayı vardır; 12 Mart'tan bir hafta önce bu sefer jandarma geldi. Muhtıraya bir hafta kalmış ki olayların iyice patlaması öngörülüyor. 5 Mart'ta jandarma geldi, üniversiteyi kuşattı. Bir takım kaçakları suç işleyenleri istiyor. ODTÜ olmuş kale, barikatlar kuruldu. Ben kendi gözümlle gördüm ODTÜ'de yurtların üstü çatı değildir, düzdür. Oralarda tüfeklerle sipere yatmışlar. Önce jandarma girmek istedi, ateşle karşılık verildi. Jandarma havaya plastik mermi sıkı. Öğlene doğru duruldu olay ama hala barikatlar kurulu asker dışarıda, bunlar içerde direniyorlar, teslim olmuyorlar. Bir anda bir haber geldi, Mevlüt Meriç diye bir Erzurumlu askeri kafasından vurulmuş. Çocuk kaskını çıkarmış, çimenlerin üstünde öğlen yemeğini yiyormuş. Bu askeri kimin vurduğu belli değil, jandarmanın dediğine göre yurttan ateş edilmiş. O olaydan sonra çatışma başladı. Bu sefer gerçek mermilerle ama nasıl yağıyor; böyle tuvaletlere girenler, yerlerde çıldıranlar, avaz avaz bağırarak yani girmiş banyoya tir tir titiyor; komünistler Allah'a yalvarıyor: "Allah'ım kurban olayım sana" gibi şeyler söylüyorlardı ölümü hissedince. Tabi biz, onların bu hallerine kahkaha atıyorduk. Ondan sonra teslim oldular. Benim gözümlle gördüğüm çatıştıkları silahlardan hiçbir tanesi bulunamadı. Bir hafta sonra da muhtıra verildi.

Genç Öncüler: Peki, sizlere karşı tutumları nasıldı karşıt görüşlü öğrencilerin? Güvenlik anlamında kaygılarınız olmuyor muydu?

Alpaslan: Bizlere de faşist diyorlardı ama bizim ülkücülerden farklı yanımız vardı. Çok zalimceydi, çok büyük baskı vardı. "Hatırla Sevgili" dizisinde onları melek gibi gösteriyorlar ama değillerdi. Çok vahşi ve canilerdi. Yurdun altında bizim mescidimiz vardı, orayı 70'de bastılar. Benim şehirde olduğum bir akşam namazı esnasında Kuran-ı Kerim sayfalarını yere

atmışlar, yırtmışlar. Duvarlarda ayetler vardı. Hepsi ni yere atmışlar. İçeride olanları çok feci dövmüşler. Şimdi bu ne demek? Namaz kılan insan ile senin ne meselen olabilir? Bunlar din düşmanı, Allah'sız, kitapsız adamlardı. O mescitlerde vakit gelince içeride ezan okunuyordu. Havalandırma deliklerinden mescidin olduğu yere çıplak kadın resimleri atıyorlardı. Ezan okunurken küfür ediyorlardı. Arkadaşlar matematik bölümünün altındaki bodrumu mescit yapmışlar orada ibadet ediyorduk. Bu adamlar orayı keşfetmişler, orayı dağıttılar. Böyle dinsiz, imansız milletin diniyle, imanıyla uğraşan adamlardı. İşte Amerikan emperyalizmi falan tamam anladık da, İslam'dan, Müslüman'dan ne istiyordunuz? Can güvenliği Allah'a emanetti. Odaları basıyorlardı ama çok ilginçti 4 kişilik odayı 30 kişi basıyorlardı hem de şahidim odadan çıkarılarken de geri geri çıkarlardı, arkalarını dönüp çıkamazlardı. Ancak öyle güçleri yetiyordu. 1 kişi dövmeye 30 kişi geliyorlardı.

Genç Öncüler: Bu kadar silahlı eylemin yanında fikri mücadele boyutu ne durumdaydı? Fikri mücadeleden o dönemde söz edilebilir miydi?

Alpaslan: Fikri mücadele yoktu. Onlar faşist diyordu, bunlar da komünist diyordu. Müslüman da olsa faşist diyorlardı. Kaba kuvvet hâkimdi. Herkes birbirini, sindirmeye çalışıyordu. Bunu ülkücüler de çok yaptılar. Ülkücüler bizim arkadaşımızı öldürdüler, ülkücüler de çok temiz ayakkabı değildiler. Fikir olarak da gel oturalım, konuşalım, tartışalım, sen neyi savunuyorsun gibi bir şey yoktu. Hemen kaba kuvvete başvuruluyordu. 1970'den önce silahlı mücadele yoktu. 70'ten sonra başladı. 70 öncesi fikri tartışmalar vardı.

Genç Öncüler: O dönemlerde sanki ülkücü camia devleti korumak için, solcu camia da devleti yıkmak için mücadele ediyordu?

Alpaslan: Tabi, Türk Devleti'ni yıkacaktı bu komünistler. Yani bu devletin ne ordusu vardı, ne askeri vardı. O görevi onlar üstlenmişlerdi. Görevini yapması gerekenler de solcuyu sağın, sağcuyu da solun üzerine saldırtıyordu. Bu hep statükonun devam etmesi için, devletin kazanımlarının kaybedilmemesi için yapılan şeylerdi. Son Türk Devleti'ni yıkacaktı bu komünistler, son Türk Devleti'ni koruma görevini ise bu ülkü-

cüler üstlenmişlerdi. O dönemler için İçişleri Bakanı Faruk Sükan meclis kürsüsünden şu ünlü sözünü söylemişti: “İt, ite kırdırılıyor”.

Genç Öncüler: Cevat Özkaya da buna benzer bir söz söylemişti: “Gelen darbe sağcıyı astığı iple solcuyu da asmıştır”.

Alpaslan: Kenan Evren’in de bir sözü var: “Asmaya-
caktık da ne yapacaktık? 12 Eylül’den sonra adalet
olsun diye bir sağıdan bir soldan astık” diyor. 50 kişi
asmışlardı.

Genç Öncüler: Bu anlattıklarınızdan şiddete bulaşıl-
dığı zaman bunun sonuçlarının acı olduğunu ve bi-
rileri tarafından manipüle edilme ihtimalinin yüksek
olduğunu gördük. Ancak buradan bizim ataletle kapı-
pılmamız, hiçbir şeye bulaşmamamız, sesimizi çıkart-
mamamız gerektiği anlamı çıkıyor. Peki, tecrübele-
rinize dayanarak Müslüman bir öğrenci mücadelesini
nasıl yapmalıdır?

Alpaslan: Silahlı mücadeleye girmeyelim derken
mücadele yapılmayacak anlamı çıkmaz. Türkiye’de
yaşayan herkes görüyor ki, sistem işlemiyor yani
Türkiye’deki sistem, bu ülkenin tarihine, dinamikle-
rine, kültürüne, inancına uygun bir sistem değildir.
Adeta bir deli gömleği, bir dar ayakkabıdır. 40 numara
ayağa 35 numara ayakkabı zorla dayatılıyor. Böyle
bir sıkıntı var. Türkiye’de elbette gençlerin sisteme
bir itirazı olmalıdır. Bu sistem değişmelidir. Çünkü
bu sistem gayri insani ve gayri İslami bir sistemdir.
Temel dinamikleri bizim inancımızdan kaynaklan-
mamaktadır. Bu sistemin temelinde Hıristiyan ahlâkı,
Roma hukuk düzeni ve Yunan felsefesi vardır. Bunun
hangisi bizim? Hiç birisi bizim değildir. Bizim bütün

değerlerimiz, toparlanmış adeta sınırın ötesine atıl-
mıştır. Yeni bir millet yarattık iddiası vardır bunu da
10. Yıl marşında belirtiyorlar. 85 yıl olmasına rağmen
hâlâ sancı devam ediyor. Sancı devam ettiğine göre ve
bu ülkenin insanları mutlu olmadığına göre demek
ki bir sıkıntı var. Bunu herkesin düşünmesi gerek-
mektedir. Türkiye’de millet, belli bir zevatın eline güç
vermiştir: Bu vatani koru, benim namusumu koru,
benim can ve mal emniyetimi sağla diye. Ama bu güç,
millete bir hayat tarzı dayatır hale gelmiş; benim gibi
düşüneceksin, benim istediğim gibi konuşacaksın,
benim sevdiğimi seveceksin, benim sevmediğimi de
sevmeyeceksin. Böyle bir dayatma vardı. Buna insan-
ların bir itirazı olmadı. İtirazı olmayan insan, koyun
sürüsüdür. Şuurulu genç insanlar “bu ülkede bende va-
rım, burası kimsenin babasının çiftliği değil, bu vatan
ecdadımızdan bize emanettir” demelidir. Dolayısıyla
kendi öz kültürlerini, kendi inançlarını yaşamak için
çalışmalıdırlar. Dayatmalara itiraz etmeli ve bunun
mücadelesini vermelidirler. Bu mücadele yolu tabii ki
silaha sarılarak olmamalı, makul ölçüler içerisinde,
kanunların el verdiği imkânlar doğrultusunda yapıl-
malıdır. Ben şuna inanıyorum, insanlarda mücadele
azmi olduktan sonra şu imkân yok, bu imkân yok,
karşı taraf güçlü gibi mazeretler önemli değildir. Mü-
cadele edene, hareket eden Allah bereket veriyor.
Mücadele etmeyip oturup karşı manzaraya bakarak
karşı taraf çok güçlü demek doğru değildir. Onun için
bu sisteme itirazımız olmalı ve onun için de değişime,
dönüşüme talip olmalıyız.

Genç Öncüler: Bu değerli söyleşi için çok teşekkür
ederiz.

Alpaslan: Ben de teşekkür ederim.

Öğrenci Olayları

6-7 Eylül 1955

Kıbrıs’ta yaşanan katliamlarla gergin hale gelen Türk kamuoyu, daha homojen bir
ülke, daha milli bir ekonomi ve hükümetin muhalefeti susturma aracı olarak ideal du-
ruyordu. Mustafa Kemal’in evine bomba atıldığı asparagas haberiyle galeyana gelen
halk; Kıbrıs Türk’ür Derneği, DP teşkilatı, resmi ve gayri resmi bazı kuruluşların telki-
ni ve 20-30 kişilik organize ekiplerce sevk edilerek İstanbul’un Rum semtlerinde bir
yağma ve yıkım eylemi başlatıldı. 9 saat süren olaylar sonrasında on binlerce azınlık
ülkeyi terk etti. Olaylarda organize edilen öğrenciler, önemli bir rol oynadılar.

27 Mayıs 1960

1957 seçimlerinden sonra iyice gerginleşen siyasi atmosferde Demokrat
Parti’ye karşı baskıcı bir tutum sergileniyordu. “Ezan’ın Arapça okunmasın-
dan rahatsız olanlar” için demokrasiyle alt edilemeyen iktidarın diğer yollarla
indirilmesinin meşru görülmesine, öğrencilerin polisle çatışıp askerle kucak-
laştığı kanlı protestolar da eklenince kargaşa daha da arttı. Rahatsız olan
genç subaylar “kıdemce yüksek” Cemal Gürsel’i başa getirip darbe yaptılar.

(Ed.) Darbelere Giden Süreçte Öğrenci Olaylarının Rölü

1960 Muhalefet lideri İnönü, 18 Nisan 1960'da kurmuş olduğu Tahkikat Komisyonu'nda:

“... Şartlar tamam olduğu zaman milletler için ihtilal meşru bir haktır... Bu yolda devam eder-seniz, ben bile sizi kurtaramam” diyerek hükümete gözdağı veriyordu. 26 Nisan günü Demokrat Parti(DP) hükümetine muhalif bazı profesörlerin yapmış olduğu konuşmalar ve CHP gençlik kollarının kışkırtılma-ıyla harekete geçen öğrenciler, İstanbul ve Ankara'da yürüyüşe başladılar. Üniversiteler iki ay tatil edildi ve gösterilere yasak olmasına rağmen devam edildi. 5. Ayın, 5. günü, saat 5'te Kızılay'da 555/K parolasıyla toplanan öğrenciler büyük bir gösteri yaparken, yüzlerce gencin öldürüldüğü, meydanın kan gölüne dön-düğü, cesetlerin yok edildiği haberleri hızla yayılıyor ve İstanbul Üniversitesi Rektörü de buna benzer açıklamalarda bulunarak ortamı iyice geriordu. İnönü:

“... Tanklar altında ezilmişler ve alınlarından kurşun yemişlerdir. Böylece bu masum gençler, hürriyet mücade-lesinin öncüler olmuşlardır” diyerek darbe koşullarını hazırlıyordu. 21 Mayıs'ta da Harp Okulu öğrencile-rinin hükümet aleyhine gösteri yapması, 27 Mayıs 1960 darbesine giden yolu iyice belirginleştiriyordu. Oysa ki meydanlardaki tüm anarşi olaylarında yalnızca iki gencin yaşamını yitirdiği her şey bittikten son-ra öğrenilecekti.

Abdullah Muhsin Yıldız

1971 Toplumun derinden etkileyen bütün olaylarda olduğu gibi darbelerde de birçok boyuttan söz edebiliriz. Bunlar hele de tepeden inme gerçekleşiyorsa, bazı dinamiklerin bizzat kullanıldığını söylemek abes olmasa gerek. Bu bağlamda dinamizmi, enerjisiyle öğrenciler, 12 Mart dar-besinde katalizör işlevi görmek üzere kullanılıyordu.

Öğrencilerin siyasal ve toplumsal etkileri düşünülürken; öğrenciler, 12 Mart darbesi öncesindeki dö-nemde, muhtıra metninden alıntılacak olursak “anarşi”, “kardeş kavgası” gibi olguların direkt muhata-bı oluyorlardı. Bu süreçte öğrenciler, kurtuluşun mevcut siyasi düzenden, aydınlardan ve toplumun diğer kesimlerinden değil de kendilerinden olacağına inan(dırıl)mıştı. Yöntem olarak ise barışçıl yolları değil de şiddeti benimsemişlerdi. Gerek ABD Büyükelçisi'nin arabasının yakılması, gerekse 5 Mart olayları ve silahlı kuvvetler ile talebelerin sürekli çatışma halinde olması gibi olaylar, bu yöntemin ciddi uygulamalarının olduğunu işaret ediyordu.

Ahmet Üzmez

Öğrenci Olayları

6 Ocak 1969 1 Mayıs 1977 19-26 Aralık 1978

Vietnam'da ABD adına sabıkalı işlere imza atan Robert Commer, Büyükelçi olarak; kaynayan ODTÜ'yu rektörün ikazına rağmen hem de öğrencilerin en kalabalık oldu-ğu saatlerde elçilik forslu makam aracılığıyla ziyaret eder. Aracı rektörlüğün önünde bulan öğrenciler orada hazır bir kamera ve olaya müdahale için bekleyen askerlerin gözetiminde aracı yakarak 69 kuşağının en sembolik eylemini gerçekleştirirler.

Disk öncülüğünde Taksim'de yapılacak olan etkinlik daha başlamadan önce kana bulanmıştı. Afiş yapıştıran Sadık Canaslan adlı öğrenci vurulmuştu. Taksim'de top-lanan yüz binlerce işçi ve öğrencinin üzerine uzun süren mitingin son saatlerinde ateş açılmasıyla beraber baş-layan kargaşada, daha çok insanların birbirini ezmesi sonucu 34 kişi ölmüş, 126 kişi yaralanmıştı. Ateş açanlar hiçbir zaman bulunamadı. Emniyet panzerlerinin, kala-balığı neden bir kamyonla kapatılmış Kazanca Yokuşu'na sürdüğü ise hala daha bilinmeyen bir muamma.

Maraş'ta bir sinemaya patlayıcı atılmasının ardından bazı kimselerin insanları doldurmuş getirmesi sonucun-da Alevi ve solcu halka saldırılar başladı. Valinin askeri müdahale talebi ise yaşanan onca olaya karşın “uygun” görülmemiş; polis bile halkla çatışacak hale gelmiştir. Polislerin görev dışı bırakılmasıyla taraflar arasında daha da kızışan çatışma “nihayet” sıkıyönetimin ilan edilmesiyle askeri müdahale sonucu sona ermiştir.

Post modern dünyaya ayak uyduran darbeci zihnin, Türkiye'de bin bir tezgâhta kopardığı "eyvah irtica gel-yor" yaygaraları ve 28 Şubat MGK kararları ile baskı altına alınan hükümet, irtica etmek zorunda bırakılmış-tı. İç hizmet kanunu gereği (yani bahanesizlikle) 15K'nin hararetle yer aldığı süreçte irtica, PKK'dan daha tehlikeli görülmüş ve inanan insanlar Güneydoğudakilere den-daha tıttız operasyonlara maruz bırakılmıştır. 80 dar-besyle operasyon geçiren öğrenciler, kur'an kursları, Bağırtılı, katıy gibi zulümlerle dinamiklerinden uzaklaştırılmaya çalışılmıştır. Böylece memleket adina kaygısız bir nesil oluşuyordu.

Ülkede anarşi, enflasyon, kara borsa felaketi kol geziyor hükümet üstüne hükümetler kuruyor yine de bir gere-bulunamıyor. Bu ortamı "redingirlik" zilyen oldu-ya da Paul Henze'nin "Our boys" u işi bir darbeye birt-iyordu. Demireli bile hayrete düşen bir hızla anarşi mücaddele ettiğine inanan on binlerce öğrenci, kulla-middiklarını ancak tuttuğu güç ve iktidarı yine kimsesizle Devlet tekelinde tuttuğu güç ve iktidarı yine kimsesizle paylaşıyor. Sağcıy o sanıp solcuyu da asmıştı.

28 Subat 1997

12 Eylül
1980

1-10 Temmuz
1980

Emir Timur Kafkas

Küreselleşmeyle birlikte modernleşen darbeci zihniyet, 28 Şubat 1997 ta-rihli MGK toplantısında 18 maddelik sözde "irtica ile Mücaddele Kararları" ile birlikte tarihte "postmodern darbe" olarak geçen sürece imza atıyordu. Huzurun ve istikrarın kendileri-ni huzursuz ve istikrarsız kıldığı gevşeler, kolları sıvadılar. Asker görevini medyaya devretmişti. Namlular yine öğrencilerin üzerindediydi; başörtüsü yasaklanarak, imam-hatipler, kur'an kursları kapatılarak mane-vi dinamiklere kursun sıkılıyordu.

Her darbe sürecinden en yığın biçimde etkilenen öğrenciler yine mağdur ediliyordu: 3500 civarında lise-üniversite öğrencisi, ülkeyi terk etmek zorunda kalmıştı, okullarına devam edemedikleri için. Tabii bu arada aktörler "cambaza bak" misali "irtica geliyor" diyerek insanları ülkenin asil gündeneminden uzaklaş-tırarak bankaların içini boşaltıyor, organize bir şekilde sistemli olarak ekonomiyi çökertiliyordu. Bunun da faturasını bütün halk ödüyordu.

Abdülvahid Yakup Sipahioglu

Türkiye; aşırı dozda politize edilmiş bir gençlik, kendi iktidarlarını uğruna mücaddele eden tısmaların ikiye bölmeğe başladığı emniyetin, diğer yanda ise şartların olgunlaşmasını; iç hizmet kanunu-nun gereğini yerine getirmek üzere hazır olma bekleyen pasaların idaresindeki ordu olmak üzere; güvenlik güçleri bu ahval içerisindeyken kaosun kucagında tam 4 sene geçirmişti.

1970'lerin ortasından itibaren birbirine kırdırılan gençler, en verimli çağlarını başkalarına istemeyerek de olsa hizmet ederek geçiriyorlardı. Anarşinin her yeri sarıdığı; okulların, polis, öğrencilerin, öğretmenle-rim bölündüğü; şehitlerin kurtarılmış bölgeler olarak ayrıldığı süreçler yasamıyor. Bu topraklarda yüz-yıllardır kardeşçe yaşayan Aleviler ve Sünniler bazı gevşeler, sıkıyönetim ilan ettirmek için tertiplendiği olaylarla birbirlerini hançerliyor. Böylece bu coğrafyalar şimdiki kadar hiç sahit olmadıkları ihanetlerle karşılaşılıyor. Ancak 11 Eylül'de göklere çıkan anarşi, 13 Eylül'de tamamen ortadan kalkıyor.

1980

umutla bakmak

Ateşe düşmüş gibi ağlayan bebekler vardır ya; ağzına emzik verdiğinde susan, sıcak bir ana kucağı gördüğünde tüm dünyayı unutan bebekler vardır hani. Sonra, sahranın ortasında yalnız kalan bir insan vardır; tek ihtiyacı sadece bir damla su olan.

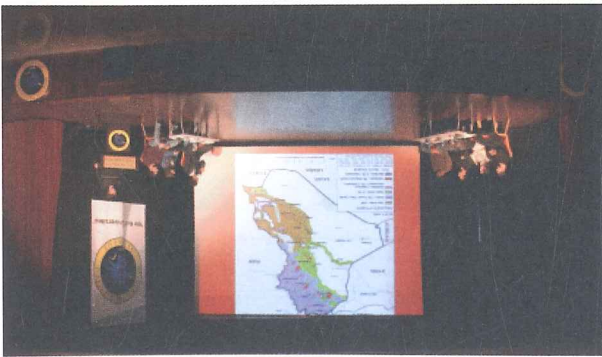
Bebeklerin ya da bir damla suya ihtiyacı olan insanların asıl ihtiyacı umuttur. Eğer o duyguyu kaybettiyseniz durmaksızın ağlayan bir bebek gibi oluruz. Suyu bulamamak korkusuyla hayatı bir çırpıda terk ederiz. Evet, öyle değil mi ki umudumuzu kaybettiğimizde, hayattan bağları kopmuş, can damarı kesilmiş bir zavallı oluyoruz. Demek ki, umut bizim ışığımız, umut bizim yaşayışımızdır. Değil midir ki hayattaki en mutlu insan, umut içinde yaşayan. Günlerce aç ve susuz olmasına rağmen, Rabb-ine hamd edip, umutla yarını bekleyen, belki de yarınadır benim rızıkım diyerek huzur içinde yaşayanlarımız, yarınları umutla bekleyenlerimiz var.

Geleceğin iyi olmasını hepimiz temenni ederiz. Peki, bunu gerçekleştirmek için hiç kendimizi yoruyor muyuz? Aksine... Çocuklarımızın bir nebze de olsa var olan umutlarını yok ederek, güzel bir geleceği de yok ediyoruz. Öyleyse hayatta kalmak için, mücadele etmek için, her şeyden önce sayısal bir insan olabilmek için umut şarttır. Bizim için uzun yolları tüketmek ve çaresizlikten kurtulmak için var mısınız umutlu bir hayat sürmeye???

İlknur Parlak

Programın yöneticisi Hakan Aydın, "tarih bir fotoğrafı fotoğrafların tümüne bakmak gerekir" diyerek programın önemini göstererek paneli başlattı. Panelin ilk konuşmacısı Abdullah Muhsin Yıldız, Osmanlı'dan Kopuş ve Siyasal Süreç konulu tebliğinde önyargıları kırmalıyız vurgusu temelinde konuşmasını sürdürdü. İkinci konuşmacı Heliz Derya Dalgıç, Irak siyasal tarihinde önemli bir yeri olan 1958 İhtilali'nin iç yüzünü anlattı. Üçüncü konuşmacı Hüseyin Bilgen, Irak'ta Baas Rejimi'nin kökenlerini, dünyaya bakışını ve temel hedefleri doğrultusunda konuşma yaptı. Dördüncü konuşmacı Bekir Aydoğan, çok hassas bir konu olan İran-İrak Savaşı'nı Shakespeare'in "Siddetli lezzetler siddetli sonuçlar getirir" sözüyle tamamladı, amaçlar neydi ve sonuçlar ne oldu vurgusu yaptı. Beşinci konuşmacı Gaye Güçlü, Kuveyt'in ve Irak'ın siyasal pozisyonlarını tanımladı ve I.Körfez Savaşı'nı anlattı. Konuşmasının sonunda savaşta fotoğrafardan oluşan bir slayt gösterisiyle savası dramatize etti. Mehmet Emin Uzumcu ise Irak işgalini ve ABD'nin çıkarlarını ortaya koydu. Bilgi Üniversitesi'nden bölümün öğrencisi Furkan Torlak, işgal sonrası Irak'ta küresel aktörlerin bölgedeki çıkarlarını ve Irak'ta geleceğine dair yorumlarını dinleyenlerle paylaştı. Bu panel, bölüm öğrencilerinin Osmanlı mirasına duyarlılığını gösterirken, üniversitede hem hocalar hem de öğrencilerin daha bir ilgiyle izledikleri sonraki programlar için ümit vadeden bir program

Beykent Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Kulübü üyeleri Filistin'den sonra işgalin 6.yılında Irak'ta unutmadı ve 24 Mart tarihinde yine öğrencilerin panelistleri oluşturduğu bir program düzenlediler.

şıldu

Beykent'te Tarihsel Süreç İçinde Irak Konu-

ra kazınmayan bir me kararına göre hareket edileceği belirtiliyor. tarafından da yakından takip ediliyor ve mahkemeye kararsız "yönündeki yasal girişimi Milli Eğitim Derneği'nin, "Darbecilerin isimleri okullardan isimleri konusunda yetkili merci. Ancak, 78'li yıllere sahip değil. İl Milli Eğitim Komisyonları okulların yönetiminde İl Genel Meclisi nihai karar yetkili okulu bulunmayan bölge yok. Okul isimlerinin de-

okullar var. Ülke genelinde adı 12 Eylül'le hafızalardan silinmiş Milli Güvenlik Konseyi üyeleri adına da renpaşa" ilköğretim okulları da 6'şar adet. Ayrıca Ebrin" tabelasyonu yaparak giriyor. "12 Eylül" ve "Ebrin" Türkiye'de, 20 okula öğrenciler dersliklere "Kenan gözleri adlarında "darbe" izi taşıyan okullara çevirdi. adının değiştirilmesi için "temenni" kararı alması, köğretim okullarıyla Kenan Ebrin Anadolu Lisesi'nin İzmir İl Genel Meclisi'nin "12 Eylül" ve "Ebrin paşa" il-

Okullardaki Darbe İzleri Temizlenmeli

Alperen GENÇOSMANOĞLU

Okullardan Haberler

oldu. Bölümde derslere giren Prof. Dr. Yaşar Hacısalıhoğlu “Umut edelim bütün dünya bir barış adasına dönüşsün, önce Irak’tan başlasın bu, çünkü Iraklı çocuklar bunu istiyorlar. Onlar diyorlar ki demokrasiye çok inanmıştık ve istiyorduk ama o olmadı, buysa demokrasi biz şimdi adalet istiyoruz diyorlar.” Bugün de sizler bunun altını çizdiniz diyerek programla ilgili görüşlerini aktardı.

Faili Meçhullere Dur De!

İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi önünde 16 Mart 1978 tarihinde öldürülen öğrencileri anan “Darbelere Karşı Öğrenciler” adlı grup, Türkiye’deki darbeleri ve Ergenekon’u protesto etti. “Darbeci zihniyet değişmedi 16 Mart’tan Ergenekon’a katiller cezalandırılsın” yazılı pankart taşıyan grup, “Dur de, Dur de, Darbelere Dur de. Dağıtılacak, dağıtılacak Ergenekon dağıtılacak” şeklinde sloganlar attı. “Darbelere karşı, derin devlete karşı, kontrgerillaya karşı, Ergenekon’a karşı ses çıkar” diye bağırды.

Öğrenciler adına yapılan basın açıklamasında 16 Mart 1978 günü 12 Eylül darbesine zemin hazırlamak için 7 öğrencinin kontrgerilla tarafından öldürüldüğü hatırlatıldı. Açıklamada, 16 Mart’ın faillerinin kendilerine farklı dönemlerde “Kontrgerilla, JİTEM” gibi isimler verdiği öne sürülerek, Ergenekon çetesinin de bu gibi güçlerden oluştuğu belirtildi. Ergenekon davasının sonuna kadar arkasında olduklarını belirten öğrenciler, davanın geçmişten günümüze tüm darbe ve darbe girişimlerini de kapsayacak şekilde genişletilmesini talep etti.

Üniversite Öğrencileri İçin Düşünebilme Fırsatı

İktisat ile ilgilenen üniversite öğrencilerinin kendilerini ifade edecekleri ve iktisadın günümüz kullanımına eleştirel yaklaşımlarda bulunabilecekleri bir ortam bulamamaları nedeniyle “varsayalım ki öğrenciler bir iktisat kongresi düzenliyor” diyerek yola çıktıkları **Türkiye Üniversite Öğrencileri Bağımsız İktisat Kongresi**’nin ilki 2003 yılında Boğaziçi Üniversitesi’nde düzenlenmişti. Bu yıl 9 Eylül Üniversitesi’nin ev sahipliği yaptığı “Dünya Nereye gidiyor? Sosyal ve Ekonomik Yönleri ile Çevre” başlıklı kongrede ana gündem “çevre” konusuydu ancak son dönemde yaşanan dünya çapındaki finansal kriz ile ilgili tartışmalara da, son gün gerçekleştirilen serbest oturumlarda yer verildi.

Tekrar ÖSS'de tercih yapma şansınız olsaydı yine İTÜ'ye tercih eder miydiniz? Düşünüldüm.

Peki, niçin İTÜ'ye seçtiniz? Aslında İTÜ diye bir düşünce yoktu da İstanbul istiyordum okumak için, İstanbul'da imkânlar daha fazla olduğu için daha sonra da araştırdık işte üniversite-leri inşaat mühendisliğinde okuyan bir abi vardı ona sorduk neresi olur falan diye İTÜ dedi. İTÜ hem pro-fesörler olarak iyi dedi hem de mezun olduktan sonra iş imkânı olarak büyük avantaj sağlıyor dedi. Bundan dolayı da İTÜ'ye inşaatı seçtim.

Niçin inşaat mühendisliğini seçtiniz? 8. sınıfta Mimar Sinan'ı okumuştum. Mimar Sinan'dan dolayı mimarlık istiyordum ilk başta. Daha sonra araştırdım işte mimarlık mı inşaat mühendisli-ği mi diye, inşaat mühendisliğinin iş alanının daha iyi olduğunu söylediler bu yüzden inşaat mühendisliğini seçtim.

Fatih COŞAR, İTÜ İnşaat 1. sınıf

Tekrar ÖSS'de tercih yapma şansınız olsaydı yine İTÜ'ye tercih eder miydiniz? İTÜ inşaat seçimlerim arasında mutlaka olurdu.

Peki, niçin İTÜ'ye seçtiniz? Böyle bir baktığımızda Türkiye'deki mühendislik açısından en iyi okul İTÜ teknik açıdan yani mühen-dislik eğitimini en iyi verildiği yer, inşaat mühendis-liği de İTÜ'nün en güvde bölümlerinden biri. Ayrıca Türkiye'de en çok istihdam eden üniversitelerinden biridir.

Niçin inşaat mühendisliğini seçtiniz? Benim inşaat mühendisliğini seçmem hiseden beri gelen mühendisliğe yatkın olmam yani sayısal alanda söyleye göre daha kabiliyetli olmamdır. Niçin inşaat mühendisliği ise ağılcası hem ÖSS puanından hem de istek doğrultusundan seçtim.

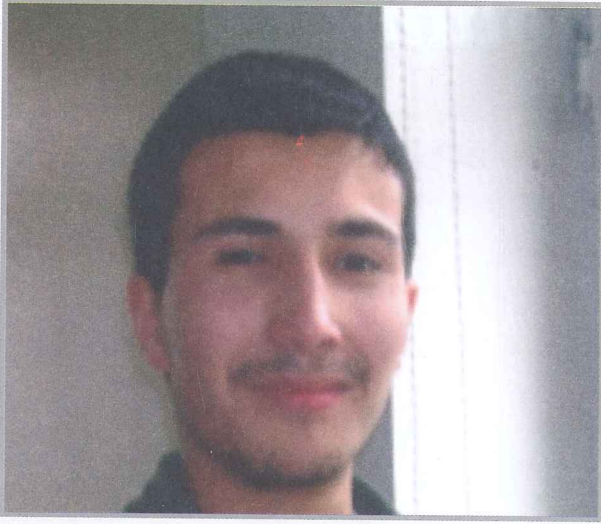
Erval KESKİN, İTÜ İnşaat 1. sınıf

Yusuf Şentürk

Dergimize yeni kazandırdığımız "Anlat Bana Bölümünü" sayfasında, hayatımızın önemli kararlarından biri olan meslek seçimi hakkında üniversiteye hazırlanan ar-kadaşlara yardımcı olacağımızı düşündüğümüz, öğrencilerin bizzat kendi görüşlerini paylaştıkları bilgiler bulacaksınız. Dergimizin bu bölümünün genç arkadaşlarımız-za faydalı olacağını ümit ediyoruz. Bu ayki sorularımızı, İTÜ İnşaat Mühendisliği Bölümü'ndeki arkadaşlarımızla yönelttik:

"anlat bana bölümünü"

Melih KOŞUCU, İTÜ İnşaat 1. Sınıf

Niçin inşaat mühendisliğini seçtiniz?

Şimdi benim mühendisliğe özel bir ilgim var sayısal dersleri de seviyordum önceden beri, İTÜ'de bir mühendislik seçmeyi düşünüyordum zaten, inşaatın iş alanı geniş bir de yani aileden de istek oraya doğrudu bende bu yüzden inşaatı seçtim.

Peki, niçin İTÜ'yü seçtiniz?

Zaten İTÜ köklü bir okul bir gelenek olarak devam ediyor, tabi kurguladığım İTÜ ile geldiğim İTÜ arasında fark vardı. Kafamda tasarladığım İTÜ daha olumlu bir tabloydu buraya gelince bazı şeyler umduğum gibi olmadı bazı düzensizlikler olduğunu gördüm. Bu tabi biraz üzdü beni ama yapacak bir şey yok. Tabi her şeye rağmen teknik resim hariç İTÜ'yü, İTÜ inşaatı tavsiye ederim.

Tekrar ÖSS de tercih yapma şansınız olsaydı yine İTÜ inşaatı tercih eder miydiniz?

Daha yüksek puan alsam İTÜ Bilgisayar yazardım ama özellikle İTÜ yazardım.

Hakkı YILDIRIM, İTÜ İnşaat 2. Sınıf

Niçin inşaat mühendisliğini seçtiniz?

Meslek seçerken seçtiğimiz mesleği sevmemiz ve iş alanlarının geniş olması önemlidir. İnşaat mühendisliğinin çok geniş alanlarının olması bu alanlar; bina yapımı genel olarak yapı, baraj, yol inşaatları, yapı kontrol, özellikle depremlerden sonra binalarda yapı kontrolü önemli hale geldi ayrıca Türkiye nüfusu artan bir ülke, bundan dolayı yeni yerleşim alanlarının oluşması tabi bunların altyapılarının yapılması yol vs. ve sürekli bir konut ihtiyacı olmasından dolayı inşaat mühendisliğinin her zaman iş alanının mevcut olduğu ve inşaat mühendislerine ihtiyaç duyulan bir ülke, tabi çevrenin ailenin bölüm seçme konusunda etkisi oluyor, bir de özellikle mühendislik geniş bir alan olduğu için, inşaat mühendisliği diğer mühendislikler gibi işte bilgisayar gibi ya da elektronik gibi monoton masa başı bir iş değil. İnşaat mühendisliği hareketli bir iş şantiyeler gibi bunlar bana daha çekici geldi. Bu sebeplerden dolayı İnşaat mühendisliğini seçtim.

Peki, niçin İTÜ'yü seçtiniz?

Mühendislikte bir teknik üniversite olması ikincisi de eski köklü bir üniversite olmasından dolayı. Mühendislik eğitiminde de Türkiye'de en ön sıralarda olmasından dolayı tercihim İTÜ olmuştur. Uygulama alanında çalışacak bir mühendis için özellikle İTÜ bütün mühendisliklerde tavsiye edilebilecek, okunulacak bir üniversitede. İTÜ'nün akademik kadrosu da çok zengin özellikle İTÜ inşaat da çok fazla profesör var, mesela baktığımız zaman Konya'da okuyan bir arkadaş bizim İTÜ inşaatındaki bir hocanın kitabını okuyor ama başka bir hocanın ağzından ama biz ise kitabın yazarı olan hocadan direkt öğreniyoruz, öğretim kadrosu ve köklü olmasından dolayı İTÜ favori benim için ve de ben üniversiteye hazırlanırken ÖSS döneminde abim hep derdi ki "İstanbul'da (İTÜ'de) okumayacaksan git çoban ol", bu da benim İTÜ'yü hedef yapmamın başka bir sebebi.

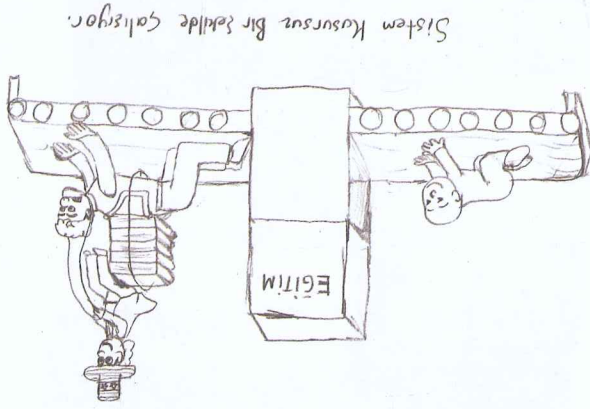
Tekrar ÖSS de tercih yapma şansınız olsaydı yine İTÜ inşaatı tercih eder miydiniz?

Kesinlikle İTÜ'ye gelirdim. Şu an bana Boğaziçi inşaatı ya da ODTÜ inşaatı götürelim deseler kesinlikle kabul etmem.

Gözünü Seveyim ÖSS'N'olur Artık Değişme!

Türkiye'de ilköğretim ile başlayıp üniversite ile devam eden eğitim sistemi, özellikle son 10 yıldır sürekli değişime tabi tutularak genç nesil için içinde gizli ama z bir durum ortaya çıkarmıştır. Öğrenci Seçme Sınavı'nın yönteminin belirlenmesindeki kararsızlık, bir türlü oturulamayan eşit eşit sistemler sınavı hazırlanan insanların psikolojisi üzerinde çok ciddi olumsuz etkiler bırakmaktadır. Hayatı sınav odaklı yapan, sınavla 6 ay kala sistemi değiştiren, sürekli değişim ihtiyacı hisseden sistemlerimizle öncelikle öğrencilere ve sonrasında topluma adeta karabasanlar yaratılan bir sistem içinde adeta eli kolu bağlı bir biçimde heba ediliyor bir nesil.

Yapılan bir araştırma sınavı verilen bir öğrencinin kaygı düzeyinin amelîyat olacak bir kişinin kaygı düzeyinin üzerinde olduğunu belirtiyor. Hedefine doğru uzanan yoldaki araçlardan biri olan ÖSS'yi önemseyen, zamanın göçünü test kitaplarıyla geçirmek zorunda kalan bir öğrencinin oldu-bittiye getirilerek "sistem tekrar değiştir" şimdi şu konular daha önemli hale geldi, yöntemimiz ise "denilmesi sonucunda şöyle" denilmesi sonucunda zaten 3 saatte tabi tutularak başarı ölçen bir sistemde kaygılanmaması imkân dâhilinde değildir. Yine yapılan bir araştırma; sınav sisteminin öğrencilerin spor yapmalarını, kitap okuma ve serbest zamanı değerlendirilmesini olumsuz etkilediğini belirtiyor. Toplumun oluşturan bir parça olarak öğrenci sınavı hazırlık döneminde kendini toplumdaki gelişmeler, aile, arkadaş ortamı kalıyor. Toplumdan soyutlamak zorunda kalıyor, kabuğuna çkılıp sabahdan akşama kadar tek bir hedefe kilitlenip

Sistem Kursus Bir şekilde Çölsün

test kitapları, dergiler vb. materyaller ile ekonomik açıdan büyük bir pazar oluşturulmuştur. Özel okul, özel ders ve dersane yaşamın bir parçası haline gelerek okullardaki eğitim ve öğretim önemsizleştirilmektedir. Bu sayede ekonomik güç oranınca eğitimdeki eşitsizlik kendiliğinden doğmaktadır.

Sınav sisteminin temelindeki yanlışların kişinin hayatını sınav merkezli yapmasıyla beraber, çözüm olarak sürekli değiştirilip hala bir sonuç vermeyen eğitim modelleri hakkında önümüzdeki yıl için bir değişiklik söz konusu. YÖK Başkanı Prof. Dr. Yusuf Ziya Özcan sınav sisteminin tekrar değerlendirilmeden, tam olarak hangi modele dönüleceğinin belirlenmesiyle beraber İngiliz Modeli'ni ağırladı. Bu modele göre ise başarısının önemli tamamen ortadan kalkıyor ve katmayı farkı da böylelikle çözümleniyor. Uygulamaya henüz geçilmeyen bu model, şimdiden ciddi eleştiriler okulların hedefinde. Sınavı hazırlayan genç kitle ise: "Yine mi değiştiriyor bu sistem?" demekten kendini alamıyor, doğal olarak. Hâlihazırda ezberci, niteliksiz konuma getirilen bu kitle değişen sistemle her seferinde 'sil baştan' demek zorunda kalıyor.

Sonuç olarak sınavlara endekslenmiş bir eğitim nitelikli sisteminin olması nasıl mümkün değilse, sadece müfredatı değiştirerek sorunları bir çırpıda çözmek de o derecede zordur. İlkokuldan üniversiteye kadar yapılan sınavlarda genç nesil birbirleriyle yarış halinde bir şekilde karşı karşıyadır. Asılan onları geliştiren, çok yönlü bilgi ve beceri kazandıran, birbiri ile rekabet yerine gerçek hayata hazırlayan, ezberci eğitim yerine muhakeme edebilen, sorularla nitelikli bir eğitim anlayışının benimsenmesi gerektirir. Ümit ederim ki, eğitim sistemi ve okullar, öğrencilerin sevecekleri, mutlu olacakları, yaşamlarının bir parçasını oluşturulan alanlara dönüştürülecek eğitimdeki açmaz son bulur. İman etmiş duyarlı gençler olarak bu toplunun asıl mecrasına yönelmesi için; gereken azmi göstermediğimiz, yanlış gidişata dur diyemediğimiz sürece değişimin kendiliğinden gelmesini bekleyemeyiz. Azmetmek bizden takdir ise Allah'tandır...

İsa Yılmaz

Çanakkale'den Gazze'ye Umutlu Yüreklerle

18 Mart 1915 zihinlerde yaşamaya devam ederken, 3 geminin boğaza gömüldüğü Çanakkale zafere'nin yıldönümünde bizler Genç Öncüler ve dostlarımızla Fırat Kültür Merkezinde buluştuk. O gün yüzlerce kişiyi bir araya toplayan seneler öncesi'nin Çanakkale'sinin ve daha birkaç ay öncenin Gazze'sinin ruhu'du. Ecdadımız Çanakkale'de neler hissetmişse, nasıl bir imanla sarılmışlarsa yurda biz de o gece bunu yaşayabilmek, yaşatabilmek için oradaydık.

Salon hınca hınç doluydu. Zamanın arzı çatlatan hayâsızlığına karşı iffeti ve hayâyı kuşanan gençler anlamlı programımıza saatler kala salonu doldurdu. İstanbul'un dört bir tarafından akın akın gelen liseli, üniversiteli kardeşlerimiz, teyzelerimiz, amcalarımız hatta yabancı dostlarımız vardı o gün yanımızda. Gazze'ye destek amacıyla kurulan standı gören Filistin'li bir kardeşimizin gözyaşlarına şahid olduk topluca ve gerçekten müminler aynı vücudun azaları gibidir, bunu fark ettik.

Akşamın en güzel vaktinde başladı "Çanakkale'den Gazze'ye" programımız.

Allah'ın kelamıyla başlamak gerekir elbette bütün hayırlı işlere ve programın girişinde de gönüllerimize rahmet rahmet ayetler akıttık harika bir kuran tilavetiyle.

Ardından Ömer Faruk Karagüzel'in seslendirdiği Hanzala monologunu dinledik. Hep on yanında olan

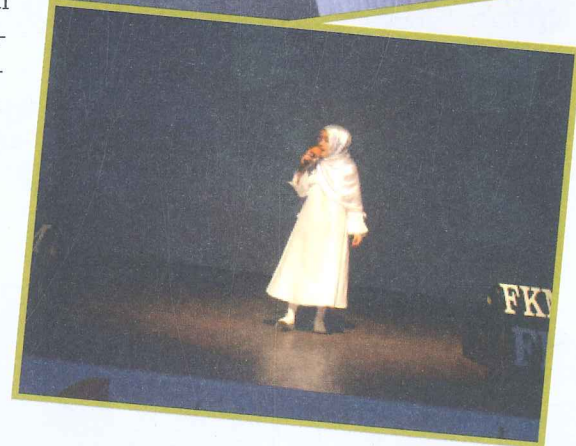
umutlu Hanzala. Hanzala ilk defa bizlerle konuştu ve hayat hikâyesini, neden yüzünü dönmediğini anlattı bizlere. O gece hepimiz birer Hanzala olduk, hepimiz Filistin'in kurlarında dolaştık ve hepimiz

Filistin'in masum çocukları, Filistin'in Hanzala'ları için dua ettik.

Ardından Naci el Ali ve Hasan Aycın'ın yalın ayaklı koca yürekli Hanzala çizimlerinden oluşan slâytı izledik. Daha da anlamlandı Filistin davası gözümüzde.

Hemen akabinde İHH Başkanı Bülent Yıldırım bizlerleydi. Gazze'deki izlenimlerini paylaştı bizlerle. Yine aynı ruhtan bahsetti bizlere. O ruh ki (eğer yatabilirse) sabah kalktığında acaba bugün şehadet sırası kimde diye kendine soran ve şehadeti arzulayan, malını ve canını Allah yolunda vermeye adanmış bir ruh. O ruh ki, evladı gözünün önünde parçalandığında Rabbine sığınabilen ve bunu sadece Rabbinin takdiri olarak görebilen bir annenin yüreğinde duruyor. Bize direnişi aşıl原因 ve asla yılmamayı öğreten kardeşlerimizin sapanlarında duruyor. Gazze'yi kendisi görmüş, yaşananları böyle güzel bir şekilde tahlil edebilen birinin konuşması, çok etkili oldu şüphesiz.

Hemen ardından Meryem Yılmaz kardeşimiz tüm masumluğuyla sahnede idi. Umuttu ekmeğim, dedi ve başladı."Kınalı kuzuyum ben tıpkı Çanakkale'deki gibi..." Salonda duygulu anların yaşanmasına sebep olan masum sesiyle ve o içli şiiriyle bizlerleydi.

Vurulup tertemiz alınında uzanmış yatıyor
Bir hilal uğrun ya Rab ne güneşler batıyor;

Ne Çanakkale de ne Gazze'de çığnetimeyen namu-
sun asil yürekleri... Hayatıdaki duruşunuzla, gerçek-
se canımızla Allah yolunda olduklarımızla duruşlarıyla
haykıran gençler... Ve sahnedeki Ömer Karaoğlu'ydü.
Zihinlerde yer eden ezgilerini hep beraber söyle-
dik. "Şehid Tahında" ezgisiyle bizlere veda etti.
Çemberlitaş'taki programımız bu ezgi ve tazelenmiş
imanımızla sona erdi.

Çıkarken hepimiz kendimize,
yakınlara Filistin kupaları,
rozetleri, atkıları
aldık, karnaca mi-
sali elimizden ge-
leni gösterebilmek
adına.

Dışarı çıktığımızda
bizi bir güzellik daha
bekliyordu. Rahmet
yağyordu gökten gö-
nüllere. Asım'ın Nesli
Genç Onçiller hep be-
raber dopdolu bir prog-
ramı omuz omuza izlemiş olduk.

Uzun soluklu yürüyüşümüzde gönül dostlarımızın
sayısı her geçen gün artıyor. Saharımızı sımsıkı tut-
mamız gerektiğini unutmadan daha nice etkinlikler-
de buluşmak duasıyla. Program için haftalar öncesi-
den başlayan hazırlıklarımızda canla başla çalıştıkla-
rına şahit olduğumuz tüm arkadaşlarımızıza teşekkür
ediyoruz.

Allah ayaklarımızı doğru yolda sabit kılsın.

Filistin'in özgürlüğüne kavuştuğu, Hanzala'nın yü-
zünü döndüğü günlere kavuşarak bu güzellikleri bir
başka programda kutlamak istiyoruz bizler. Tank-
lardan ve bombalardan temizlenmiş Kudüs'te bir
sabah namazında buluşacağız elbet ve Çanakkale ve
Gazze'de kanlarımızı akıtmış tüm şehitlerimize birer
Fatıha göndereceğiz.

Umut hep var... Dualar gibi taptaze...

Zihinlerimizde bazı bilgiler olabildi.
Bu bilgileri tazelemek için Çanakkale ve Gazze'de
yaşanmaların kısa tarihini dinledik. Abdullah Sabit
Tuna'nın seslendirdiği slaytla hatırladık yaşanmaları.
Sonrasında Metin Alparslan Çanakkale ruhuna de-
ğindi. Yaşamışlığım tam ortasından Çanakkale ör-
nekligini, sundu bizlere. Gazze'deki gibi adammış ki-
nali kuzular dillerdeydi. Çanakkale hikâyeleri dinle-
dik, dedelerimizin çağında
süre de da olsa.

Ve Ömer'deydi sıra. Pro-
valarda ağır başlığınma
gıpta ettiğimiz Filistinli
kardeşimiz 10 yaşındaki
Gazze'li Yusuf'un yüre-
ğinden çıkan mektubu
okudu bizlere. 10 yaşın-
daki bir çocuğun zih-
ninde ne olabildi ki?
Hangi oyuncuğu alsam
mi? Hayır, farklıydı bu
çocuklar. Anlatıkları
bizim hiç yaşamadık-
larımızı ama anlı-
yorduk birbirimizi
günkü milliyetin ötesin-

deki bağlarla bizler kardeştik. Bizlere unutulmaya
yüz tutmuş bir doğruyla veda etti Yusuf'un mektubu:
Birbirimizi Allah için sevmek. Karşımızdaki, büyük
acılara maruz kalmış kardeşimiz 10 yaşındaydı. Bizi
Allah için sevdiğini haykırıyordu. Çıkarılardan, yalan-
lardan, sahteliikten temizlenmiş bir sevgi; Allah için
sevmek. Ve umutlu olduğunuzu, Şeyh Ahmed Yasın'ın
örnekliginde Filistin için savasacağını haykırdı.

Salonu hınca hınç dolduran Asım'ın nesli olurdu da
Mehmet Aktif'in şii'leri olmaz mıydı? Çanakkale Şe-
hitlerine yazdığı "Çanakkale Destanı" şii'rindeydi sıra.
Abdullah Bitrane' nin sesinden o özel şii'ri dinledik.
Hepimizin zihninde yer etmiş misralara geldiklerimizde
salondaki coşku had safhadaydı.

"Asımın nesli diyorudum ya neslimiş gerçek
İşte çığnetime di namusunun çığnetimeyecek
Şüheda gövdesi dünyada eğilmez başlar

Ankaralı Genç Öncüler'den FİLİSTİN'E TAM DESTEK

ŞEYMA ÖZDEMİR

Müslümanların kanayan yarası Gazze'ye tam destek sürüyor. Ankaralı Genç Öncüler Gazze'nin yaralarını sarmak için yardım kermesi ve bilgilendirme paneli gerçekleştirdi. Panelde Filistin'in dünü, bugünü ve yarını konuşuldu. Prof. Dr. Hayri Kırbaşoğlu, Prof. Dr. İlhami Güler, Süleyman Arslantaş ve Daniel Abdulfettah'ın konuşmacı olarak katıldığı programa ilgi büyüktü. Kur'an'ı Kerim'le açılışı yapılan program şiir ve slaytlarla devam etti.

Oturum başkanı Hayri Kırbaşoğlu, "Gazze Bir Milâttır!" diyerek panelin amacını şöyle özetledi: "Bu büyük musibetin yeni bir dönemin başlangıcı olabilmesi için İslam ümmetine düşen görevler nelerdir? Neler yapılması gerekir? Sadece mevcut durum değil, geleceğe yönelik bir durum değerlendirmesi yapmakta yarar vardır. Filistin davası var, İsrail sorunu var. Sorun İsrail'in Ortadoğu'daki varlığı sorunudur."

Filistin İsrail sorununun tarihçesini anlatan Süleyman Arslantaş, diğer Müslüman ülkelerin bu davaya bakışı hakkında bilgiler verdi. "Bu topraklar bize emanetti" diyen Arslantaş, Filistin Kurtuluş Örgütü kurulunca Seyit Kutup'un, "Bu, Filistin tabutuna çakılan son çividir" sözüne atıfta bulunarak "Tarih, Kutup'u doğruladı", dedi.

"Kudüs bir işgal problemi midir yoksa dinî bir prob-

lem midir?" diyerek sözlerine başlayan Daniel Abdulfettah, İsrail'in sözlerini tutmayışına dikkat çekti. "Yöntem aynı, 1982 yılında Beyrut'un işgalinden sonra gördük ki İsrail'le yapılan antlaşmalar hep geçersiz oluyor, imzayı atan hükümetler hep değişiyor, başka bir koalisyon hükümeti onun yerini alıyor ve böylece verilen sözler unutuluyor."

Filistin meselesinin özellikle Araplar için bir sınav olduğunu belirten İlhami Güler, "Son yüzyılda Arapların imtihanı iki şeyle oluyor: Birisi petrol diğeri de Filistin meselesi. Kur'an-ı Kerim'de "Allah sizi hayır ve şerle dener" deniyor. Petrolü hayır, menfaat, çıkar; Filistin meselesini de musibet

olarak alırsak bütün Arapların bölünmesinin bu iki şeyle olduğunu söyleyebiliriz" dedi.

Panelin ardından olayları temsili olarak ifade eden "Arap'ın Eşeği" hikâyesi anlatıldı. Program Şehit Şeyh Ahmet Yasin'in meşhur duasıyla son buldu.

Beğeni kazanan panelin yanında, çeşitli giyecek, yiyecek ve kitapların satışa sunulduğu kermes de büyük ilgi gördü. Kermesten toplanan yardımlar İHH aracılığı ile yerine ulaştırılırken Ankaralı Genç Öncüler, faaliyetlerinin devam edeceğinin haberini de verdiler...

KÜPLÜCE'DEKİ KARŞDEŞLERİMİZLE BULUŞTUK

Genç Öncüler'in düzenlemiş olduğu her programa; Çamlıca sirtlarındaki Özel H. Ahmet Ünal Vakfı Bo-ğaziçi Yüksek Öğretim Erkek Öğrenci Yurdu'nda, uzak bir yurttaki kalmalarına rağmen büyük önem gösterip gelen Küplüce'deki kardeşlerimizin ziyaretlelerine, Boğaz manzaralı yurtlarına bu kez de biz teşekkür etmek istedik. Orada bulunan kardeşlerimizle hem tanışıp, muhabbet ettik, hem de Abdullah Yıldız Hoca'mızın da yine içeceği güzel örneklerle, örnekliklerle dolu olan coşkulu konuşmasını birlikte dinledik. Konuşmanın ardından öğrenci kardeşlerimiz Abdul-lah Hoca'ya kitaplarını imzalatabilmek için uzunca bir süre daha kendisini bırakmadılar. Karşılıklı olarak verdiğimiz iribatımızı kuşvetlendireceğiz sözleriyle gönüllerimiz bir olarak ayrıldık.

olamayan Erdim, eğitim sürecini çeşitli çevre ve ortamlarda, yaygın eğitim kurumlarında devam ettirdi. Marmara FM'de 1995-2006 yılları arasında, eşi Zekeriya ERDİM ile birlikte "Aile Okulu" programını, Mayıs 2003'den 2006 Temmuz ayına kadar müferriden "Hanımefendi" programını yaptı ve şimdiki Seyr FM'de hafta içi iki gün "Hanımefendi", Perşembe günleri de eşi Zekeriya Erdim ile birlikte "Aile Okulu" isimli programı yapmaktadır. Halen Hilal TV'deki "Hanımefendi" programını hazırlayıp sunan Erdim, evli ve altı çocuk annesidir.

Salihha Erdim: 1956 Samsun Havza doğumlu olan Salihha Erdim, Yüksek öğrenimine, Hacettepe Yüksek Hemsirelik Okulu'nda devam ederken, üniversite çevrelerinde odaklaşan terör olayları sebebiyle okuyamayan fakat bu sefer de kıyafet engeli yüzünden mezun Öğretim Fakültesi Sosyal Bilimler Bölümü'nde okuyamayan fakat bu sefer de kıyafet engeli yüzünden mezun

15 Şubat pazar günü Araştırma ve Kültür Vakfı'nın salonu Genç Öncüler ile doldu. Lise ve üniversite yaş grubu Genç Öncülerimiz davetli olduğu "Gençiz, Biz geleceğiz" adlı program katılımcılar tarafından büyük bir ilgiyle karşılandı. İllknur Açikel'in, psikolog Salihha Erdim ile gerçekleştirdiği söyleşide, gençlerin sorunlarına ve sorumluluklarına, olaylara yaklaşımlarına ve ebeveynlerin gençlerle olan ilişkisinin öneminde değinildi. Salihha Erdim'in hareketliliği ve eğlenceli üslubu, gençlerin ve annelerinin oldukça beğenildi. Söyleşimin sonlarına doğru karşılıklı soru cevap için ayrılan vaktte, hoş anılar yaşandı. Söyleşimin ardından Genç Öncüler'in koro ve halk oyunları ekibi programda yerini aldı. Gençlerin kendi dünyalarına empati ile yaklaşıp, onları eğlendiren eğitimci hedelemiş olan Genç Öncüler, halka açık bu tarz kültürel faaliyetlerini önümüzdeki günlerde de gerçekleştirmeye devam edecektir.

"Gençiz, biz geleceğiz"

Merakla beklediğimiz bir film vizyona girmiştir. Hemen koşar bilet alırız ve gideriz sinemaya. Salona gireriz. Işıklar kapanır. Ama önce reklamlar. Bir araba reklamı ilk çıkan ama bunda bir gariplik vardır. Canımız birden fena derecede patlamış mısır ve kola çekmiştir. Ama girerken birşey yoktu birden mi canımız çekti. Ne yani patlamış mısır ve kola-sız film izlenmez mi? Tam o anda patlamış mısır ve kola satıcısı içeri girer. Herkes herhalde bizim gibi hissetti. Herkes bi anda mısıra ve kolaya hücum ediyor. Bu işte bi gariplik var.

Acaba beynimizde bu düşüncenin bir anda oluşmasının bir nedeni mi var? Çünkü herkeste de olmuş gibi Evet sanki bununla ilgili bir yazı görmüş-tük geçenlerde. Bilinçaltına yerleştirilen mesajlar diye. “ Hadi canım demiştik. Nasıl olacak böyle bir şey? Ne yani adamlar bizim ekranda görmediğimiz şeyleri de mi zihnimize yerleştirip, bizi yönlendirebiliyorlar?” demiştik. Yoksa gerçek miymiş? Peki kimin aklına gelir ki böyle bir fikir? Evet ama birilerinin aklına gelmiş. Nasıl biraz korkutucu değil mi?...

Evet korkutucu ama gerçek. **Subliminal mesaj ya da 25. Kare diye bilinen bu teknik gözün görmediği şeylerin bile direk olarak bilinçaltına yerleşmesidir.** Nasıl yani? Şöyle ki insan gözü doğası gereği saniyede 24 kareyi algılayabilmektedir. İşte bu noktada film ya da reklam tasarlarken 25. Kareye istenilen bir görüntü yerleştirilerek gözle görülemeyen bu görüntü bilinçaltı tarafından kaydedilmekte. Göz bunları görmüyor ama saniyenin 3 binde biri zaman aralığında görüntü bilinç altına

25

ula-

şıyor. **Göremediğimiz bu görüntülerden gördüklerimizden daha fazla etkileniyoruz. Ve bu kanıtlanmış bir yöntem . 1950’lerde bir reklamcılık uzmanının sinema salonlarında yaptığı bir deney sonucu saliselik görüntüler halinde ‘patlamış mısır ye’ ve ‘kola iç’ sloganları kullanılarak kola satışının yüzde 18.1, patlamış mısır satışının ise yüzde 57.7 arttığı kaydedildi.** Bu yöntemin kullanılması birçok ülkede yasak ama halen kullanılıyor. Türkiye de ise maalesef bunların gösterimini önleyici ya da kısıtlayıcı ne bir yasa var ne de konuyla ilgili halkı bilgilendirici net bir çalışma yapılmış. Konuyla ilgili en iyi araştırma İ.Ü öğrencisi Metin Çelik’in “Reklamda Tüketicinin Yönlendirilmesi” adlı tezi var. Yakın zamanda da ‘Gerçek Hayat’ ta röportajı yayınlandı.

Peki bu 25. Kare yöntemini kullanarak bilinçaltımıza mesajlar yerleştirenlerin amaçladıkları ne?

Eyvah! Bilinç Altımızda Biri Var...

ın tepki verdiği iki önemli olay var: Doğum

ve ölüm. 'Cinsellik' doğum ile bağdaştırılarak; 'öldürme' de ölümlle bağdaştırılarak pazarlanıyor. Mesela popüler çizgi filmlerden; **Kurtarıcı (Res-cuer)** adlı çizgi filmde bir anda parlayıp sönen **çiplak kadın resimleri** ekrana yansıtılmıştır.

Aladdin çizgi filminde ise "evet gençler so-yunun" (good teenagers take of clothes) sesi hipnotik bir tonda gizli olarak tekrarlanmak-tadır. (Dövüş Kulübü) filminin yönetmeni;

müziklerini yapan kişi eşcinsel ve 25. karelere de eşcinsellik ile ilgili mesajlar yerleştirilmiş.

Bu mesajları aldığımızda eşcinsellik size nor-mal bir olaymış gibi geliyor. Bunlar sadece buz-dagın görünen kısmı bunlar gibi bizim bildiğimiz ve fark ettiklerimiz. Peki ya bilmediğimiz? İşte

bu yüzden bu konunun üzerine daha fazla gidilmeli ve yasaklayıcı önlemler alınmalı. Şeytan ve şeytanın adamlarının saldırıları karşısında bizim de yapmamız gerekenler var. Bu konuyla ilgili yazımız diğer aylarda da daha kapsamlı devam edecek. Son sözü

Kur'an dan;

-Ey Ademogulları, şeytan, anne ve ba-banızın çirkin yerlerini kendilerine göstermek için, elbiselerinizi sıyrıta-rak, onları cennetten çıkardığı gibi sakın sizi de bir belaya uğratmasın.

Çünkü o ve taraftarları, (kendileri-ni göremeyeceğiniz yerden) sizleri görmektektedir. Biz gerçekten şey-tanları, inanmayacaklarınızın dostla-rı kıldık.

(A'RAF/27)

-O(kafirler), iş başına geçti mi

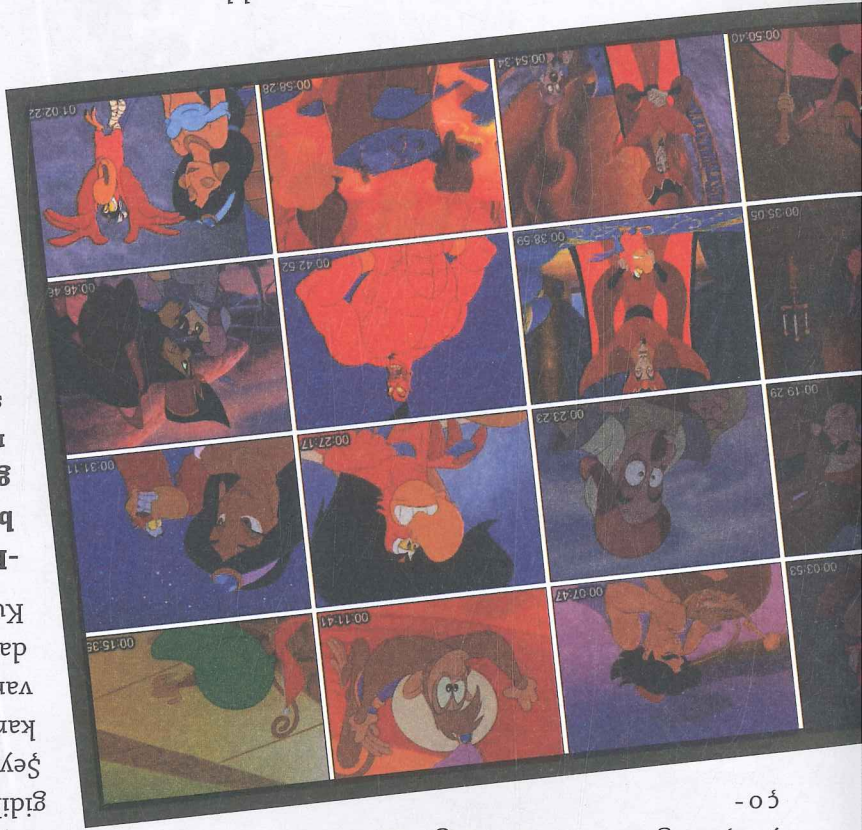
yer yüzünde bozgunculuk çıkar-maya, ekini ve nesli helak etmeye-caba harcar. Allah işe, bozgunculuğu sevmez.

(BAKARA/205)

Sadece bizi patlamış mısır ve kola tüketmeye mi yönlendirmek? Tabii ki bu kadarla sınırlı değil. Biz daha fazla tüketmeye yönlendirmek için bir boyutu. Zaten kapitalist Avrupa ve ABD'nin varlıklarını devam ettirebilmek için daha fazla üretip; insanları da daha fazla tüketmeye teşvik ettiklerini biliyoruz. Mesela "kola-mısır" örneği. Ve bu tarz reklamlar 1950'lerden beri kullanılmakta. Ama işin daha deşifre verici kısmı bizi sadece tüketen robotlar halinde getirmeleri değil aynı zamanda ahlaki yönden de yıkıma uğratmaya çalışmalarıdır. 25. Karelere eşcinsel objeler ya da simgeler yerleştirilerek(burada yazamayacağımız) temiz zihinlerde pek çok şeyin meydana olarak görülmelerini sağlıyor. Severek izlediğimiz pek çok film, belgesel hatıra çizgi film bu mesajlarla zihinlerimize yerleştiriyor. Büyük bir öznel

50 -

çukları-mız birçok şiddet ve cinsel içerikli saldırıya maruz kalıyor. İnsan beyninde bilinçaltı-

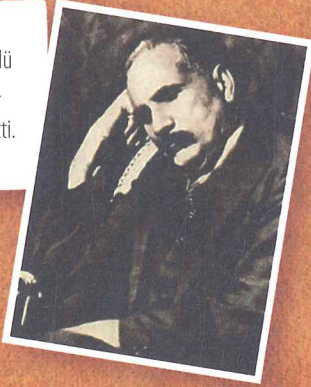

tarikte

1915: Çanakkale Savaşı'nın en şiddetli çarpışmalarının yaşandığı Seddülbahir ve Arıburnu Muharebeleri başladı.

1938: Pakistanlı ünlü şair ve mütefekkir Muhammed İkbal vefat etti.

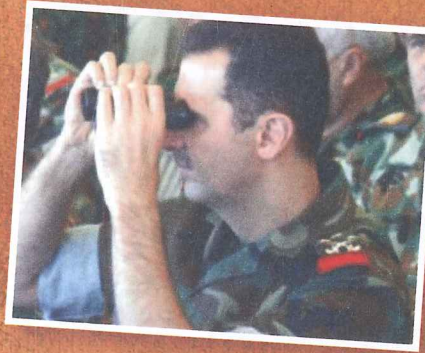
1950: Birleşmiş Milletler, Kudüs'ün ikiye bölünmesi planını kabul etti.

2004 : Birleşik Kıbrıs Cumhuriyeti'nin kurulması için, adanın iki bölgesinde de eş zamanlı referandum yapıldı. BM Genel Sekreteri Kofi Annan'ın başlattığı tarihi çözüm sürecinin tamamlanması için düzenlenen referandumda yüzde 64'ü, Rumların ise yüzde evet oyu kullandı.

2005: Suriye 29 yıldır süren işgale son vererek Lübnan'dan geri çekilişini tamamladı.

1996: "Şerefsizce bir hayatı yaşamaktansa şereflice bir ölümü tercih ederim." sözleriyle Çeçenistan'ın bağımsızlığını ilan ederek direnişe öncülük yapan ünlü Çeçen komutan Cahar Dudayev, Rusların füze saldırısıyla şehit oldu.

bu ay

Hüseyin BULADI

2007: Başbakan Erdoğan, meclisteki tarihi grup toplantısında, partisinin 11. Cumhurbaşkanı adayı olarak Diğışeri Bakan ve Başbakan Yardımcısı Abdullah Gül'ü gösterdi.

2007: Türk Silahlı Kuvvetleri, Cumhurbaşkanlığı oylaması anitesinde, 27 Nisan gecesi internet sitesinden yayınladığı bildiriyle tarihte ilk e-muhtraması vermiş oldu.

2007: 11. Cumhurbaşkanını seçimi öncesinde "sözde değil özde laik bir Cumhurbaşkanını" fikriyle gerçekleştiren Cumhurbaşkanlığı Meclisi'nde, Ankara Tandoğan Meydanı'nda yapıldı. Mitingler, bildiriler ve muhtıralarla sarsılan Türkiye gündemini, ilk başta Tandoğan'da, daha sonra Çağlayan'da ve ardından muhtelif şehirlere devam eden Cumhurbaşkanlığı Miting'i formatıyla da tanışmış oldu böylece. Muhalefetlik namına her ifadenin rahatlıkla söyleneceği, karşıt kesimlere duyulan öfkenin doruğa çıktığı, siyasi partilerin çakar hesaplarıyla ön saffarda yer aldığı, bazılarının niye orda olduklarını bile bilmedikleri, yaz günü mesire eğlencelerini andırıyordu mitingler. Soğukkanlı, ağır mizaçlı entelektüel demokrasi hocaları, miting kürsülerindeki ilkeyi kurtarma seanslarında kendilerini aşılar, adeta aslan kestildiler. Mitinglere destek veren sanatçı, aydınlar, şarkıcılarla kabalalıkara coşku verirken, görüş ağları daraldı, tüm Türkiye'yi oradan ibaret sandılar. Ekseniyeti emekli orgeneral-lerden oluşan sivil toplum örgütleri, "geçmiş parlak olmayan" bir Cumhurbaşkanını seçti. Memek adına, ilerleyen yaşlarına rağmen memleketi gezmeğe başlamışlardı. Meydanlarda toplanan kabalıkların sayısını milyonlarla ifade eden ana haber bültenleri, allayıp pulladıkları haberele askerî organizasyonla gerçekleştirilen "sivil inisiyatif" açıklıyorlar. di. Firsatı ganimet bilen bazı sosyal demokrat partiler, meydanların verdiği heyecanla, ittifak tohumlarını attılar. Çabalar sonuç vermeye başlamıştı. Zira meydanların çıkardığı gücü, matematikler bozdu. 184'ün 367'ye eşit olduğu tescil edildi. 11. Cumhurbaşkanını seçilemedi, genel seçim için hazırlıklar başladı. Seçimlerde ittifak kuran miting müdahalmi partilerin aldığı oy oranı, meydanlardakilerin hiç de "milyonlarla" ifade edilemeyeceğini gösterdi; matematik algımız yeniden rayına oturmuş oldu.

2007: Malatya'da Zirve Kitabevi'ne yapılan baskında, kişi Türk, bir Alman üç kişi öldürüldü. Olay İlerki süreçte Türkiye'nin gündeminden düğmedi.

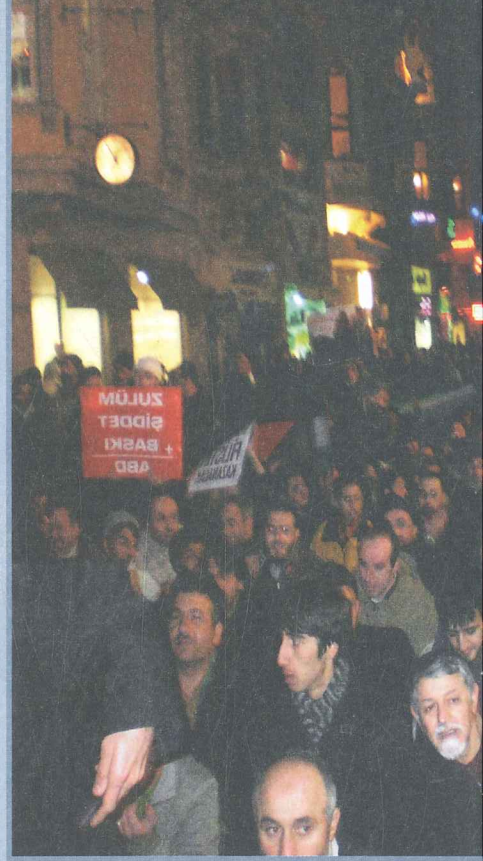

Abdullah Muhsin Yıldız

OBJEKTİFİME

ТАКІЛАНІАЯ

*“Dünyanın tüm güzellikleri sadece
görenlere verilmiştir.” Cemil Meriç*

**İstiklal'de Gazze eylemi zulme karşı
birleşen yüzler**

Uludağ'ın görkemli manzarasına karşı balık tutmak

Filistin'e destek Ayazağa pazarından

"Siz savaşın fitilini ateşleyin biz canımızı verelim"

Valnızca avcılarının gidebildiği bir yerden yükseklere bakmak

Ağa Kapısı: Seyr-i İstanbul

Hayatın gürültüsünden karmaşasından kaçıp İstanbul ile hasret mi gidermek istiyorsunuz?

Eminönü'nde, bulunduğu meskenden çok daha farklı bir atmosfere sahip olan Ağa Kapısı'nın kapılarını aralamanın vakti gelmişti rozman. Denizden bakıldığında Süleymaniye'nin tam tepesinde bulunmaktadır. İstanbul Müftülüğü'nün yanından Fetva Yokuşu'na girdiğinizde sol tarafınızda bulunan bir çıkamaz sokakta yer alıyor. Öyle bir yerdedir ki ulaşabilmek için arnavut kaldırımli bakımsız sokaklardan yürümeniz, virane evlerin önünden

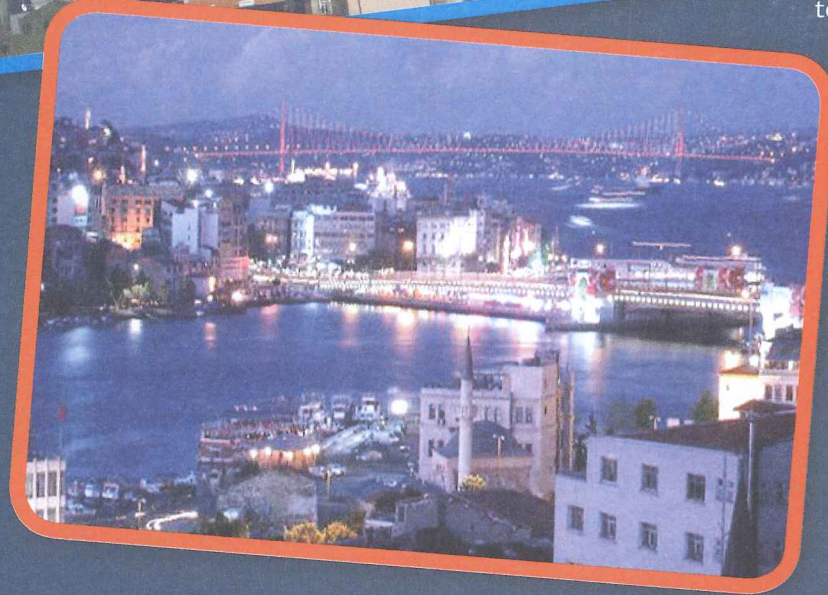
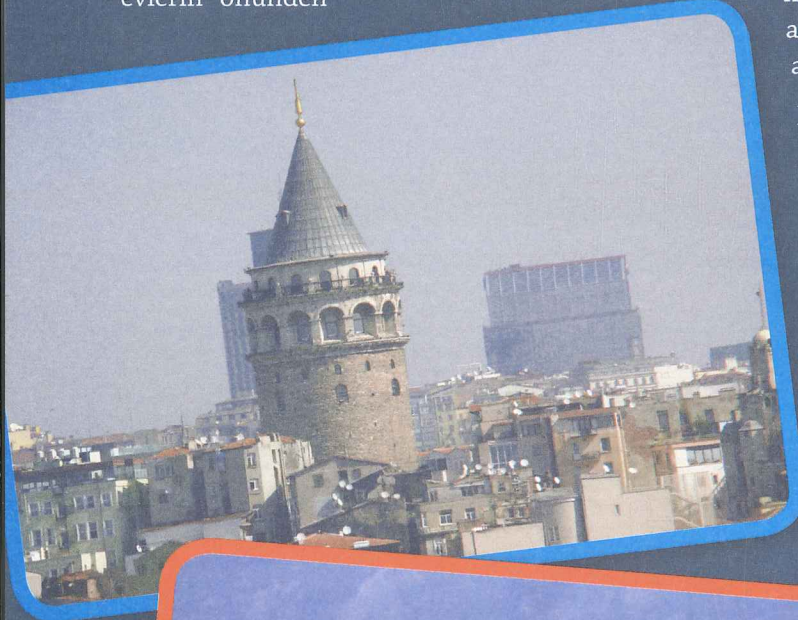
mayı başarmıştır. Bu yönüyle İstanbul'u anlatmak istediğiniz birini kolundan tutup götürmeniz gereken bir yerdir.

İsmi de bulunduğu mekânın tarihi sürecine baktığımızda çok manidardır. Osmanlı döneminde Yeniçeri Ocağı'nın kaldırılışına kadar olan süreç içerisinde Yeniçeri Ağası'nın komutanlık makamıymış. Osmanlılar'da kapı sözcüğü resmi daire anlamına geldiği için de burası Ağa Kapısı diye anılmış.

Menüyü karıştırdığımızda yemek bölümünün aperatiflerden ibaret olduğunu görüyoruz. Belki de bunun nedeni aç karnımızı bile doyuracak cinsten eşsiz bir İstanbul manzarasına sahip olmasıdır. İçecek kısmına ise diyecek hiçbir şey bulamıyorum. Soğuk içeceklerde yer alan hakiki Osmanlı şerbeti içinde bulunduğu ortamla tam bir kompozisyon oluşturuyor. Çeşitli bitkilerin karışımından meydana gelen naturel çayları da şifa niyetine içebilirsiniz. Ağa kapısı; özellikle garip grip çayını ilaç tedavisine alternatif olarak doğal yollardan tedavi olabilme şansını size sunmaktadır. Son olarak da karadut çayının ismini zikretmeden geçemeyeceğim.

Alt katta çok amaçlı özel bir salon bulunmaktadır. Bu bölüm için rezervasyon yaptırmanız gerekiyor. Üst kat ise sadece hanımlara tahsis edilmiş. Öyle ki bu bölüme sadece bayan çalışan servis yapmaktadır. Ayrıca İstanbul'da neredeyse yok denecek kadar az olan, bünyesinde mescit bulduran işletmelerdendir. Bu noktada Ağa Kapısı'nın hassasiyetlerimizi göz önünde bulundurarak; bunlara uygun bir çerçevede hareket etmesi onu daha da ayrıcalıklı, tercih edilebilir hale getiriyor.

geçmeniz gerekir. Fakat içeri adımınızı attığınızda İstanbul'u giyinmiş süslenmiş sizi beklerken bulursunuz. Ağa Kapısı içindeki zıtlıklarla bir kere daha sizi yanıt-

Mustafa Şahin

Siyaset dediğin dik dur ama karşı tarafa dikleşme tarzında olmalıdır. Meydanlarda bu siyasetçi-ler fazlaca allıkış alır ama sandık başına geldiğinde halk karagöz hacivat kavgasını değil, çözüm üre-ten siyasetçiye oyunu verir, bu seçimde hep biz bu kavgayı izledik, insanların şikâyetleri dinlen-medi, insanlar anlaşılacak ister, insanları anla-madan yapılan bir siyasetin hiç kimseye faydası yoktur.

Ömer Tamer Altay

Seçimlerin bitmesine çok seviniyorum. Neydi oyle araba sesleri, kötü kötü müzikler, tipi kayaklı adaylar. Çok şükür bitti, kurtulduk. Bakalım şim-Aslında şimdi ses çıkarma sırası seçimde. Seç-men, kullandığı oyun peşine düşmeli. Seçimden önce kafa patlatanların kafasını şişirme vakti şimdi.

Buluyorsunuz?**Seçim Yarışı
Esnasında Partilerin
Tavirlerini Nasıl
Buluyorsunuz?****Burak Çelik**

Çok önemli hizmetlerle daha iyi reklam yapar- lar diye düşünüyorum. Bir sporcu gibi düzenli çalışarak yararlı hiz- metlerde bulunmalar ve son günde yaptıkları kampanyalarda ken- dilerini yeniden halka tanıtmalıdır.

Fatma Büşra Özkan**Söz sizde****Yasemin Bozoğlu**

Değişik, samimi olmayan vaatlerle halkı kandırma çabası, aldatmaca politikaları, bildik siyasi oyunlarla oy kapma ve galip çıkma çabası.

İsraftan başka bir şey değil. Onun da ötesinde ken- di partiyi değil, ülkeyi düşünüyorum. Dolayısıyla iyi olan hiçbir şeyleri göremiyorum.

Fatma Akgür

Partilerin tavirlerini inandırıcı bulmuyorum. Menfaat için yaptıklarını düşünüyorum. Yalan yanlış haberler atarak insanları birbirine düşürüyorlar.

Büşra Polat

Yapılan faaliyetlerin ve söylenen sözlerin artık klasikleştiğini ve zamanla sadece şekilde kaldığını düşünüyorum. Her yıl yapılanların artıları ve eksileri düşünülmeden aynı şeyler tekrarlanıyor. Seçim yaklaşacağı zaman sokaklarda yüksek sesle yapılan propagandalar n kadar faydalı bir düşün- mekte yarar var! Bençe artık bazı şeyler değişmeli ve partiler farklı faaliyetlerle karşımıza çıkmalı.

Esra Gönen

Doğal olarak seçime girerken bütün partiler seç- menlerin aklında bir takım imajlar oluşturmak için afişler, mitingler, kampanyalar yapıyorlar. Yapılması gereken de bu. Ama ben bu tür çalı-şmaları, sinava son gün çalı-şan öğrencilerin psi- kolojisine benzettiyorum. Tabi ki bunlar yapılmalı ama son günlerde yapılacak bu eylemlerle yetinil- memeli. Bu yarışa katılanlar kendilerinin yapaca-

Ammar Kılıç

soru-yorum bizden-sizden

Bu ayki "soru-yorum(bizden-sizden)" bölümümüzde hocamız, ağabeyimiz Abdullah Yıldız'a yönelttik, sorularımızı. Kendisini namaz platformundan, kitaplarından, yazılarından ve televizyondan tanıyanların sadece dergimizde bulabilecekleri bu çok özel cevapların ilginizi çekeceğini düşünüyoruz.

- Hayatınızda dönüm noktası olarak nitelendireceğiniz bir olay var mı?

- Hani meşhur bir söylem vardır: "Bir kitap okudum, hayatım değişti" diye... Ben de şöyle diyeyim: "Bir kitap yazdım, hayatım değişti: Namaz Bir Tevhid Eylemi." Bu kitap sadece benim değil, birçok insanın hayatında da bir dönüm noktası oldu, Elhamdulillah.

- İcra etmekte olduğunuz işi yapmasaydınız ne olmak isterdiniz?

- İcra ettiğim iş, önce eğitimcilik, sonra yazarlık. Dinimizde "din adamı" diye bir sınıf yok; ama eğer bir başka iş yapmak durumunda olsaydım "din görevlisi" olmak isterdim.

- Kahramanınız kim?

-Kesinlikle Hz. Peygamber (s.a.v.) başta olmak üzere, tüm peygamberler.

- Boş zamanlarınızı nasıl değerlendirirsiniz?

-Genellikle boş zaman bulamam. Olursa da bir şeyler okur, yazar ve kitaplarımla meşgul olurum.

- Ne tür müzikler dinlersiniz?

-Tasavvuf musikisi.

- En son dinlediğiniz albüm?

-Veysel Dalsaldı'yı dinlemekten keyif alıyorum.

- En son hangi mekâna gittiniz?

-Mekânla kastınız farklı olabilir ama Bayrampaşa Gençlik Merkezi (BAYGEM), gençlerle birlikte paylaştığım son mekân olması bakımından anlamlı idi.

- En sevdiğiniz yemek hangisidir?

-Bir Adanalı olarak içli köfte ve mantıdır.

- En son okuduğunuz kitap hangisidir?

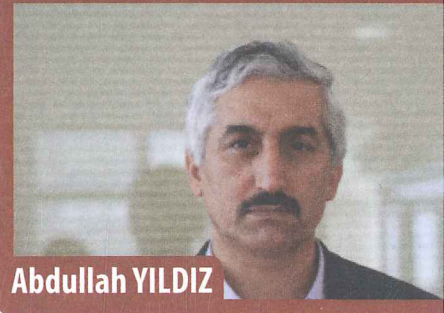
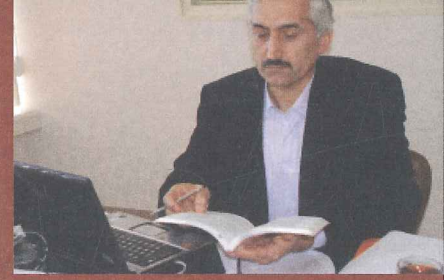
-Ahmet Kavas'ın Afrika kitabı.

- En son izlediğiniz film hangisidir?

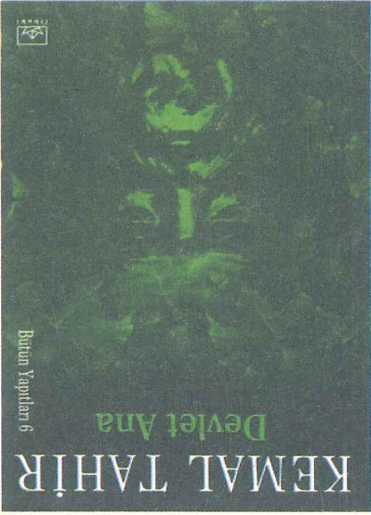
-Yakın dönemde bir film izleme imkânım olmadı.

- Gençlerin toplumsal olaylara ilgisini nasıl görüyorsunuz?

-Gençlerin apolitize edildiği bir süreç yaşıyoruz. Ancak, muhatap olduğum gençlerin sosyal olaylara ve özellikle İslami hayat tarzına ilgisinin giderek artıyor olması sevindirici.

Abdullah YILDIZ

Devlet Ana – Kemal Tahir, 1967

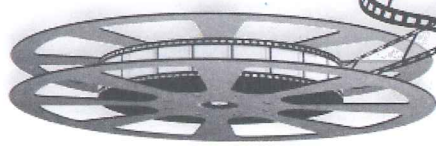
600 sene boyunca dünya tarihini daha önce hiç olmadığı kadar derinden etkileyebilecek bir devlet nasıl kurulur? Böyle bir devletin kurulmasında nasıl bir devlet felsefesi gerekir? Kurulma sürecinde yöneticilerin topluma olan ilişkileri nasıl bir hayat ve insan algısı üzerinden şekillenmelidir? Bütün bu siyaset bilimnin alanına giren sorular Kemal Tahir'in başyapıtı sayılabilecek Devlet Ana romanında cevaplanıyor. Kemal Tahir, Osmanlı'nın daha küçük bir beylik olarak söğüt'te varolduğu dönem en ince toplumsal ayrıntısına kadar işleyerek tarih kitaplarından çok daha ufuk açıcı bir kalemle ele alıyor. Basit bir öldürme olayıyla kurgulanan hikâye belki çok kısa bir süreçten bahsediyor ama bu kısa süreçte, Kemal Tahir baştaki bütün soruların cevaplarını edebi bir ustalıkla yedirebiliyor.

İnterneti doğru bilgiye ulaşmak adına kullanabilmek zor. Hele de düşünsel, felsefi ya da edebi metinler ihtiyacı söz konusuysa. Bu konuda birçok site bulunabilirken karakutu.com'da öne çıkıyor. Geniş arşivinde Ali Şerati'den Kant'a, Said Halim Paşadan Cahit Zarifoğlu'na birçok yazar çizerin metinlerine ulaşabilmek mümkün. Sıkça eklenen kitap tahlilleri, güncel ama gazete formatından uzak haberleri, birtakım köşeyazıları da siteyi dinamik kılıyor. Sinema, görsel ve müzik bölümleriyle de zengin denilebilecek site sözkonusu ihtiyaçları büyük oranda karşılıyor.

www.karakutu.com

kültür - sanat - Elyesa Koytak

Romana değerini veren en önemli boyutu, dönemin sosyolojik bir kesitini olanca gerçekçiliğiyle verebilmesi. Gerek Rum ve Türk karakterler üzerinden toplumlar arası ilişkiler olsun, gerek ahiler ve halk üzerinden toplum içi ticari ve kültürel dengeler olsun, gerekse siyasi şahsiyetlerin psikolojisi olsun bütün unsurlarıyla roman, sakin ve derinlikli bir bakışla okunmayı gerektiriyor.

Bir romandan ilk beklenen hele de tarihi bir romana anlattığı dönemi hissettirebilmesidir. Kemal Tahir; Osman Bey, Yunus Emre gibi şahsiyetleri hiçbir ideolojik kampta kalmadan canlandırabiliyor romanda, ne tarihi ve tarihi kişileri mitleştiren adi bir yaklaşımla ne de bugünün siyasi ortamına argümanlar devşirebilmek adına onları "sağa" "sola" çekmeden.

1968 Türk Dil Kurumu ödülünü almış bir roman Devlet Ana, 700 yıl öncesi Türkçesini mükemmel bir rahatlıkla aktarabilmesi sebebiyle. Osmanlı üzerine bırakın akademik ciddi bir okuma yapmayı, Osmanlı üzerine düşünmeye bile başlamadan önce okunması gereken bir roman.

CEVDET SAİT MAKALELER

Cevdet Sait'in Mayıs 1999 ile Eylül 2002 arası haftalık Mecelle dergisinde yazdığı makalelerden derlenen kitapta yazar; Kuran-ı Kerim'deki Rüşd (Doęruluk,olgunluk) ve Ğay (Yanlış) terimlerini tarihin tanıklığını hesaba katarak İbni Haldun'dan Arnold Toynbee'ye

Tarih felsefesi perspektifinde değerlendirirken okuyucunun dikkatini afakî ve enfüsi ayetlere çekmeye çalışıyor. Adalet tanımını bireysel ilişkilerden uluslararası ilişkilere kadar ne denli uygulandığını sorgulayan Sait, Birleşmiş Milletler'deki bazı ülkelere tanınan "veto" hakkını masaya yatırıyor. Beşeriyet geçmişi itibari ile kitlelere uygulanan politikalarda cebrin her yolunun denendiğini ve hepsinin ne denli sonuçsuz kaldığını; cebrin yerine uygulanılması gereken esas metodun uzun soluklu "ikna" olması gerektiğini ve geçen her yüz yılda bunun faturasının en ağır biçimde ödendiğini işaret ederken İslam'ın en önemli ilkelerinden birisinin

"La ikrahe fiddin" dinde zorlama (ve baskı) yoktur" olduğunun altını çiziyor. Ve tabi ki yer yüzüne Halifelik görevi ile gönderilen insanoğlunun yer yüzüne inmeden başına gelenler ve yeryüzündeki macerası, Âdemi ve şeytani tavrı benimseyenler arasındaki kadim savaş ve bu savaşın tarafları arasındaki son durum kitabın konuları arasındadır.

cevdet said

Makaleler

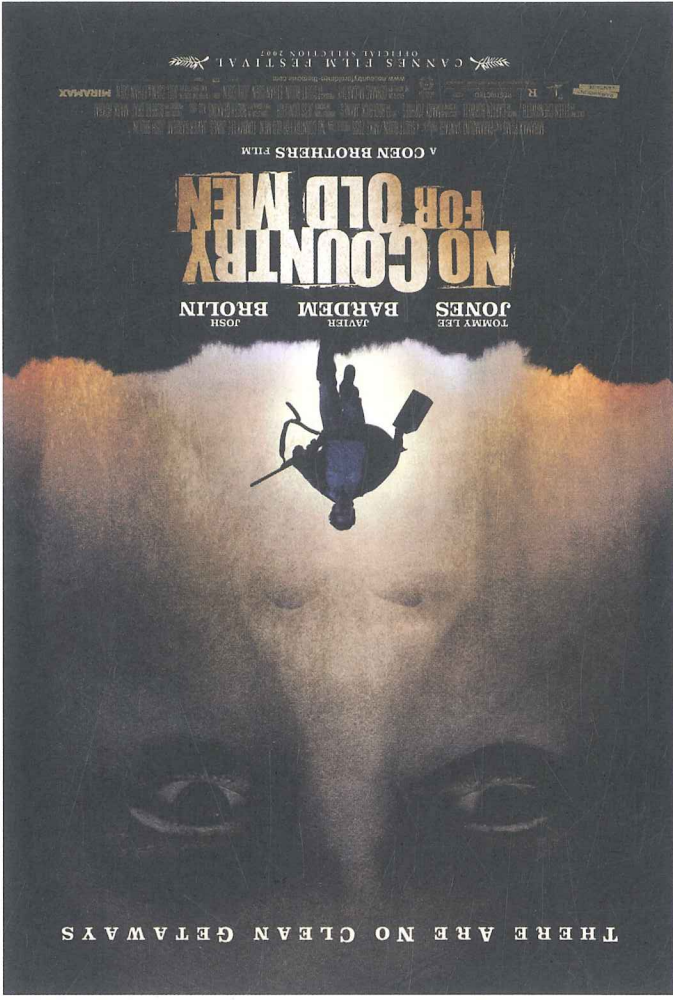
İhtiyarlara Yer Yok, Original Adı: No Country For Old Men, Yönetmen: Ethan Coen, Joel Coen, Yapım: 2007, ABD, Süre: 2 Saat, 2 dk.

Oscar ödülleriyle fazla prim vermese de 4 oscarlı bir film den bahsedebiliriz, Coenler'in 2007 yapımı ve oldukça ağır bir film den. Hikâyesi Amerika'nın çölleri nde uyuşturucu mafyası olduğ unu tahmin ettiğimiz (film de açık verilmeyiş inin sebebi de bunun önemli olmaması olsa gerek) bir grubun çatışması sonrası ortadan kaybolan para dolu bir canta ve bu cantayı ş ans eseri ele geçiren bir adamın, bu cantayı arayan bir katil tarafından takip edilmesi. Tabi filmi önemli yapan bu kovalamaca ve gerilim sürecinde günümüz Amerikan ya da amerikanlaşan toplumlarından insan psikolojileri üzerine ağır bir kesit ortaya koyması.

Bugünün amerikanlaşan insanın varolmaya dair tek izahı nihilizm. Modernite bütün aşkınlıkları, başka bir dünya inancını, kader kavramının içini boşaltınca insanın elinde kalan bu ve bu günümüz bireyini bir karpışma ve rekabet furyasına sürüklemekte. Filmin ucsuz bucaksız çöl sahneleriyle başlaması hemen bu nihilizmi imgeliyor ve film boyunca bir canta para için birbirlerini kabaca, kargaşa içinde ya da telaşa değil son derece serinkanlılıkla, profesyonelce yok eden insanlar da sosyal reka-bet geçişini. Herkes bir diğerini kolluyor, bir diğerini gözlüyor, fırsat arıyor ve yok ediyor bu çölde. Modern devlet ve toplum kuramcılarında Hobbes'un 400 yıllık duası tutuyor: "İnsan insanın kurdur." Evet, günümüz Amerikan ya da amerikanlaşan toplumları tam da bu zaten; filmde tüfeklerle birbirlerini avlayanların Wall Street'te takım elbiseyle birbirlerini avlayanlardan hiç bir farkı yok. Ve bütün bu kovalamaca para için yapıyor,

ya da fetişleştirilmiş, moderniteyle beraber Tanrı'nın yerine ikame edilmiş dünyevi güç ve iktidar da diyebiliriz paraya. 19. yüzyılın bütün modern medeniyet, ilerleme, teknoloji söylemleri en sonunda insanı getirip postmodern, nihilist, hayatın kemik kavgasından başka bir şey olmadığı bir çöle bira-kiyor. Ve ihtiyarlara yer olmayan bu çölde yalnızca gençler ve güçlüler hayatta kalabiliyor. Filmin adındaki bu hayatta kalabilenin güçlü gençler olduğu göndermesi de modern ulus devlet in hakkını vermiş olan nazi-lerin "sağlıklı safkan yeni nesiller" ütopyasını hatırlatıyor tabi. Akla gelen bir başka şey de filmdeki takipçi katilin öldürmek istediklerine yazı tura attırması ve yazı tura sonucu onları öldürüp öldürmemesi üzerinden kader kavramının ele alınışı. İlahi takdirden bir haber günümüz nihilist bireyinin bütün hayat algısını özleyen bir olgu bu.

Film, görsel ve kurgusal kalitesiyle ve bütün bu hatırlatıcılarıyla önem kazanmakta. Umarız "başka bir dünyanın mümkün" olduğ unu ilan edecek bir yaklaşıma da, Amerika-lı kalılardan beklemedik de, sinemalarda görürüz.

fil dişi

kuleden notlar

Kübra Özkan

-Ey insanlar! Rabbinizden size apaçık delil gelmiştir. Ve Biz size apaçık yol gösteren nuru da gönderdik. Şimdi kim buna sarılırsa, Allah onları kendi rahmeti ve fazlıyla kuşatır, kendisine varan yola sevk eder. **(Nisa 174-175)**

-Ey Rabbim! Sen bana iktidar bahşettin ve olayların derinliğini anlama yeteneği verdin. Ey gökleri ve yeri yaratan! Bu dünyada da ahirette de benim dostum ancak Sensin. Canımı Müslüman olarak al ve beni Salih kulların arasına kat. **(Yusuf 101)**

-Edepsizlik ve çirkin söz girdiği şeyi çirkinleştirir. Hayâ ise girdiği şeyi güzelleştirir. **Hz. Muhammed**

-Her insan hata eder. Hata işleyenlerin en hayırlıları tövbe edenlerdir. **Hz. Muhammed**

-Öğrenme ilkesi insanın temiz karakterini ortaya çıkarmak, insanlara yeni yaşam vermek ve nihai iyiye ve doğruya ulaşmak demektir. **Konfüçyüs**

-Belaya şükretmek lazımdır Çünkü küfür ve günahlardan başka bela yoktur ki, içinde senin bilmediğin bir iyilik olmasın! ALLAH, senin iyiliğini senden iyi bilir. **İmam Gazali**

-Ok düz olmasaydı, doğru gitmezdi. **Yusuf Has Hacip**

-İbadet esnasında yahut günah işlemek arzusu anlarında kalbini vesveseden koru, müdafaasına kalkışma, hislerini hayra yönelt. **Lokman Hekim**

-Elem ve üzüntü, ayrılık ve musibet, Allahü Teâlâ'nın irade ve takdiri iledir. O halde O'ndan gelen her şeye razı olmak lazımdır. **İmam Rabbani**

-Küçük şeylere fazla önem verenler ellerinden büyük şeyler gelmeyenlerdir. **Eflatun**

-İnsan ancak umursamadıklarına karşı hep iyi davranabilir. **Oscar Wilde**

-Allah için ateşe atılmak vardır. Lakin ateşe atılmadan önce kendinde bir İbrahimlik olup olmadığını araştır. Çünkü ateş seni değil, İbrahimleri tanır ve yakmaz. **Mevlana**

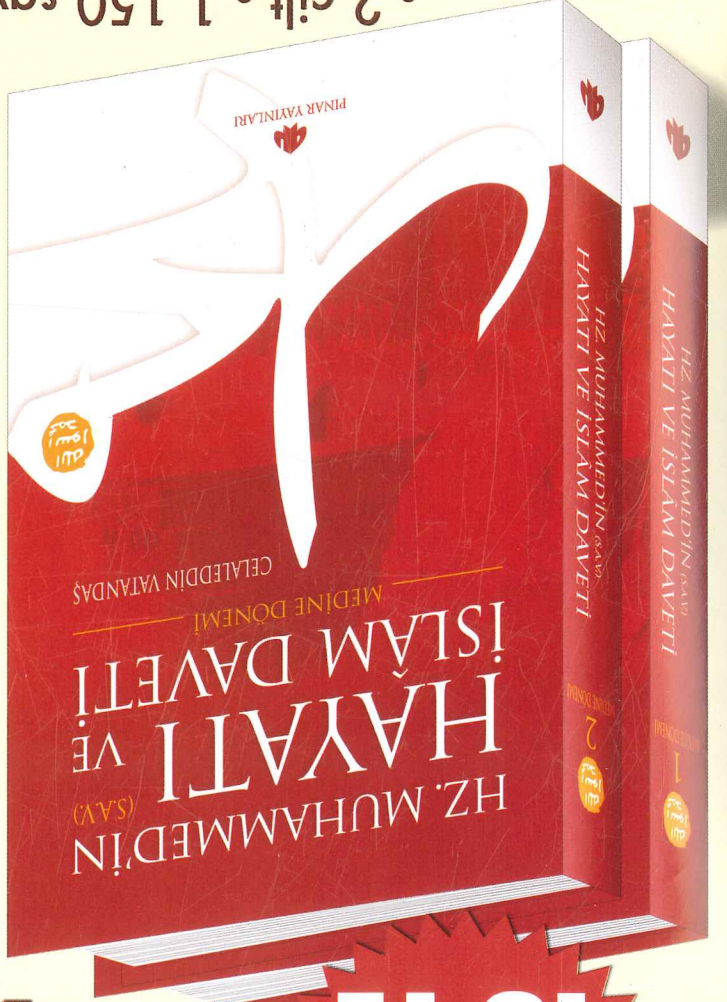
-Haksızlığa baş kaldırmayanlar, ondan gelecek her kötülüğe katlanmalıdırlar. **Hz. Ali**

-Lâyemût değilsin, başıboş değilsin, bir vazifen var. Gururu biram, seni yaratanı düşün, kabre gireceğini bil, öyle hazırlan. **Bediüzzaman**

Peygamberimizi (s.a.v.) Daha İyi Tanımak,
O'nun Gibi Yaşamak İçin Mutlaka Okuyunuz...

KUTLU DOĞUM KAMPANYASI

~~35 TL~~
19 TL

O, Allah'ın, insanlara, dünya ve ahiret hayatlarını

'esenlik yurdu' (Yunus, 10:25) kılabacak yolu göstermek

için gönderdiği elçilerinin sonuncusu Hz. Muhammed (s)'den

başkası değildi. Söz konusu olay ise, O'nun, Allah'ın elçisi

olarak seçildiğini bildiren ve böylelikle insanlara mutlak

hakikatleri bildirme sürecini başlatan vahiyle ilk defa

muhatap oluşuydu.

Bu olay, yani ilk vahyin gelişini takiben, kıyamete kadar ki

zaman içerisinde yaşayacak bütün insanlar için gerçek

mutluluğun, adaletin, huzurun, güvenin, iyiliğin, güzelliğin...

Yolunu gösterecek İlahî bilgiler yirmi yıla aşkın süreyle

vahyolundu.

• 2 cilt • 1.150 sayfa • 1. Hamur • Özel Baskı

PINAR YAYINLARI

"Geleceğin İhtyasından Geleceğin İnşasına"

Tel: (0212) 640 01 22 - 23 Faks: (0212) 640 01 25 Gsm: 0506 818 01 02
www.kitapinari.com

DESTAN

Durun kalabalıklar, bu cadde çıkmaz sokak!
Haykırsam, kollarımı makas gibi açarak:

Durun, durun, bir dünya iniyor tepemizden,
Çatırtılar geliyor karanlık kubbemizden,

Cekiyor tebeşirle yekun hattını afet;
Alevler içinde ev, üst katında ziyafet!

Durum diye bir laf var, buyurun size durum;
Bu toprak çirkef oldu, bu gökyüzü bodrum!

Bir şey koptu benden, şey, Herşeyi tutan bir şey.
Benim adım bay Necip, babamın ki Fazıl bey,

Utandırır burnunu göstermekten sütüninem,
Kızımın gösterdiği, kefen bezine mahrem.

Ey tepetaklak ehram, başı üstünde bina;
Evde cinayet, tramvay arabasında zina!

Bir kitap sarayının bin dolusu iskambil;
Barajlar yıkan şarap, sebil üstüne sebill!

Ve ferman, kumardaki dört kralın buyruğu:
Başkentler haritası, yerde sarhoş kusmuğu!

Geçenler geçti seni, uçtu pabucun dama,
Çatla Sodom-Gomora, patla Bizans ve Roma!

Öttür yem borusunu öttür, öttür, borazan!
Bitpazarında sattık, kalkamaz artık kazan!

Allah'ın on pulunu bekleye dursun on kul;
Bir kişiye tam dokuz, dokuz kişiye bir pul.

Bu taksimi kurt yapmaz kuzulara şah olsa;
Yaşasın, kefenimin kefilî karaborsa!

Kubur faresi hayat, meselesiz, gerçeksiz;
Heykel destek üstünde, benim ruhum desteksiz.

Siyaset kavas, ilim köle, sanat ihtilac;
Serbest, verem ve sıtma; mahpus, gümrükte ilaç.

Bülbüllere emir var: Lisan öğren vakvaktan;
Bahset tarih, balığın tırmandığı kavaktan!

Bak, arslan hakikate, ispinaz kafesinde;
Tartılan vatana bak, dalkavuk kefesinde!

Mezarda kan terliyor babamın iskeleti;
Ne yaptık, ne yaptılar mukaddes emaneti?

Ah! küçük hokkabazlık, sefil aynalı dolap;
Bir şapka, bir eldiven, bir maymun ve inkılap!

Necip Fazıl